UȚA D. ION

CORECTAREA DEFECTELOR ȘI PERSONALITATEA

EDITURA BREN

UȚA. D. ION

CORECTAREA DEFECTELOR ȘI PERSONALITATEA

MINTE, CARACTER, PERSONALITATE

Editura BREN
București 2006

Editură acreditată CNCSIS.

Adresa: EDITURA BREN
Str. Lucăceşti nr. 12
sector 6, Bucureşti

Tel/Fax: (021) 637 03 81
(021) 637 30 29
Email: brenprod@gmail.com

De acelaşi autor: O comoară adevărată; Orice om trebuie să aleagă; Un singur lucru îţi lipseşte; Caracterul lui Dumnezeu şi al omului în lumina celor zece porunci; Strângeţi firimiturile; Un nor aşa de mare de martori; De ce nu este primit Isus?; Ce a unit Dumnezeu, omul să nu despartă; Prin suferinţă la biruinţă; Hrană la vreme hotărâtă; Poezii şi experienţe pentru copii şi cei mari; La margine de har; Probleme emoţionale; Adolescenţă şi tinereţe; Puterea înviorătoare a vieţii; Corectarea defectelor.

Comenzile şi sugestiile le primim cu bunăvoinţă pe adresa: Uţa D. Ion, Com. Glodeni, str. Guşoiu nr. 133, cod 137225, judeţul Dâmboviţa. Telefon: 0727 07 86 51.

ISBN (10) 973-648-600-1
ISBN (13) 978-973-648-600-5

IMPRIMAT ÎN ROMÂNIA
Tipar: BREN PROD s.r.l.

Corectarea defectelor

Cap. 59 - Formarea caracterului

Fiecare faptă influenţează caracterul. - Fiecare faptă a vieţii, oricât de lipsită de importanţă ar fi, îşi are propria ei influenţă în formarea caracterului. Un caracter bun este mai preţios decât posesiunile trecătoare, iar formarea acestuia este cea mai nobilă lucrare în care se pot angaja oamenii. - 4T 657 (1881)

Mintea este grădina, caracterul constituie roadele. - Fiecare însuşire a omului conlucrează la zidirea caracterului, atât pentru viaţa prezentă, cât şi pentru veşnicie. Zidirea creşte cu fiecare zi ce trece, indiferent dacă posesorul este conştient sau nu de acest fapt. Caracterul poate constitui fie un avertisment serios al pericolului, datorită diformităţii lui, fie un edificiu pe care Dumnezeu şi îngerii îl vor admira pentru armonia cu Modelul Divin.

Caracterul nu este reprezentat de însuşirile morale pe care ni le - a dăruit Dumnezeu. Acestea sunt talente pe care noi trebuie să le dezvoltăm şi care vor forma un caracter nobil numai dacă sunt cultivate în mod corespunzător. Un om poate ţine în mână seminţe preţioase, dar acele seminţe nu sunt o livadă de pomi fructiferi. Înainte de a deveni copac, sămânţa trebuie să fie plantată. Mintea este grădina; caracterul constituie roadele. Dumnezeu ne - a dăruit însuşiri pe care noi urmează să le cultivăm şi să le dezvoltăm. Conduita noastră ne determină caracterul. Cultivarea acestor însuşiri, astfel încât să se armonizeze şi să formeze un caracter de valoare,este o lucrare pe care nimeni altcineva nu o va putea realiza în locul nostru. - 4T 606 (1881)

Un caracter nobil se formează în bătălii aspre cu sinele. - Domnul Hristos nu ne - a asigurat în nici un fel că ajungerea la

desăvârşirea caracterului este o lucrare uşoară. Un caracter nobil şi bine dezvoltat nu constituie o moştenire ereditară. El nu apare în mod întâmplător, ci se dobândeşte printr - un efort personal, prin meritele şi harul lui Hristos. Dumnezeu oferă talente, capacităţi intelectuale, dar noi ne formăm caracterul. Caracterul se formează în bătălii grele şi aspre cu eul. Împotriva tendinţelor ereditare trebuie lansate atacuri neîntrerupte. Este necesar să ne cercetăm pe noi înşine în mod riguros şi nici o trăsătură nefavorabilă de caracter nu trebuie să rămână necorectată. - COL 331 (1900)

Meditaţia şi acţiunea sunt esenţiale. - Meditaţia abstractă nu este suficientă; acţiunea susţinută nu este suficientă - în formarea unui caracter creştin, ambele sunt esenţiale. - 5T 113 (1882)

Dezvoltarea unor obiceiuri de gândire corecte. - Dacă dorim să dezvoltăm un caracter pe care Dumnezeu să - l accepte, este nevoie să ne formăm obiceiuri corecte în viaţa religioasă. Rugăciunea zilnică constituie un factor la fel de esenţial pentru creşterea în har şi pentru viaţa spirituală propriu - zisă, precum este hrana pentru bunăstarea trupului. Trebuie să ne obişnuim să înălţăm adesea gândurile spre Dumnezeu în rugăciune. Dacă mintea noastră este rătăcitoare, trebuie să o disciplinăm; iar în cele din urmă, prin eforturi perseverente, vom realiza aceasta cu uşurinţă. Despărţiţi de Hristos, nu putem fi în siguranţă nici măcar o singură clipă. Putem să ne bucurăm de prezenţa lui Dumnezeu la fiecare pas, dar numai dacă respectăm condiţiile stabilite de El. - RH, 3 mai 1881. (SL 93)

Seriozitatea în atingerea scopurilor şi o integritate statornică sunt esenţiale. - Pentru a avea succes în lucrarea de zidire a caracterului, este necesară o conştiinciozitate riguroasă. Aducerea la îndeplinire a planului Marelui Arhitect necesită perseverenţă în atingerea obiectivelor. Structura trebuie să fie solidă. O lucrare superficială sau o neglijenţă, oricât de mică, sunt inacceptabile, deoarece ar putea ruina întreaga zidire. Toate

capacităţile fiinţei trebuie angajate în lucru. Pentru aceasta, este nevoie de putere şi o energie serioasă; nu există nici o rezervă care să poată fi risipită pentru lucruri lipsite de importanţă... Pentru a ne desprinde de obiceiuri, de tradiţii şi de ataşamentul faţă de cele lumeşti, este necesar un efort perseverent, statornic şi bine direcţionat. O gândire profundă, o voinţă bine determinată şi o integritate statornică sunt elemente esenţiale. - SpTEd 75, 76, c1897. (CT 62)

A avea privirea îndreptată spre ţinta finală. - Apostolul Petru spune: "Să uniţi cu credinţa voastră fapta; cu fapta, cunoştinţa; cu cunoştinţa, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea de fraţi; cu dragostea de fraţi, iubirea de oameni" (2 Petru 1,5 - 7)...

Toate aceste etape succesive nu trebuie să constituie nişte obiective prestabilite spre care să ne îndreptăm în mod specific. Dacă privirile voastre vor fi aţintite spre Domnul Hristos, având un singur scop, şi anume acela de a - I da slavă lui Dumnezeu, veţi progresa pas cu pas. Nu puteţi ajunge la statura plinătăţii lui Hristos într - o singură zi şi, dacă veţi privi la toate greutăţile cu care va trebui să vă confruntaţi şi pe care să le învingeţi, vă veţi prăbuşi în descurajare. Voi trebuie să purtaţi disputa cu Satana, iar el va căuta să folosească toate modalităţile posibile pentru a vă îndepărta gândurile de la Hristos. - YI, 5 ianuarie 1893. (MYP 45,46)

Credincioşia în lucrurile mici (sfat adresat unui tânăr). - În anumite privinţe, cazul tău este asemănător lui Naaman. Tu nu consideri că, pentru a dezvolta un caracter creştin, este necesar să iei hotărârea de a fi credincios în lucrurile mici. Deşi lucrurile care îţi sunt încredinţate ar putea fi de mică însemnătate în ochii tăi, totuşi ele constituie îndatoriri pe care va trebui să le îndeplineşti până la sfârşitul vieţii. Neglijarea unuia dintre aceste lucruri va produce o deficienţă majoră în caracterul tău. Dragul meu băiat,

trebuie să te obişnuieşti să fii credincios în lucrurile mici. Nu vei fi plăcut înaintea lui Dumnezeu, dacă nu vei proceda astfel. Până când nu vei asculta întocmai şi cu plăcere şi voioşie sfaturile primite, nu te vei putea bucura de iubire şi de afecţiune. Dacă doreşti să fii iubit de către cei alături de care îţi petreci existenţa, trebuie să manifeşti dragoste şi respect faţă de ei. - 2T 310 (1869)

Testarea caracterelor. - Calitatea materialului folosit pentru zidirea caracterului este esenţială. Mult aşteptata zi a lui Dumnezeu va testa lucrarea fiecărui om. "Şi focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia" (1Corinteni 3,13). După cum focul dezvăluie deosebirea dintre aur, argint, pietre preţioase şi lemn, fân, trestie, tot astfel ziua judecăţii va testa caracterele, dezvăluind deosebirea dintre cele ce sunt formate după chipul lui Hristos şi cele care sunt întemeiate de o inimă egoistă. Egoismul şi toate religiile false îşi vor arăta adevărata lor faţă. Materialul lipsit de valoare va fi consumat de foc; dar aurul adevărului, credinţa umilă şi simplă nu - şi vor pierde valoarea. Acestea nu pot fi mistuite de flăcări, deoarece sunt nepieritoare. O singură oră de păcat va fi înţeleasă ca fiind o mare pierdere, în timp ce frica de Domnul va fi dovedită ca fiind începutul înţelepciunii. Plăcerea îngăduinţei de sine va pieri asemenea paielor, dar aurul principialităţii statornice, păstrate cu orice preţ, va rezista pentru veşnicie. - RH, 11 decembrie 1900. (6BC 1087, 1088)

Caracterele nedisciplinate sunt contradictorii. - Caracterele formate la voia întâmplării sunt schimbătoare şi contradictorii. Posesorii acestora nu au nici o ţintă înaltă şi nici un scop în viaţă. Ei nu exercită nici o influenţă înnobilatoare asupra caracterelor altora, ci sunt dezorientaţi şi lipsiţi de putere. - 4T 657 (1881)

Nimeni nu poate afecta caracterul nostru atât de mult pe cât o putem face noi înşine. - Ne putem aştepta să fie răspândite rapoarte false cu privire la noi; dar dacă avem o conduită corectă şi consecventă şi dacă rămânem indiferenţi faţă de acest fapt, nici

ceilalţi nu - i vor acorda atenţie. Să - L lăsăm pe Dumnezeu să Se îngrijească de reputaţia noastră... Clevetitorii pot fi aduşi la tăcere prin modul nostru de vieţuire, şi nu prin expresiile noastre de indignare. Singura noastră grijă să fie aceea de a acţiona în temere de Dumnezeu şi de a demonstra prin comportamentul nostru falsitatea acelor rapoarte.

Nimeni nu poate afecta caracterul nostru atât de mult pe cât o putem face noi înşine. Pomii cei firavi şi casele şubrede trebuie sprijinite continuu pentru a nu se prăbuşi. Dacă ne arătăm prea interesaţi în protejarea reputaţiei noastre împotriva atacurilor din afară, vom lăsa impresia că aceasta nu este întocmai lipsită de pete înaintea lui Dumnezeu şi, în consecinţă, trebuie mereu sprijinită. - MS 24 1887. (3BC 1160, 1161)

Conduşi de voinţă. - Nu aveţi capacitatea de a vă determina după dorinţă propriile impulsuri sau sentimente, dar puteţi să vă controlaţi voinţa şi puteţi produce o schimbare totală în vieţile voastre. Prin supunerea voinţei faţă de Domnul Hristos, viaţa voastră va fi ascunsă cu Hristos în Dumnezeu şi se va alia puterii care este mai presus de toate domniile şi de toate stăpânirile. Veţi avea din partea lui Dumnezeu o putere care vă va lega strâns de puterea Lui; şi veţi avea acces la o nouă lumină, lumina unei credinţe vii... Atunci, vor fi în voi o putere, o perseverenţă şi o simplitate care vă vor face instrumente desăvârşite în mâna lui Dumnezeu. - 5T 514, 515 (1889)

Defectele pot fi învinse. - Nimeni să nu zică: "Nu pot să - mi corectez defectele de caracter". Dacă ajungeţi la o asemenea concluzie, veţi eşua în mod sigur în dobândirea vieţii veşnice. Imposibilitatea rezidă în propria voastră alegere. Dacă nu vreţi, nu puteţi învinge. Adevărata dificultate izvorăşte dintr - o inimă coruptă şi nesfântă şi din lipsa dispoziţiei de a se supune conducerii lui Dumnezeu. - COL 331 (1900)

Pentru inima care a fost curăţită, lucrurile sunt total diferite. Transformarea caracterului constituie, pentru cei din jur, o mărturie a locuirii lăuntrice a lui Hristos. Spiritul lui Dumnezeu produce în suflet o viaţă nouă, aducând gândurile şi dorinţele în ascultare de voinţa lui Hristos, iar omul dinăuntru este înnoit după chipul lui Dumnezeu. Bărbaţi şi femei, slabi şi supuşi greşelii, demonstrează înaintea lumii faptul că puterea răscumpărătoare a harului poate face ca un caracter defectuos să se dezvolte şi să ajungă echilibrat şi plin de roade. - PK 233 (1917)

Caracterele defectuoase sunt uneori moştenite. - Copiii şi tinerii au tot felul de caractere de care trebuie să ne ocupăm, iar mintea lor este influenţabilă. Mulţi dintre copiii care frecventează şcolile noastre nu au beneficiat de o educaţie corespunzătoare în cămin. Unii au fost lăsaţi să facă tot ce le - a plăcut; alţii au fost etichetaţi greşit şi descurajaţi. Ei au fost trataţi cu foarte puţină înţelegere şi bunătate; li s - au adresat prea puţine cuvinte de apreciere. Aceşti copii au moştenit caracterele defectuoase ale părinţilor lor, iar educaţia din cămin nu le - a fost de nici un folos în formarea unui caracter corect. - CT 192 (1913)

Defectele se accentuează o dată cu trecerea anilor. - Copiii învaţă lecţii care nu pot fi uşor dezvăţate. Ori de câte ori sunt supuşi la restricţii cu care nu au fost obişnuiţi în trecut sau când li se cere să studieze cu seriozitate, ei apelează la părinţii lor lipsiţi de înţelepciune, solicitând simpatie şi îngăduinţă. Astfel este încurajat un spirit nemulţumit şi recalcitrant, întreaga şcoală suferă datorită influenţei demoralizatoare a acestora, iar povara profesorilor este mult îngreuiată. Dar cea mai mare pierdere o constituie chiar victimele acestei educaţii părinteşti deficitare. Defectele de caracter, pe care o educaţie corespunzătoare le - ar fi corectat, sunt lăsate să se accentueze o dată cu trecerea anilor, pentru ca, în cele din urmă, să prejudicieze grav şi chiar să distrugă rodnicia posesorului lor. - RH, 21 martie 1882. (FE 65)

Indulgenţa dezechilibrează caracterul. - În anumite familii, dorinţa copilului este lege. Acestuia i se oferă tot ce doreşte. Tot ce îi displace, este încurajat să îi displacă. Se consideră că aceste îngăduinţe sunt destinate să îl facă pe copil fericit, dar tocmai aceste lucruri sunt cele care îl fac să fie nemulţumit, recalcitrant şi imposibil de satisfăcut. Indulgenţa i - a distrus plăcerea pentru hrana simplă şi sănătoasă şi pentru folosirea benefică a timpului; satisfacerea gusturilor a dus la dezechilibrarea caracterului lui, atât pentru viaţa aceasta, cât şi pentru veşnicie. - MS 126, 1897. (CG 272)

Mintea şi inima au nevoie de disciplină. - Copiii cărora li se îngăduie să - şi urmeze propriile gusturi nu sunt fericiţi. Inima lor nestăpânită nu deţine elementele necesare păcii şi mulţumirii interioare. Pentru armonizarea caracterului cu legile înţelepte care guvernează fiinţa noastră, mintea şi inima trebuie să fie disciplinate şi supuse unei stăpâniri de sine corespunzătoare. Neliniştea şi nemulţumirea sunt roadele îngăduinţei de sine şi egoismului. Dacă nu sunt plantate seminţele unor flori preţioase, care să fie apoi cultivate şi îngrijite, solul inimii, asemenea unei grădini, va produce buruieni şi mărăcini. Ceea ce vedem în natură se întâmplă şi în sufletul omenesc. - 4T 202, 203 (1876)

Obiceiurile formate în copilărie marchează întreaga viaţă. - Fiecare tânăr îşi decide propria istorie a vieţii, prin gândurile şi simţămintele cultivate în anii copilăriei. Obiceiurile virtuoase, corecte şi demne, formate în tinereţe, vor deveni o parte a caracterului şi, de obicei, marchează întregul curs al existenţei unei persoane. Tinerii pot deveni virtuoşi sau vicioşi, după cum aleg. Ei pot fi evidenţiaţi fie pentru faptele lor bune şi nobile, fie pentru mari crime şi răutăţi. - ST, 11 octombrie 1910. (CG 196)

Experienţa de zi cu zi. - Intelectul este modelat fără încetare de ocaziile şi avantajele de care beneficiază, în funcţie de modul în care acestea sunt folosite. Zi de zi, noi formăm caractere care îi vor

aşeza pe elevi fie ca soldaţi bine antrenaţi sub stindardul Prinţului Emanuel, fie ca pe nişte rebeli sub steagul prinţului întunericului. Cărei categorii îi vor aparţine? - GH, ianuarie 1880. (CG 199, 200)

Cum se formează caracterul. - A te ocupa de mintea oamenilor constituie o lucrare foarte delicată. Disciplina care trebuie aplicată unuia, pe altul ar putea să - l rănească; prin urmare, părinţii trebuie să cerceteze felul de a fi al copiilor lor. Să nu acţioneze niciodată imprevizibil sau sub imperiul impulsului de moment.

Am văzut o mamă smulgând din mâna copilului ei un obiect care îi făcea o deosebită plăcere, iar copilul nu putea înţelege motivul acestei deposedări. Micuţul a izbucnit în plâns, deoarece s - a simţit prejudiciat şi tratat în mod abuziv. Apoi, părintele, pentru a - l face să înceteze, l - a mustrat cu severitate şi, atât cât se putea observa, se pare că bătălia se încheiase. Dar, în mintea delicată a copilului, bătălia şi - a lăsat urmele ei, iar acestea nu vor putea fi şterse cu uşurinţă. I - am spus mamei: "Ai comis o mare greşeală faţă de copilul tău. I - ai rănit sufletul şi ai pierdut încrederea lui. Nu ştiu cum vei putea să o redobândeşti".

Această mamă a fost foarte neînţeleaptă; ea şi - a urmat propriile simţăminte şi nu a acţionat într - o manieră prevăzătoare, raţionând de la cauză la efect. Tratamentul ei aspru şi incorect a stârnit în inima copilului cele mai rele porniri. A acţiona sub imperiul impulsului de moment în conducerea unei familii constituie procedura cea mai greşită. Când părinţii se luptă cu propriii lor copii într - o asemenea manieră, are loc cea mai inechitabilă confruntare. Cât de nedrept este să - ţi foloseşti forţa de adult împotriva unui copilaş lipsit de apărare şi neştiutor! Fiecare manifestare a furiei din partea părinţilor înăspreşte răzvrătirea din inima copilului.

Caracterul nu se formează în urma unei singure fapte, ci printr - o repetare a faptelor se stabilesc obiceiuri care îl modelează. Pentru

a avea un caracter creştin, este necesar să acţionezi asemenea unui creştin. Creştinii vor manifesta un temperament sfânt, iar acţiunile şi impulsurile lor vor fi inspirate de Duhul Sfânt. - ST, 6 august 1912

Importanţa perseverenţei. - În desăvârşirea unui caracter creştin, este esenţial să perseverezi în facerea binelui. Aş dori să întipăresc în mintea tinerilor noştri importanţa perseverenţei şi a efortului energic în lucrarea de formare a caracterului. Încă din primii ani, este necesar să imprimăm caracterului principiile unei integrităţi ferme, pentru ca tinerii să poată atinge cele mai înalte standarde ale maturităţii. Ei trebuie să - şi amintească fără încetare că au fost răscumpăraţi cu un preţ şi sunt chemaţi să - L slăvească pe Dumnezeu în trupul şi mintea lor, care sunt ale Lui. - YI, 5 ianuarie 1893. (MYP 45)

Reuşita depinde de deciziile personale. - Deşi părinţii sunt răspunzători pentru formarea caracterului, precum şi pentru educaţia şi pregătirea fiilor şi fiicelor lor, totuşi este la fel de adevărat că poziţia noastră şi reuşita personală în lume depind într - o mare măsură de propria noastră conduită. Daniel şi tovarăşii lui s - au bucurat în primii ani ai vieţii de beneficiile unei educaţii corecte, dar aceste avantaje nu ar fi fost suficiente pentru a - i face să ajungă în poziţiile pe care le - au ocupat mai târziu. La un moment dat, în viaţa lor a venit un timp în care ei au fost nevoiţi să acţioneze pe cont propriu - un timp în care viitorul lor a depins în exclusivitate de propria lor conduită. Atunci, ei au decis să rămână loiali faţă de lecţiile pe care le primiseră în copilărie. Teama de Dumnezeu, care este începutul înţelepciunii, a constituit izvorul măreţiei lor. Duhul Lui i - a întărit pentru împlinirea fiecărei ţinte veritabile, a fiecărei hotărâri nobile. - CTBH 28, 1890. (CD 29)

O filozofie falsă şi periculoasă. - Spiritismul afirmă că oamenii sunt nişte semizei necăzuţi în păcat; că "fiecare minte se va judeca pe ea însăşi"; că "adevărata cunoaştere îi aşează pe

oameni mai presus de lege"; că "toate păcatele comise sunt nevinovate"; deoarece, "indiferent care ar fi faptele săvârşite de om, acestea sunt juste", iar "Dumnezeu nu le condamnă". Spiritismul afirmă, de asemenea, că spiritul fiinţelor umane este la fel de pur ca şi cum ar fi în cer şi că va fi înălţat la cer. Prin urmare, spiritismul le spune tuturor oamenilor: "Nu contează ce eşti; trăieşte aşa cum îţi place, cerul este căminul tău". În felul acesta, mulţimile sunt făcute să creadă că dorinţa personală reprezintă cea mai înaltă lege, că îngăduinţa de sine înseamnă libertate şi că omul nu este răspunzător în faţa nimănui, în afară de propriul sine. - Ed 227, 228 (1903)

Cum să fim biruitori. - Noi trebuie să ne confruntăm cu toate obstacolele aşezate în faţa noastră şi să le biruim unul câte unul.

Dacă biruim primul obstacol, vom fi mai puternici pentru a ne confrunta cu următorul şi, cu fiecare efort, vom fi mai bine pregătiţi pentru progres. Privind la Isus, noi putem fi biruitori. Slăbiciunea şi lipsa credinţei se datorează faptului că privirile noastre sunt îndreptate numai către dificultăţi şi evităm să purtăm o bătălie serioasă pentru obţinerea biruinţei. - YI, 5 ianuarie 1893. (MYP 46)

Angajare totală în responsabilităţile fiecărei zile. - Înaintând pas cu pas, pot fi escaladate cele mai înalte culmi şi orice munte poate fi urcat până la vârf. Nu vă descurajaţi privind munca imensă pe care trebuie să o realizaţi de - a lungul întregii vieţi, pentru că nu vi se cere să faceţi totul dintr - o dată. Angajaţi toate resursele fiinţei voastre în împlinirea acelei lucrări destinate zilei de azi; folosiţi la maximum fiecare ocazie favorabilă din prezent; apreciaţi şi mulţumiţi pentru ajutorul pe care - l primiţi din partea lui Dumnezeu şi înaintaţi, treaptă cu treaptă, pe scara progresului. Aduceţi - vă aminte fără încetare că nu aveţi de trăit mai mult de o singură zi o dată; că Dumnezeu vă pune la dispoziţie doar câte o singură zi, iar rapoartele cerului vor dezvălui modul în care aţi

valorificat privilegiile şi ocaziile fiecărei zile. Folosiţi atât de bine fiecare zi primită din partea lui Dumnezeu, încât, în cele din urmă, să puteţi auzi din partea Maestrului: "Bine, rob bun şi credincios" (Matei 25,21). YI, 5 ianuarie 1893. (MYP 46)

Cap. 60 - Opoziţie şi conformism

Încercările depăşite cu bine dezvoltă statornicia. - În mijlocul opoziţiei, viaţa spirituală este întărită. Încercările suportate cu bine vor dezvolta statornicia caracterului şi calităţi spirituale valoroase. Adesea, roadele desăvârşite ale credinţei, umilinţa şi iubirea se maturizează cel mai bine trecând prin furtuni şi întunecime. - COL 61 (1900)

Angajaţi în război. - Bătăliile în care suntem angajaţi nu sunt nişte simulări. Noi purtăm un război al cărui deznodământ are urmări veşnice. Ne confruntăm cu vrăjmaşi nevăzuţi. Îngerii răi luptă pentru dominarea fiecărei fiinţe umane. - MH 128 (1905)

Opoziţia şi încercările nu sunt provocate de Hristos. - Timpul în care trăim este un timp solemn. Dacă nu realizăm importanta lucrare necesară pentru sufletele noastre şi pentru sufletele celorlalţi, ne vom confrunta cu o pierdere infinită. Noi trebuie să fim transformaţi de harul lui Dumnezeu sau vom pierde cerul şi, datorită influenţei noastre, şi alţii îl vor pierde alături de noi.

Îngăduiţi - mi să vă asigur că luptele şi opoziţia pe care suntem nevoiţi să le îndurăm în împlinirea datoriei noastre, renunţarea la sine şi sacrificiile care trebuie făcute pentru a rămâne loiali lui Hristos nu sunt provocate de El. Acestea nu ne sunt impuse în virtutea unei porunci arbitrare şi inutile şi nu se datorează unei vieţi aspre, pe care Domnul ar pretinde să o trăim în serviciul Lui. Încercările vor rezulta o putere mai mare şi vom câştiga mult mai

mult decât dacă am fi refuzat să ascultăm de Hristos şi am fi devenit slujitori ai lui Satana şi sclavi ai păcatului. - 4T 557, 558 (1881)

Viața este o luptă. - Această viață este o luptă, iar noi avem un duşman care nu adoarme niciodată şi care urmăreşte fără încetare să ne distrugă mintea şi să ne îndepărteze de Mântuitorul nostru, care Şi - a dat viața pentru noi. - LS 291 (1915)

Pregătirea sufletului pentru pace. - Domnul îngăduie opoziția pentru a pregăti sufletul nostru pentru pace. - GC 663 (1888)

Experiența religioasă dobândită numai prin luptă. - Tinerii noştri trebuie să îndeplinească cu tenacitate şi conştiinciozitate cerințele care le - au fost încredințate, iar aceasta va constitui o garanție a succesului lor viitor. Acei tineri care nu au avut niciodată succes în îndeplinirea datoriilor trecătoare ale vieții vor fi nepregătiți pentru a se angaja în îndeplinirea altor îndatoriri mai înalte. Experiența religioasă este dobândită numai prin luptă, prin suferirea dezamăgirilor, printr - o disciplină severă a sinelui şi prin rugăciune stăruitoare. Calea spre cer trebuie urmată pas cu pas şi fiecare pas înainte oferă puterile necesare următorului pas. - CT 100 (1913)

Fii fericit acum. - Eu nu aştept să fiu fericită abia la capătul drumului; sunt fericită atâta timp cât merg înainte. Privesc spre Isus şi nu iau în considerare faptul că trec prin încercări şi suferințe. Locurile periculoase şi grele sunt tocmai acelea în care El este mai mult ca oricând alături de noi, iar noi putem să comunicăm cu El, putem aşeza asupra Purtătorului de poveri toate greutățile noastre şi putem spune: "Iată, Doamne, eu nu mai pot continua să duc aceste poveri". Apoi, El ne răspunde: "Jugul Meu este bun şi sarcina Mea este uşoară" (Matei 11,30). Credeți lucrul acesta? Eu l - am experimentat. Îl iubesc pe Isus; Îl iubesc. Văd în

El un farmec neasemuit. Şi doresc să - L laud în Împărăţia lui Dumnezeu. - LS 292 (1915)

Două principii antagoniste. - împărăţia lui Dumnezeu nu vine în aşa fel, încât să fie văzută de toţi. Evanghelia harului lui Dumnezeu, cu spiritul ei de renunţare la sine, nu va putea fi niciodată în armonie cu spiritul lumii. Cele două principii sunt antagoniste. "Omul firesc nu primeşte lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt o nebunie; şi nici nu le poate înţelege, pentru că trebuie judecate duhovniceşte" (1Corinteni 2,14). - DA 509 (1898)

În privinţa principiilor, nu vă conformaţi obiceiurilor. - Asemenea lui Israel, foarte adesea, creştinii cedează în faţa influenţei lumii şi se conformează principiilor şi obiceiurilor lor, cu scopul de a - şi asigura prietenia celor necredincioşi, dar, în final, se va dovedi că aceşti pretinşi prieteni sunt cei mai periculoşi duşmani.

Biblia ne învaţă în mod clar că nu poate exista nici o armonie între poporul lui Dumnezeu şi lume. "Nu vă miraţi, fraţilor, dacă vă urăşte lumea" (1 Ioan 3,13). Mântuitorul nostru spune: "Ştiţi că pe Mine M - a urât înaintea voastră" (Ioan 15,18). Satana lucrează prin intermediul unor oameni lipsiţi de credinţă, deghizaţi în aşa - zişi prieteni, pentru a atrage în păcat pe poporul lui Dumnezeu, astfel încât să - i poată îndepărta şi despărţi de El; iar când apărarea lor este anihilată, Satana îi va face pe agenţii lui să se întoarcă împotriva lor şi va căuta să - i distrugă cu desăvârşire. - PP 559 (1890)

Foc profan şi foc sfânt. - adevărul lui Dumnezeu nu a fost înălţat în viaţa celor din poporul Său, deoarece ei nu l - au aplicat în experienţa lor personală. Ei se conformează obiceiurilor lumii şi depind de ea pentru a - şi exercita influenţa. Ei îngăduie lumii să - i modeleze şi, în locul unui foc sfânt, aduc în lucrarea lor un foc profan, pentru a corespunde standardelor lumeşti.

Asemenea eforturi de a imita obiceiurile lumeşti nu trebuie să existe. Acesta nu este un foc sfânt, ci unul profan. Pâinea vieţii nu trebuie doar admirată, ci şi consumată. Acea pâine care vine din cer va conferi viaţă sufletului. Aluatul este cel ce absoarbe toate trăsăturile caracterului, le înglobează şi le uneşte cu caracterul lui Hristos şi modelează tendinţele cultivate şi moştenite, transformându - le după chipul caracterului divin. - MS 96, 1898

Hristos şi conformismul. - Cât de minunată este lucrarea harului asupra inimii omeneşti! El conferă putere minţii şi înţelepciunea de a folosi talanţii binecuvântărilor materiale nu în scopul satisfacţiilor egoiste, ci pentru înaintarea lucrării misionare, prin renunţarea la sine. Domnul Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a fost un misionar în lumea noastră. El spune: "Cel ce doreşte să Mă urmeze, să se lepede de sine". Nu puteţi să - L iubiţi pe Hristos şi, în acelaşi timp, să copiaţi modele lumii sau să vă bucuraţi de societatea lumească. - Lt 238, 1907

Conformismul coboară standardele. - Conformismul faţă de obiceiurile lumeşti transformă biserica după chipul lumii, dar nu va transforma niciodată lumea după chipul lui Hristos. Familiarizarea cu păcatul va face, în mod inevitabil, ca acesta să pară mai puţin respingător. Cel care alege să se asocieze cu slujitorii lui Satana va înceta în scurt timp să se mai teamă de stăpânul lor. Dacă, pe calea datoriei, ajungem în încercări, aşa cum s - a întâmplat cu Daniel la curtea regală, putem fi siguri că Dumnezeu ne va proteja; dar dacă ne aşezăm în mod deliberat pe terenul ispitei, mai devreme sau mai târziu, vom cădea. - GC 509 (1888)

Conformismul perverteşte treptat principiile corecte. - Ceea ce face ca poporul nostru să - şi piardă puterea de a influenţa spre bine este tocmai conformismul cu lumea. Pervertirea principiilor nu se produce dintr - o dată. Îngerul Domnului mi - a prezentat acest fapt prin intermediul simbolurilor. Părea că un hoţ se strecura tot mai aproape şi tot mai aproape şi treptat, dar sigur,

răpeşte identitatea lucrării lui Dumnezeu, prin influenţarea fraţilor noştri spre conformarea cu procedeele lumeşti.

Mintea omului a luat locul care Îi aparţine în mod legitim lui Dumnezeu. Indiferent de poziţia pe care o poate deţine un om, oricât de înaltă ar fi această poziţie, el trebuie să acţioneze ca şi când Hristos S – ar afla în locul lui. El trebuie să fie asemenea lui Hristos în vorbire şi caracter în fiecare situaţie critică a lucrării pe care o îndeplineşte. - MS 96, 1902

Unitate, dar nu cu preţul conformismului. - Unii dintre aceia care pretind că sunt loiali Legii lui Dumnezeu s - au îndepărtat de credinţă şi au umilit amarnic poporul Lui, reprezentându - l ca pe un popor lumesc. Dumnezeu a văzut şi a notat lucrul acesta. A sosit timpul în care trebuie să ocupăm, cu orice preţ, poziţia pe care Dumnezeu ne - a încredinţat - o.

Acum este timpul în care adventiştii de ziua a şaptea sunt chemaţi să se evidenţieze ca un popor aparte şi diferit, un popor nominalizat de către Dumnezeu ca fiind al Său. Până când ei nu vor împlini lucrul acesta, El nu - i va putea glorifica. Adevărul şi eroarea nu pot realiza un parteneriat. Să ne aşezăm chiar acum în locul în care Dumnezeu a declarat că trebuie să ne aflăm... Noi trebuie să luptăm pentru unitate, dar nu o unitate bazată pe nivelurile scăzute ale conformismului cu procedeele şi practicile lumeşti şi ale unirii cu bisericile populare. - Lt 113, 1903

O linie de demarcaţie. - În Biserica Adventistă de Ziua a Şaptea, este necesară o lucrare de reformă profundă şi cuprinzătoare. Lumii nu trebuie să i se îngăduie să corupă principiile poporului păzitor al poruncilor lui Dumnezeu. Credincioşii sunt chemaţi să exercite o influenţă care să fie o mărturie a puterii principiilor cereşti. Cei care se unesc cu biserica trebuie să dea dovadă de o schimbare a vechilor lor principii de viaţă. Dacă acest lucru nu a fost realizat, dacă linia de demarcaţie

dintre biserică şi lume nu este menţinută cu atenţie, în cele din urmă, se produce asemănarea cu lumea.

Solia prezentă pentru biserica şi instituţiile noastre este: "Pocăiţi - vă, căci Împărăţia cerurilor este aproape" (Matei 3,2). Dacă sunt cultivate atributele caracterului lui Dumnezeu, vor deveni o putere în vieţile celor ce alcătuiesc poporul lui Dumnezeu. - MS 78, 1905

Obiceiurile sunt în opoziţie cu natura organismului uman. - Civilizaţia noastră artificială încurajează rele care distrug principiile solide. Obiceiurile şi moda sunt în opoziţie cu natura organismului omenesc.

Practicile pe care oamenii le adoră şi plăcerile pe care le cultivă slăbesc încetul cu încetul atât puterile fizice, cât şi pe cele mintale şi aşează asupra rasei umane o povară insuportabilă. Necumpătarea şi crima, boala şi nelegiuirea se răspândesc pretutindeni. - MH 125, 126 (1905)

Când nu sunt încălcate principiile, respectaţi obiceiurile. - Când practicile oamenilor nu se află în contradicţie cu Legea lui Dumnezeu, puteţi să vă conformaţi. Dacă lucrătorii nu reuşesc să înţeleagă şi să respecte obiceiurile oamenilor, nu numai că îşi vor îngreuia lucrarea, dar vor aşeza obstacole serioase în calea celor pentru care lucrează şi îi vor împiedica în acceptarea adevărului. - RH, 6 aprilie 1911

Avertizez poporul nostru să se comporte în mod atent şi înţelept înaintea lui Dumnezeu. În măsura în care obiceiurile în îmbrăcăminte sunt în conformitate cu principiile sănătăţii, respectaţi - le. Surorile noastre să se îmbrace simplu, aşa cum se îmbracă majoritatea, iar îmbrăcămintea să fie confecţionată din material de bună calitate, rezistent şi potrivit timpului, dar să nu îngăduie ca problema hainelor să le ocupe mintea în totalitate. Aspectul îmbrăcămintei să fie modest şi să exprime decenţă şi

seriozitate. Oferiţi lumii o ilustrare vie cu privire la podoaba lăuntrică a harului lui Dumnezeu. - MS 167, 1897. (CG 414)

Diferiţi de obiceiurile lumeşti. - După cum Dumnezeu Şi - a făcut cunoscută voinţa Sa faţă de captivii evrei, a căror viaţă era foarte diferită de obiceiurile şi practicile lumii care zăcea în nelegiuire, tot astfel Domnul le va trimite lumina cerească tuturor celor ce doresc să respecte un "aşa zice Domnul". Aceştia sunt cei cărora le va descoperi în mod explicit voia Lui. Cei a căror gândire este eliberată de ideile lumeşti şi a căror conduită este lipsită de vanitate, de mândrie, de plăcerea de a epata şi de a se evidenţia; cei care se disting ca popor al lui Dumnezeu şi sunt zeloşi în realizarea de fapte bune - aceştia sunt cei cărora El le va dezvălui înţelesul şi semnificaţiile Cuvântului Lui. - Lt 60, 1898. (CW 101, 102)

Motive pentru nonconformism (un mesaj adresat credincioşilor). - De ce suntem noi, cei care ne numim creştini, atât de asemănători lumii şi atât de amestecaţi cu lumea, încât pierdem din vedere veşnicia, Îl pierdem din vedere pe Isus Hristos şi Îl pierdem din vedere pe Tatăl? De ce, vă întreb, există atât de multe familii lipsite de Duhul lui Dumnezeu? De ce există atât de multe familii care reprezintă atât de puţin din viaţa şi iubirea lui Isus Hristos şi atât de puţin din asemănarea cu El? Motivul este acela că nu Îl cunosc pe Dumnezeu. Dacă L - ar cunoaşte pe Dumnezeu şi dacă ar privi ţintă spre El, prin credinţa în Isus Hristos, care a venit în lumea noastră ca să - Şi dea viaţa pentru om, atunci ar descoperi în persoana Fiului lui Dumnezeu un farmec inegalabil care, în timp ce este privit, i - ar transforma, făcându - i asemenea Lui. Acum, înţelegeţi ce anume este greşit în conformarea cu lumea? - MS 12, 1894

Aplicarea adevăratelor principii în toate domeniile vieţii. - Conformismul cu lumea poate fi prevenit cu ajutorul adevărului, prin hrănirea din Cuvântul lui Dumnezeu, prin aplicarea principiilor lui în toate domeniile acestei vieţi şi prin împlinirea lui

în formarea caracterului personal. Prin cuvintele apostolului Ioan, Domnul Hristos ne avertizează "să nu iubim lumea, nici lucrurile care sunt în lume. Dacă iubeşte cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el" (1Ioan 2,15). Acest limbaj este simplu, dar constituie întocmai etalonul cu care Dumnezeu va evalua caracterul fiecărui om. - MS 37, 1896

Cap. 61 - Funcţiile vitale ale legilor lui Dumnezeu

(A) Decalogul

Cunoaşterea vinovăţiei. - Cunoaşterea pe care Dumnezeu nu a dorit ca primii noştri părinţi să o dobândească a fost cunoaşterea vinovăţiei. Iar când ei au acceptat afirmaţia lui Satana, care era falsă, neascultarea şi încălcarea legii au pătruns în lumea noastră. Această neascultare faţă de porunca expresă a lui Dumnezeu şi acceptarea minciunilor lui Satana au deschis porţile unui potop de nenorociri, care au invadat lumea. - RH, 5 aprilie 1898

Natura umană a fost subminată. - Nefericirea şi moartea, cu toate efectele lor, sunt rezultatul încălcării Legii lui Dumnezeu. Prin neascultare, capacităţile omului au fost pervertite, iar egoismul a luat locul iubirii. Natura umană a ajuns atât de degradată, încât a devenit imposibil ca omul să reziste puterii răului, iar ispititorul şi - a văzut împlinit planul de a deturna planul divin în crearea omului şi de a umple pământul cu suferinţă şi nefericire. Oamenii şi - au ales un domn care i - a legat cu lanţuri, târându - i înapoia carului lui ca pe nişte prizonieri de război. - CT 33 (1913)

Legea lui Dumnezeu este uşor de înţeles. - În Legea lui Dumnezeu nu există mistere. Chiar şi cel mai neînzestrat intelect este capabil să înţeleagă regulile care ordonează viaţa şi formează caracterul în conformitate cu Modelul Divin. Dacă copiii oamenilor s - ar strădui, cu toate puterile lor, să respecte această lege, ei ar dobândi o mai mare putere intelectuală şi discernământul necesar pentru a înţelege mai bine planurile şi scopurile lui Dumnezeu. Acest progres nu se desfăşoară doar pe parcursul vieţii prezente, ci va continua de - a lungul veacurilor, în veşnicie. - RH, 14 septembrie 1886

Uimitoare prin simplitate. - Cât de uimitoare este Legea lui Iehova în simplitatea, în desăvârşirea şi vastitatea ei atotcuprinzătoare! În planurile şi lucrările lui Dumnezeu există taine pe care mintea limitată nu este capabilă să le înţeleagă. Dar tocmai faptul că nu putem pătrunde secretele infinitei înţelepciuni şi puteri ne umple de respect faţă de Cel Prea Înalt. - RH, 14 septembrie 1886

Armonia desăvârşită dintre Lege şi Evanghelie. - Legea lui Dumnezeu şi Evanghelia lui Isus Hristos se află într - o armonie desăvârşită. Marele Învăţător spune: "Eu şi Tatăl una suntem". Evanghelia lui Hristos este Vestea Bună a harului sau favorii prin care omul poate fi eliberat de condamnarea pentru păcat şi prin care este făcut în stare să asculte de Legea lui Dumnezeu. Evanghelia ne îndrumă spre codul moral ca fiind o lege a vieţii. Iar Legea, prin faptul că pretinde o ascultare precisă, îl îndrumă fără încetare pe cel păcătos spre Evanghelie, pentru a primi iertare şi pace.

Marele apostol Pavel spune: "Deci, prin credinţă desfiinţăm noi Legea? Nicidecum. Dimpotrivă, noi întărim Legea!" (Romani 3,31). Şi din nou, el declară că "Legea este sfântă, şi porunca este sfântă, dreaptă şi bună" (Romani 7,12). Manifestarea iubirii supreme faţă de Dumnezeu şi manifestarea unei iubiri

asemănătoare faţă de semenii noştri sunt indispensabile, atât pentru a - I da slavă lui Dumnezeu, cât şi pentru fericirea umană. - RH, 27 septembrie 1881

O lege completă a vieţii. - În Legea Sa, Dumnezeu i - a dat omului o lege completă, ce cuprinde toate aspectele vieţii. Dacă o va respecta, omul va trăi prin ea, prin meritele lui Hristos. Dacă o va încălca, ea are rolul de a - l condamna. Legea îi îndrumă pe oameni la Domnul Hristos, iar Domnul Hristos îi îndrumă înapoi la Lege. - RH, 27 septembrie 1881 (HC 138)

Cuprinzătoare în ceea ce priveşte cerinţele. - Aşa cum este prezentată în Scripturi, Legea lui Dumnezeu este vastă şi cuprinzătoare în cerinţele ei. Fiecare principiu este sfânt, drept şi bun. Legea îi obligă pe oameni faţă de Dumnezeu; ea pătrunde până în domeniul gândurilor şi al simţămintelor; şi va produce o convingere cu privire la păcat în mintea fiecărui om care este conştient de încălcarea cerinţelor ei. Dacă legea este aplicată numai la nivelul comportamentului exterior, oamenii nu se vor simţi vinovaţi pentru gândurile, dorinţele şi planurile lor rele. Dar legea cere ca sufletul însuşi să fie curat, iar mintea să fie sfântă, pentru ca gândurile şi simţămintele să poată fi în armonie cu standardul iubirii şi al neprihănirii. - RH, 5 aprilie 1898. (2SM 211)

Prin sine însuşi, omul este neascultător. - Prin sine însuşi, omul este un călcător al legilor lui Iehova. Când Domnul porunceşte naturii să mărturisească despre lucrurile făcute de El, acestea dovedesc îndată slava lui Dumnezeu. - MS 28, 1898. (3BC 1144)

Toţi sunt chemaţi să asculte de Legea lui Dumnezeu. - Exemplul de conformare desăvârşită faţă de legile lui Dumnezeu, oferit de Domnul Hristos la venirea Sa, este valabil pentru toţi - de la Adam, primul om, şi până la ultima fiinţă umană care va trăi pe pământ. El a declarat că misiunea Lui nu a fost aceea de a nimici legea, ci de a o împlini într - o ascultare desăvârşită în toate

aspectele ei. În felul acesta, Isus a înălţat legea şi a făcut - o demnă de cinste. Prin viaţa Lui, Domnul a dezvăluit natura spirituală a legii. El a împlinit principiile vaste şi profunde ale acestei legi înaintea tuturor fiinţelor cereşti şi înaintea lumilor necăzute.

Isus Hristos a venit pentru a demonstra faptul că omenescul, unit prin credinţă cu divinul, poate păzi toate poruncile lui Dumnezeu. El a venit pentru a dovedi în mod clar caracterul neschimbător al legii şi pentru a declara că neascultarea şi încălcarea legii nu pot fi niciodată răsplătite cu viaţă veşnică. Hristos a venit ca om, pentru ca prin natura umană să poată realiza o comunicare directă cu ceea ce este uman, în timp ce prin divinitatea Lui să poată aduce omul în legătură cu tronul lui Dumnezeu.

Dar, în nici un caz, Domnul nu a venit pentru a micşora obligaţia oamenilor de a manifesta o ascultare desăvârşită. El nu a anulat validitatea Vechiului Testament, ci a împlinit ceea ce fusese prezis de Însuşi Dumnezeu. Isus Hristos nu a venit pentru a - i elibera pe oameni de lege, ci pentru a le crea posibilitatea de a o respecta şi de a - i învăţa şi pe semeni să facă la fel. - RH, 15 noiembrie 1898

Dumnezeu nu - Şi abrogă propria lege. - Domnul nu - i mântuieşte pe păcătoşi prin abrogarea legii care este temelia guvernării Lui în cer şi pe pământ. Dumnezeu este un judecător, un apărător al justiţiei. Încălcarea Legii lui Dumnezeu, chiar şi într - o manieră simplă, în cele mai mici aspecte, este păcat. Dumnezeu nu Se poate dispensa de Legea Lui şi nu poate înlătura nici cel mai mic articol, cu scopul de a trece cu vederea păcatul. Justeţea, excelenţa morală a legii trebuia menţinute şi validate înaintea întregului univers. Şi această lege sfântă nu putea fi validată cu nici un alt preţ mai mic decât moartea Fiului lui Dumnezeu. - RH, 15 noiembrie 1898

Legea lui Dumnezeu nu a fost anulată de El. - Dumnezeu nu Îşi anulează legea. El nu acţionează în contradicţie cu prevederile ei. El nu anulează rezultatele păcătuirii, ci le transformă. Prin harul Său, blestemul este transformat în binecuvântare. - Ed 148 (1903)

(B) Evidenţierea Legii lui Dumnezeu în lumea naturală

Legi izvorâte din iubire. - Legile lui Dumnezeu izvorăsc dintr - o probitate morală infailibilă şi sunt formulate într - o asemenea manieră, încât să aducă fericirea celor ce le păzesc. - RH, 18 septembrie 1888. (SD 267)

Legile pe care trebuie să le păzească toate fiinţele omeneşti izvorăsc din inima Infinitei Iubiri. - Lt 20a, 1893. (2SM 217)

O Lege a slujirii. - Urmaşii lui Hristos au fost răscumpăraţi pentru a deveni nişte slujitori ai binelui celorlalţi. Domnul nostru ne învaţă că adevăratul scop al vieţii este slujirea altora. Hristos Însuşi a fost un lucrător activ în slujba semenilor şi le încredinţează legea slujirii tuturor urmaşilor Lui. El a prezentat lumii o concepţie de viaţă mai înaltă decât orice concepţie cunoscută vreodată. Trăind pentru a sluji, omul intră într - o relaţie personală cu Domnul Hristos. Legea slujirii devine puntea de legătură cu Dumnezeu şi cu semenii. - COL 326 (1900)

Nimeni nu trăieşte pentru sine. - Adam trebuia să fie conducătorul familiei omeneşti, după Dumnezeu, iar rolul lui era acela de a asigura respectarea principiilor familiei cereşti. Aceasta ar fi adus pace şi fericire. Dar nimeni nu era menit "să trăiască pentru sine" (Romani 14,7). Satana fusese hotărât să se opună. El dorise să trăiască pentru sine. Satana căutase să aşeze propria lui fiinţă în centrul atenţiei. Acesta a fost faptul care a stârnit răzvrătirea în cer, iar acceptarea de către om a acestui deziderat a adus păcatul pe pământ. Când Adam a păcătuit, omul s - a desprins de sistemul de guvernare al Cerului. Puterea centrală a pământului

era un demon. Satana şi - a aşezat scaunul de domnie în locul în care trebuia să fie tronul lui Dumnezeu. Lumea şi - a adus omagiile la picioarele vrăjmaşului, ca pe o jertfă de bunăvoie. - CT 33 (1913)

Învăţaţi - i pe copii să respecte legile naturii şi ale revelaţiei. - Cei care au pe inimă binele copiilor lor şi care doresc să - i vadă crescând liberi de gusturi pervertite trebuie să - şi orienteze modul de viaţă în mod perseverent în opoziţie cu practicile şi obiceiurile populare. Dacă doriţi să - i vedeţi pe copiii voştri pregătiţi pentru a fi folositori pe pământ şi pentru a primi răsplata veşnică în împărăţia slavei, trebuie să - i învăţaţi să respecte legile lui Dumnezeu, atât legile naturii, cât şi pe cele ale revelaţiei, şi să nu urmeze obiceiurile lumii. - RH, 6 noiembrie 1883. (Te 157)

Un remediu împotriva delincvenţei juvenile. - Dacă taţii şi mamele ar fi ascultat îndrumările Domnul Hristos, acum nu am fi citit şi auzit despre păcate şi crime comise, nu numai de adulţi, ci chiar de tineri şi de copii. Condiţiile sociale nefavorabile există datorită faptului că părinţii au ignorat acest sfat şi au neglijat să - şi educe copiii în vederea respectării şi a cinstirii poruncilor sfinte ale lui Dumnezeu.

Deoarece au încetat să respecte fiecare aspect al poruncilor date de Dumnezeu, care sunt sfinte, drepte şi bune, chiar şi profesorii de religie au eşuat în prezentarea standardului sfânt cu care este evaluat caracterul. Oamenii şi - au luat asupra lor responsabilitatea de a stabili un standard care să fie în armonie cu propriile lor idei, iar Legea lui Dumnezeu a fost dezonorată. Acesta este motivul pentru care zilele noastre devin tot mai asemănătoare zilelor lui Noe şi Lot. - RH, 2 mai 1893

Relaţia dintre Legea morală a lui Dumnezeu şi legile lumii naturale. - Între Legea morală şi legile pe care Dumnezeu le - a stabilit în lumea naturală există o relaţie strânsă. Dacă oamenii ar fi ascultat de Legea lui Dumnezeu, împlinind în vieţile lor principiile

Celor Zece Porunci şi principiile neprihănirii pe care o prezintă aceste porunci, ar fi fost protejaţi de pericolul obiceiurilor dăunătoare. Dar, prin îngăduirea unui apetit pervertit, ei şi - au pierdut valorile morale şi astfel au ajuns degradaţi, tocmai prin intermediul propriilor lor practici imorale şi prin încălcarea legilor naturale.

Suferinţa şi teama pe care le vedem pretutindeni, diformitatea, decadenţa, boala şi retardarea mintală care inundă în prezent lumea au făcut ca pământul să fie o leprozerie în comparaţie cu ceea ce ar fi putut fi până acum, dacă ar fi fost respectate legile morale şi legile pe care Dumnezeu le - a implantat în fiinţele noastre. Prin încălcarea continuă a acestor legi, omul a agravat urmările rele ale păcatului din Eden. - RH, 11 februarie 1902

Legea guvernării divine. - Creştinul este menit să fie o binecuvântare pentru semeni. Prin aceasta, el însuşi va fi binecuvântat. "Cel ce udă pe alţii, va fi udat şi el" (Proverbele 11,25). Aceasta este legea guvernării divine, o lege pe care Dumnezeu a prevăzut - o pentru primirea neîncetată a binecuvântărilor, asemenea apelor adânci, care se află într - o neîncetată mişcare, dăruind şi primind fără încetare. Împlinirea acestei legi constituie puterea misiunii creştine. - 7T 170 (1902)

Legi care guvernează fiinţa umană. - În providenţa lui Dumnezeu, legile care guvernează organismul nostru uman, cu urmările negative ale încălcării acestora, au fost explicate cu atâta claritate, încât toate fiinţele inteligente să le poată înţelege. Toţi oamenii au obligaţia cea mai solemnă să studieze acest subiect şi să trăiască în armonie cu legile naturale. Principiile sănătăţii trebuie publicate, iar oamenii de ştiinţă să fie provocaţi în modul cel mai serios să le cerceteze. - RH, 11 februarie 1902

Obiceiurile sănătoase conferă superioritate intelectuală. Capacitatea intelectuală, rezistenţa fizică şi durata vieţii depind de legi foarte precise. Dumnezeul naturii nu va interveni pentru a feri

omul de consecinţele încălcării legilor naturii. Cel care se străduieşte să biruie trebuie să fie cumpătat în toate lucrurile. Inteligenţa lui Daniel şi fermitatea voinţei lui s - au datorat într - o mare măsură simplităţii alimentaţiei asociate cu o viaţă de rugăciune. - YI, 9 iulie 1903 (MYP 242)

Semănat şi secerat. - În legile stabilite de Dumnezeu în natură, efectul urmează cauzei cu o certitudine imperturbabilă. Secerişul va dovedi calitatea seminţelor semănate. Lucrătorul indolent este condamnat prin însăşi propria sa lucrare. Secerişul mărturiseşte împotriva lui. Tot astfel este şi în lucrurile spirituale: credincioşia fiecărui lucrător este evaluată după rezultatele lucrării sale. Caracterul lucrării sale, dacă a fost superficială sau atentă, este dezvăluit de recoltă. Acesta este modul în care se hotărăşte destinul lui veşnic. - COL 84 (1900)

Unii cred numai lucrurile pe care le înţeleg. - Există oameni care se laudă cu faptul că nu cred decât lucrurile pe care le pot înţelege. Dar, pentru fiecare minte inteligentă, absurditatea înţelepciunii lor afişate este evidentă. În existenţa umană sunt taine, şi în lucrările naturii există manifestări ale puterii lui Dumnezeu - mistere pe care nici cea mai profundă filozofie şi nici cele mai vaste cercetări nu le pot explica. - RH, 14 septembrie 1886

(C) Alte legi

Legea acţiunii supuse. - Acţiunea conferă putere. În universul lui Dumnezeu domneşte o armonie deplină. Toate fiinţele cereşti se află într - o activitate neîncetată, iar Domnul Isus ne - a oferit tuturor un exemplu prin viaţa Sa pe pământ. El era preocupat de "facerea binelui". Dumnezeu a instaurat o lege în virtutea căreia acţiunile sunt izvorâte din supunere. În mod tăcut, dar continuu, toate elementele creaţiei Lui îşi îndeplinesc lucrarea încredinţată.

Oceanul se află într - o permanentă mişcare. Iarba ce încolţeşte pe câmp şi care astăzi există, iar mâine va fi tăiată, este menită să acopere câmpiile. Frunzele freamătă în bătaia vântului, fără să fie văzută mâna care le atinge. Soarele, luna şi stelele sunt necesare şi pline de slavă în împlinirea misiunii lor. - LS 87 (1915)

Universalitatea legii. - Pentru cel care învaţă să interpreteze în felul acesta învăţăturile ei, întreaga natură este un izvor al înţelepciunii; lumea este asemenea unui manual, viaţa este o şcoală. Unitatea omului cu natura şi cu Dumnezeu, universalitatea legii, rezultatele încălcărilor ei îşi pun amprenta în mod neîndoielnic asupra minţii şi modelează caracterul. - Ed 100 (1903)

A încălca legile naturii înseamnă a încălca legile lui Dumnezeu. - O continuă încălcare a legilor naturii constituie o încălcare a legilor lui Dumnezeu. Dacă oamenii ar fi fost întotdeauna ascultători faţă de Legea Celor Zece Porunci, împlinind în vieţile lor principiile conţinute în aceste precepte, nu ar fi existat blestemul suferinţei şi al bolii care inundă astăzi întreaga lume. - CTBH 8, 1890. (CH 20)

Nelegiuirea produce suferinţă mintală şi fizică. - Natura protestează împotriva fiecărei încălcări a legilor vieţii. Ea suportă abuzurile până la limita resurselor ei, iar puterile minţii şi ale trupului suferă. Pedeapsa pentru păcat nu va cădea doar asupra celui ce încalcă legea; rezultatele nelegiuirii lui se vor vedea în urmaşi şi astfel răul se transmite din generaţie în generaţie.

Când prietenii lor suferă sau când moartea îi desparte de ei, mulţi se arată nemulţumiţi de providenţa divină; dar Dumnezeu nu a plănuit ca oamenii să trăiască în suferinţă şi să moară înainte de vreme, lăsându - şi lucrarea neîncheiată. Dumnezeu a dorit să trăim o măsură deplină a zilelor noastre, bucurându - ne de sănătate deplină şi realizându - ne lucrarea încredinţată. Este nedrept să Îl acuzăm pe Dumnezeu de un rezultat care, în cele mai multe

situaţii, se datorează propriei noastre încălcări a legilor naturii. - RH, 11 februarie 1902

Un răspuns la deism. - Mulţi susţin că materia deţine puterea de viaţă - că materia a fost dotată cu anumite proprietăţi, iar apoi a fost lăsată să existe în virtutea propriei ei energii intrinseci. Ei mai susţin că activităţile naturii sunt coordonate de legi imuabile, asupra cărora Dumnezeu nu poate interveni. Aceasta este o teorie falsă şi nu este susţinută de Cuvântul lui Dumnezeu. Natura este un slujitor al Creatorului ei. Dumnezeu nu Îşi anulează legile şi nu acţionează în contradicţie cu acestea, dar Se foloseşte de ele ca de nişte instrumente aflate în slujba Lui. Natura mărturiseşte despre existenţa unei inteligenţe, a unei prezenţe şi a unei energii active, care lucrează în şi prin intermediul legilor ce o guvernează. În natură există o lucrare neîntreruptă şi directă a Tatălui şi a Fiului. Domnul Hristos spune: "Tatăl Meu lucrează până acum, şi Eu de asemenea lucrez" (Ioan 5,17). - PP 114 (1890)

Ascultarea aduce fericire. - În timp ce [studenţii] învaţă să studieze lecţiile aflate în lucrurile creaţiei şi în experienţele vieţii, explicaţi - le că aceleaşi legi care guvernează natura şi evenimentele vieţii sunt menite să conducă şi vieţile noastre; că ele sunt date pentru binele nostru şi că nu putem găsi adevărata fericire şi adevăratul succes decât în ascultare faţă de ele. - Ed 103 (1903)

Principiile vaste ale legii. - În învăţăturile Sale, Domnul Hristos a arătat cât de cuprinzătoare sunt principiile legii rostite pe Sinai. El a constituit o demonstraţie vie a validităţii acestei legi, ale cărei principii rămân pentru totdeauna marele standard al neprihănirii - standardul după care vor fi evaluaţi toţi oamenii în marea zi în care vor fi deschise cărţile şi va începe judecata. Domnul Hristos a venit pentru a exemplifica neprihănirea în toate privinţele ei şi, în calitate de conducător al omenirii, pentru a - i dovedi omului că poate realiza aceeaşi lucrare, împlinind fiecare aspect al cerinţelor lui Dumnezeu. Prin harul nemăsurat oferit

oamenilor, nici un om nu trebuie să piardă cerul. Desăvârşirea caracterului poate fi realizată de toţi cei ce luptă pentru ea. Aceasta este prevederea fundamentală care stă la baza noului legământ al Evangheliei. Legea lui Iehova este copacul; Evanghelia constituie florile parfumate şi roadele lui. - RH, 5 aprilie 1898. (1SM 211, 212)

Cel mai înalt sens al libertăţii. - În lucrarea răscumpărării nu există nici o obligativitate. Nici o forţă exterioară nu exercită presiuni asupra cuiva. Sub influenţa Duhului lui Dumnezeu, omul este lăsat să aleagă în mod liber stăpânul căruia vrea să - i slujească. Schimbarea care se produce când sufletul se predă lui Hristos conţine cel mai înalt sens al libertăţii. Alungarea păcatului este un act personal al sufletului. Este adevărat că noi nu avem nici o putere de a ne elibera de sub controlul lui Satana; dar când dorim să fim eliberaţi de păcat şi în strigătul nostru disperat după ajutorul unei puteri din afara noastră şi mai presus de noi, puterile sufletului sunt întărite de energia divină a Duhului Sfânt şi încep să împlinească hotărârile voinţei noastre în împlinirea voinţei lui Dumnezeu. - DA 466 (1898)

Cap. 62 – Comunicarea

Influenţa vastă a cuvintelor. - Glasul şi vorbirea sunt daruri primite din partea lui Dumnezeu şi, dacă sunt corect folosite, ele constituie o adevărată putere ce slujeşte cauzei Lui. Cuvintele au o mare însemnătate. Ele pot exprima dragoste, devoţiune, respect şi laudă la adresa lui Dumnezeu sau pot exprima ură şi răzbunare. Cuvintele dezvăluie atitudinea inimii. Ele pot fi o mireasmă de viaţă spre viaţă sau un suflu de moarte spre moarte. Limba este o punte pe care păşim fie în lumea binecuvântărilor, fie în lumea nelegiuirii. - MS 40, 1896. (3BC 1159)

O grindină devastatoare sau seminţe ale iubirii? - Unii se întorc de la comuniunea lor zilnică cu Dumnezeu, îmbrăcaţi în umilinţa lui Hristos. Cuvintele lor sunt ca o dulceaţă pe buze, nu ca o grindină devastatoare ce distruge totul în cale. Asemenea oameni seamănă pe calea vieţii seminţele iubirii şi ale bunătăţii, iar acest lucru se realizează de la sine, în mod natural, deoarece Domnul Hristos trăieşte în inimile lor. Influenţa lor este cu mult mai mare decât poate fi observat în aparenţă. - MS 24, 1887. (3BC 1159)

Cuvinte care încurajează. - Pretutindeni în jur, auzim strigăte de protest, izvorâte din necazul lumii. Păcatul ne învăluie în întuneric, iar mintea noastră trebuie să fie pregătită pentru orice lucrare bună şi pentru a adresa un cuvânt bun. Ştim că Isus este prezent alături de noi.

Influenţa duioasă a Duhului Său cel Sfânt ne învaţă şi ne călăuzeşte gândurile, influenţându - ne să rostim cuvinte care încurajează şi luminează cărarea celor din jur. - 6T 115 (1900)

Cuvinte plăcute. - Privind la partea luminoasă a lucrurilor, descoperim suficiente motive pentru a fi bucuroşi şi fericiţi. Dacă le adresăm altora un zâmbet, ei ne vor zâmbi şi dacă le vom vorbi într - o manieră plăcută şi înălţătoare, ei ne vor răspunde la fel. - ST, 12 februarie 1885

Cuvinte care Îl au în centru pe Isus. - Cuvintele oamenilor exprimă propriile lor gânduri omeneşti, dar cuvintele celor ce sunt ai lui Hristos sunt duh şi viaţă. - 5T 433 (1885)

Îngerii privesc cu atenţie pentru a vedea felul de mărturie pe care o duceţi lumii cu privire la Domnul vostru ceresc. Conversaţiile trebuie să - L aibă în centru pe Acela care trăieşte pentru a face ispăşire în favoarea voastră înaintea Tatălui. Când daţi mâna cu un prieten, în inima şi pe buzele voastre să fie cuvinte de laudă la adresa lui Dumnezeu. Astfel, gândurile lui vor fi atrase către Isus. - SC 119 (1892)

Domnul Hristos Se exprima simplu şi la subiect. - Învăţăturile Domnului Hristos nu conţineau raţionamente lungi, ciudate şi complicate. El Se exprima foarte simplu şi la subiect. Isus cunoştea fiecare inimă ca pe o carte deschisă şi, din inepuizabilul Său tezaur, Domnul alegea lucruri vechi şi noi, care ilustrau şi întăreau învăţăturile Sale. El sensibiliza inimile şi trezea simpatia. - MS 24, 1891. (EV 171)

Uşor de înţeles. - Maniera de predicare a lui Hristos era plăcută şi atrăgătoare şi era caracterizată întotdeauna de simplitate. El dezlega tainele Împărăţiei cerului, folosind ilustraţii şi simboluri cu care ascultătorii erau familiarizaţi; iar oamenii simpli şi neînvăţaţi Îl ascultau cu plăcere, deoarece puteau înţelege cuvintele Lui. Domnul nu Se exprima în cuvinte pretenţioase, pentru înţelegerea cărora este necesar să consulţi dicţionarul. - CT 240 (1913)

El a folosit un limbaj simplu. - Argumentaţiile sunt bune numai atunci când sunt prezentate în momentul şi locul potrivit, dar printr - o prezentare simplă a Cuvântului lui Dumnezeu, se poate realiza mult mai mult. Lecţiile Domnului Hristos erau ilustrate cu atâta claritate, încât şi cel mai neînvăţat ascultător le putea înţelege îndată. În discursurile Sale, Isus nu a folosit fraze lungi şi cuvinte grele; El S - a exprimat într - un limbaj simplu,

adaptat nivelului de gândire al oamenilor obişnuiţi. Domnul nu aprofunda un subiect mai mult decât ştia că sunt ei capabili să înţeleagă şi să accepte. - GW 169 (1915)

Subiecte serioase în loc de conversaţii lipsite de sens. - Ce poate fi mai vrednic de întipărit în minte decât planul de mântuire? Acesta este un subiect inepuizabil. Iubirea lui Isus, mântuirea oferită omului căzut prin dragostea Lui infinită, sfinţirea inimii, preţioasele adevăruri mântuitoare destinate zilelor din urmă, harul lui Hristos - aceste subiecte înviorează sufletul, iar inima curată simte aceeaşi bucurie pe care au simţit - o şi ucenicii, când Domnul Isus li S - a alăturat pe drumul către Emaus.

Cel care îşi îndreaptă simţămintele spre Hristos va adora acest fel de asociere sfântă şi, printr - o astfel de părtăşie, va primi putere divină; dar cel care, mai presus de orice, preferă să se complacă în conversaţii lipsite de sens, rătăceşte departe de Dumnezeu şi devine insensibil faţă de aspiraţiile sfinte şi nobile. Iar ca urmare, ceea ce este pământesc şi senzual ajunge să fie interpretat ca fiind de natură cerească. - 5T 600 (1889)

În căutarea simpatiei omeneşti. - O conversaţie frivolă, caracterizată de o căutare acerbă a simpatiei şi aprecierii omeneşti, izvorăşte dintr - un sentimentalism bolnav. Nici tinerii şi nici cei cu părul cărunt nu sunt în siguranţă în faţa unui asemenea pericol. Dar, dacă adevărul lui Dumnezeu constituie un principiu statornic al inimii, conversaţia va fi asemenea unui izvor. Oricâte încercări s - ar face pentru a stăvili acest izvor, el va ţâşni într - un alt loc, pentru că este un izvor ce nu poate fi stăvilit. Adevărul aflat în inimă este un izvor de viaţă. El înviorează pe cel obosit şi îndepărtează gândurile şi cuvintele rele. - 5T 600, 601 (1889)

Nu exprimaţi niciodată cuvinte de îndoială. - Toţi oamenii trec prin încercări - dureri pe care sunt nevoiţi să le suporte, ispite grele în faţa cărora trebuie să reziste. Nu vă împărtăşiţi necazurile cu semenii voştri muritori, ci aduceţi toate lucrurile în rugăciune

înaintea lui Dumnezeu. Stabiliţi - vă drept regulă să nu rostiţi nici un cuvânt de îndoială şi descurajare. Prin cuvinte pline de speranţă şi printr - o voioşie sfântă, voi puteţi face mult pentru a lumina viaţa altora şi pentru a - i întări în încercările lor. - SC 119, 120 (1892)

Cuvintele noastre ne influenţează. - Cuvintele sunt mai mult decât o reflectare a caracterului; ele au puterea de a ne modela caracterul. Oamenii sunt influenţaţi de propriile lor cuvinte. Adesea, sub influenţa impulsului de moment, instigaţi de Satana, unii dau glas geloziei sau impresiilor rele, exprimând lucruri pe care nu le cred cu adevărat; dar cuvintele lor acţionează asupra propriei gândiri. Astfel, aceşti oameni sunt ispitiţi chiar de cuvintele lor şi ajung să creadă tocmai acele idei pe care le - au rostit mânaţi de Satana. O dată ce şi - au exprimat o opinie sau o hotărâre, adesea, ei sunt prea mândri pentru a le nega şi încearcă să - şi dovedească lor înşişi că au dreptate, până când ajung să creadă aceasta.

Este periculos să rosteşti cuvinte de îndoială şi este periculos să pui sub semnul întrebării sau să critici lumina divină. Obiceiul de a critica în mod neatent şi nejustificat acţionează asupra caracterului, favorizând lipsa de respect şi necredinţa. De multe ori, cei care şi - au îngăduit un asemenea obicei s - au apropiat în mod inconştient de pericol, până când au ajuns să critice şi să respingă însăşi lucrarea Duhului Sfânt. - DA 323 (1898)

Critica reacţionează asupra celui ce o rosteşte. - Critica reacţionează asupra sufletului celui ce o rosteşte. Educarea vorbirii începe cu noi înşine, cu fiecare în mod personal. Să ne hotărâm să nu vorbim rău despre nimeni. - MS 102, 1904

Rostiţi cuvinte care inspiră curaj şi speranţă. - De multe ori, se întâmplă ca un suflet curajos să fie asaltat până la extrem de ispită şi să ajungă pe punctul de a ceda în lupta cu sinele şi cu puterile răului. Să nu descurajaţi un asemenea suflet în greaua lui

bătălie. Întăriţi - l prin cuvinte care inspiră curaj şi speranţă şi care îl îndeamnă să rămână statornic pe calea sa. În felul acesta, prin voi, lumina lui Hristos va străluci asupra lui. "Nici unul din noi nu trăieşte pentru sine" (Romani 14,7). Prin influenţa pe care o exercităm în mod inconştient, cei din jur pot fi încurajaţi şi întăriţi sau pot fi descurajaţi şi îndepărtaţi de Domnul Hristos şi de adevăr. - SC 120 (1892)

Cuvintele afectuoase şi actele de curtenie. - Micile atenţii, nenumăratele ocazii aparent neînsemnate şi amabilităţile simple sunt cele care alcătuiesc, la un loc, fericirea vieţii; iar neglijarea cuvintelor amabile, afectuoase şi încurajatoare şi a micilor acte de curtenie face ca viaţa să fie insuportabilă şi nenorocită. În cele din urmă, se va dovedi că renunţarea la sine, pentru binele şi fericirea celor din jur, constituie o parte însemnată în raportul ceresc cu privire la viaţa noastră. Atunci, se va vedea că grija faţă de sine, fără a ţine cont de binele şi fericirea altora, nu se bucură de aprecierea Tatălui nostru ceresc. - 2T 133, 134 (1868)

Avertisment împotriva dispreţului şi indiferenţei. - Comorile preţioase ale iubirii nu trebuie nutrite în inimă doar pentru cei preferaţi, ci pentru fiecare suflet care s - a dedicat lucrării de slujire; deoarece toţi cei ce îndeplinesc această lucrare sunt ai Domnului. Dumnezeu lucrează prin ei. Învăţaţi lecţiile dragostei din viaţa lui Isus.

Oamenii trebuie să fie atenţi la modul în care vorbesc cu semenii lor. Nici egoismul şi nici atitudinea despotică nu - şi au locul în relaţia cu aceia care reprezintă moştenirea lui Hristos. Nu provocaţi amărăciune în mintea sau inima altora. Nu îngăduiţi să se strecoare în glasul vostru nici o urmă de dispreţ. Dacă vorbiţi într - o manieră firească, dacă manifestaţi indiferenţă sau suspiciune, prejudecată şi gelozie, sufletele celor pentru care lucraţi vor fi pierdute. - Lt 50, 1897

Spiritul de căutare a greşelilor şi reprimările încurajează minciuna. - Fratele meu, cuvintele arogante pe care le adresezi copiilor tăi produc răni în sufletul lor. Şi, pe măsură ce vor creşte, ei vor dezvolta tendinţa de a critica. Spiritul de căutare a greşelilor îţi ruinează viaţa, iar efectele lui negative se răsfrâng asupra soţiei şi asupra copiilor. Ei nu sunt încurajaţi să manifeste încredere sau să - şi recunoască în mod deschis greşelile, deoarece ştiu că acestea vor fi urmate în mod sigur de o mustrare aspră din partea ta. Adesea, cuvintele tale sunt asemenea unei grindine devastatoare, care distruge plantele firave. Este imposibil de estimat răul pe care îl produci prin comportamentul tău. Pentru a evita cuvintele tale aspre, copiii tăi vor învăţa să mintă. Pentru a scăpa de mustrare şi de pedeapsă, ei vor evita să mărturisească adevărul. O poruncă aspră şi rece nu le va face nici un bine. - Lt 8a, 1896. (AH 439, 440)

Înlăturarea oricărui cuvânt neatent. - Aduceţi - vă aminte că prin cuvintele voastre veţi fi îndreptăţiţi şi prin cuvintele voastre veţi fi condamnaţi. Puneţi frâu limbii voastre. Cuvintele pe care le rostiţi sunt asemenea seminţelor care produc roade, fie spre bine, fie spre rău. Acum este timpul semănatului.

Omul cel bun scoate lucruri bune din vistieria cea bună a inimii lui. De ce? Pentru că Domnul Hristos este o prezenţă vie în suflet. Adevărul sfinţitor este un tezaur de înţelepciune pentru toţi cei ce îl trăiesc. El este asemenea unui izvor ale cărui ape curg spre viaţa cea veşnică. Acela în inima căruia nu locuieşte Hristos se va complăcea în conversaţii ieftine, în declaraţii exagerate, care induc în eroare. Limba care rosteşte cuvinte pervertite şi expresii triviale şi josnice trebuie să fie atinsă cu cărbunii aprinşi de pe altar. - MS 17, 1895

Nemulţumirea înăbuşă dezvoltarea personală. - Există persoane care au calităţi excepţionale, dar au ajuns într - o stare de stagnare. Ei nu progresează spre victorie. Iar abilităţile cu care i - a

înzestrat Dumnezeu nu sunt de nici un folos pentru cauza Lui, deoarece sunt nefolosite. Multe dintre aceste persoane se dovedesc a fi nişte protestatari nemulţumiţi. Ei declară că motivul pentru care dau glas nemulţumirilor lor este acela că nu sunt apreciaţi. Dar tocmai aceste persoane sunt cele care suferă de un simţământ deficitar al valorii personale şi nu se apreciază suficient pentru a coopera cu Cel mai Mare Învăţător pe care L - a cunoscut vreodată lumea. - RH, 10 martie 1903

Nici un cuvânt aspru, sever sau sfat grosolan adresat unui pastor şi scriitor. - Fiecare dintre noi va fi ajutat de Domnul, atunci când vom avea cea mai mare nevoie, în lupta pentru înfrângerea eului. Faceţi ca legea bunătăţii să fie pe buzele voastre şi uleiul harului, în inima voastră. Acestea vor produce rezultate minunate. Veţi fi amabili, înţelegători şi curtenitori. Aveţi nevoie de toate aceste calităţi. Mai întâi, trebuie să primiţi Duhul Sfânt şi să - I îngăduiţi să lucreze în caracterul vostru, iar apoi, El va fi asemenea unui foc sfânt care va face ca fumul de tămâie să se înalţe spre Dumnezeu, nu de pe altarul unor buze care condamnă, ci al unor buze care vindecă sufletele oamenilor. Înfăţişarea voastră va exprima chipul divin.

Nu rostiţi nici un cuvânt tăios, sever şi critic. Acesta este un foc profan ce nu are voie să ardă în comitetele sau conversaţiile dintre fraţi. Dumnezeu cere fiecărui suflet aflat în slujba Lui să - şi aducă jertfele cu cărbunii aprinşi ai focului sfânt.

Dacă vă abţineţi să rostiţi acele cuvinte triviale şi aspre, ce răsar atât de uşor pe buzele voastre, Duhul lui Dumnezeu va putea vorbi prin slujitorii Lui omeneşti. Privind caracterul lui Hristos, veţi fi schimbaţi după chipul Lui. Numai harul lui Dumnezeu poate schimba inima voastră, iar apoi, veţi reflecta imaginea Domnului Isus. Dumnezeu ne cere să fim asemenea Lui - curaţi, sfinţi şi nepătaţi. Noi trebuie să purtăm chipul divin. - Lt 84, 1899. (3BC 1164)

Cuvinte care distrug viaţa. - Veţi fi supuşi unor teste severe. Puneţi - vă încrederea în Domnul Isus Hristos. Amintiţi - vă că, printr - o atitudine vehementă, vă veţi răni singuri. Dacă veţi rămâne în locurile cereşti, în Hristos, în toate circumstanţele, cuvintele voastre nu vor fi asemenea unor proiectile care rănesc inimi şi pot distruge vieţi. - Lt 169, 1902

Exprimarea îndoielii măreşte îndoiala. - Nu trebuie să vorbim despre îndoielile şi încercările noastre, deoarece, de fiecare dată când vorbim despre ele, acestea devin mai mari. De fiecare dată când ne exprimăm îndoiala, Satana a câştigat o victorie; dar când declarăm: "Mă voi decide să - mi păstrez sufletul de partea Lui şi voi rămâne un martor credincios", dovedim că ne - am dăruit fără nici o rezervă pe noi înşine lui Isus Hristos şi apoi Dumnezeu ne dăruieşte lumină, iar noi ne bucurăm în El. Dacă dorim să rămânem în lumina razelor strălucitoare ale Soarelui neprihănirii, vom fi o lumină în lume. "Pe care voi Îl iubiţi fără să - L fi văzut, credeţi în El, fără să - L vedeţi, şi vă bucuraţi cu o bucurie negrăită şi strălucită" (1Petru 1,8). - MS 17, 1894

Exprimarea credinţei măreşte credinţa. - Cu cât vorbiţi mai mult despre credinţă, cu atât veţi avea mai multă credinţă. Cu cât stăruiţi asupra descurajărilor, discutând cu alţii despre încercările voastre, şi cu cât insistaţi asupra lor pentru a primi simpatia după care tânjiţi, cu atât veţi suferi mai multe descurajări şi mai multe încercări. De ce să ne plângem de lucruri pe care nu le putem evita? Dumnezeu ne invită să închidem ferestrele sufletului spre cele lumeşti şi să privim spre cele cereşti, pentru ca El să poată lumina inimile noastre cu slava care străluceşte în înălţimile cerului. - MS 102, 1901

Mustrările sunt uneori necesare. - Deşi cuvintele noastre trebuie să fie întotdeauna amabile şi blânde, nici o afirmaţie nu trebuie să - l determine pe făcătorul de rele să creadă că faptele lui sunt acceptabile înaintea lui Dumnezeu. Acest fel de simpatie este

lumească şi înşelătoare. O manifestare necuvenită a afecţiunii, de dragul simpatiei, nu beneficiază de nici un credit din partea lui Dumnezeu. Făcătorii de rele trebuie să fie sfătuiţi şi mustraţi, iar uneori este necesar să fie reprimaţi în mod aspru. - MS 17, 1899

Ce dezvăluie cuvintele? - Cuvintele nu pot fi controlate în totalitate, deoarece sunt determinate de puterea care conduce mintea şi inima. Dacă Hristos este Cel care domneşte în inima voastră, cuvintele vor dezvălui puritatea, frumuseţea şi mireasma plăcută a unui caracter modelat de voinţa Lui. Încă de la cădere, Satana a fost un acuzator al fraţilor săi, de aceea trebuie să fiţi precauţi, ca să nu vă lăsaţi conduşi de acelaşi spirit. - Lt 69, 1896

Necesitatea repetării. - Să nu credeţi că, dacă aţi încheiat prezentarea unui subiect, ascultătorii vor reţine tot ce le - aţi spus. Există pericolul de a trece prea repede de la o idee la alta. Ţineţi lecţii scurte, într - un limbaj simplu şi direct, şi repetaţi adesea. Predicile scurte vor fi memorate mult mai bine decât cele lungi. Vorbitorii noştri trebuie să - şi aducă aminte că subiectele pe care le prezintă pot conţine informaţii complet noi pentru unii dintre ascultătorii lor; prin urmare, ideile principale trebuie repetate de mai multe ori. - GW 168 (1915)

Vorbirea grăbită şi nervoasă afectează comunicarea. - Pastorii şi profesorii trebuie să acorde o atenţie deosebită cultivării vocii. Ei nu trebuie să înveţe să vorbească într - o manieră nervoasă şi grăbită, ci în mod calm, rar şi distinct, exprimându - se cu claritate şi păstrând muzicalitatea vocii.

Vocea Mântuitorului era asemenea unei melodii în urechile celor care erau obişnuiţi cu predicarea monotonă şi lipsită de entuziasm a cărturarilor şi fariseilor. El vorbea rar şi apăsat, accentuând acele cuvinte cărora dorea ca ascultătorii Lui să le acorde o atenţie deosebită. Cei vârstnici şi tinerii, cei învăţaţi şi oamenii fără şcoală, toţi puteau înţelege pe deplin semnificaţia cuvintelor Lui. Acest lucru ar fi fost imposibil dacă Isus ar fi vorbit

grăbit şi dacă ar fi rostit propoziţie după propoziţie, fără pauză. Oamenii Îi acordau o atenţie deosebită şi se spunea despre El că nu vorbea precum cărturarii şi fariseii; deoarece vorbea ca unul care avea putere. - CT 239, 240 (1913)

Claritatea exprimării şi accentuarea potrivită. - Prin rugăciune stăruitoare şi printr - un efort perseverent, noi trebuie să dobândim o deosebită abilitate în ceea ce priveşte vorbirea. Această abilitate include exprimarea clară a fiecărei silabe, punând accentul acolo unde îi este locul. Mulţi vorbesc grăbit, rostind cuvintele, unul după altul, atât de repede, încât efectul ideilor pe care le transmit se pierde. Puneţi spiritul şi viaţa Domnului Hristos în tot ceea ce spuneţi. - CT 254, 255 (1913)

O vorbire melodioasă şi atentă. - În tinereţe, obişnuiam să vorbesc prea tare. Domnul mi - a arătat că, dacă vocea mea are o tonalitate prea ridicată şi nenaturală, nu voi reuşi să exercit o impresie potrivită asupra oamenilor. Apoi, mi - a fost arătat modul în care vorbea Domnul Hristos; vocea Lui era plăcută şi melodioasă. Într - o manieră calmă şi liniştită, glasul Lui ajungea la cei ce Îl ascultau; cuvintele Lui pătrundeau în inimile lor şi, înainte de a rosti următoarea frază, ei puteau înţelege tot ce li s - a spus. Unii cred că trebuie să gonească în prezentare, deoarece, dacă nu ar proceda astfel, şi - ar pierde inspiraţia. Dacă aceasta este inspiraţie, atunci mai bine să o piardă şi cu cât o vor pierde mai curând, cu atât mai bine. - MS 19b, 1890. (Ev 670)

Folosirea raţională a capacităţii de a vorbi. - Influenţa voastră trebuie să fie profundă şi de lungă durată, iar capacitatea de a vorbi trebuie folosită în mod raţional. Dacă vă suprasolicitaţi corzile vocale, modulaţiile vocii se pierd. Tendinţa de a vorbi rapid trebuie învinsă în mod decisiv. Dumnezeu pretinde din partea lucrătorilor Lui întregul serviciu pe care îl pot oferi, în limitele lor omeneşti. Toate talentele primite trebuie folosite, cultivate şi apreciate ca fiind o moştenire preţioasă din partea Cerului.

Lucrătorii secerişului au însărcinarea de a transmite lumina pe care Dumnezeu o trimite lumii din cer. - SpT Seria A, Nr. 7, p 10, 6 ianuarie 1897. (Ev 668)

Abilitatea de a citi corect este de cea mai înaltă valoare. - Cititul corect şi cu accent potrivit reprezintă o abilitate de cea mai înaltă valoare. Indiferent câtă cunoştinţă aţi fi putut dobândi în alte domenii, dacă aţi neglijat cultivarea vocii şi a vorbirii, astfel încât să puteţi vorbi şi citi în mod distinct şi inteligibil, toate cunoştinţele vă vor fi de puţin folos; deoarece fără cultivarea vorbirii nu puteţi comunica eficient şi clar ceea ce aţi învăţat. - MS 132, 1902. (Ev 666)

Lucruri reale şi imaginare. - Într - o anumită ocazie, în timp ce Betterton, un actor renumit, lua cina împreună cu Dr. Sheldon, [mai târziu] arhiepiscop de Canterbury, arhiepiscopul a întrebat: "Vă rog, d - le Betterton, spuneţi - mi, cum se face că dumneavoastră, actorii, influenţaţi atât de puternic auditoriul, spunând lucruri imaginare?"

"Domnul meu", a răspuns Betterton, "cu respectul cuvenit Sfinţiei Voastre, permiteţi - mi să spun că motivul este simplu: totul se bazează pe puterea entuziasmului. Pe scenă, noi spunem lucruri imaginare ca şi când ar fi reale; în timp ce dumneavoastră, la amvon, spuneţi lucruri reale ca şi când ar fi imaginare". - CT 255 (6 iulie 1902)

Trăirea şi vorbirea să nu fie influenţate de circumstanţe. - Deşi există atâta nedreptate în jurul nostru, nu trebuie să fim părtaşi la ea. Nu vorbiţi despre aceasta şi despre răutatea care sunt în lume, ci înălţaţi - vă mintea vorbind despre Mântuitorul vostru. Când vedeţi nelegiuirea care vă înconjoară, gândiţi - vă cu bucurie la Dumnezeu, Salvatorul nostru, şi la faptul că noi suntem copiii Lui. - MS 7, 1888

Învăţaţi elocvenţa tăcerii. - În momentul în care se lasă pradă furiei, omul devine la fel de iresponsabil ca şi cel care a pus

paharul pe buze. Învăţaţi elocvenţa tăcerii şi să ştiţi că Dumnezeu preţuieşte ceea ce a fost cumpărat cu sângele lui Hristos. Noi trebuie să ne supunem unei educaţii personale zilnice. Îndepărtaţi toate piedicile nefolositoare aflate în calea Regelui. Faceţi loc, pentru ca Regele să poată umbla în mijlocul nostru. Îndepărtaţi toate expresiile obscene din vocabularul vostru (vezi Coloseni 3,8). - MS 6, 1893

O abţinere sfântă. - Fără credinţă este cu neputinţă să fim plăcuţi lui Dumnezeu. Noi putem avea mântuirea Lui în familiile noastre, dar pentru aceasta, trebuie să exercităm credinţa, să trăim pentru credinţă, să avem o credinţă stăruitoare şi să ne încredem în Dumnezeu. Noi trebuie să ne stăpânim temperamentul şi astfel vom fi biruitori.

Dacă nu ne controlăm cuvintele şi temperamentul, suntem sclavii lui Satana; trăim într - o stare de supunere faţă de el. Toate cuvintele aspre, neplăcute, nerăbdătoare şi ameninţătoare constituie un act de închinare, o jertfă adusă maiestăţii sale satanice. Iar aceasta este o jertfă costisitoare, mult mai costisitoare decât orice sacrificiu pe care îl putem face pentru Dumnezeu, deoarece ea distruge pacea şi fericirea întregii familii, distruge sănătatea şi poate determina pierderea fericirii eterne.

Stăpânirea de sine pe care o pretinde Cuvântul lui Dumnezeu din partea noastră slujeşte propriului nostru bine. Ea măreşte fericirea familiilor noastre şi a tuturor celor din jur. Ea ne înnobilează gusturile, ne sfinţeşte judecata, aduce pacea minţii şi, în cele din urmă, viaţa veşnică. Temperamentul natural şi pătimaş trebuie menţinut sub control. Mântuitorul, care locuieşte înăuntrul inimii noastre, ne va întări în fiecare ceas. Îngerii păzitori vor rămâne în preajma noastră şi vor duce cu bucurie la cer veştile bune ale progresului nostru în viaţa divină, iar îngerul raportor va prezenta un raport binevoitor şi fericit. - 1T 310 (1862)

Secţiunea a XIII - a

Personalitatea

Cap. 63 – Imaginaţia

Domnul Hristos a apelat la imaginaţia oamenilor. - El [Domnul Hristos] a impresionat inimile oamenilor, apelând la imaginaţia lor. Ilustraţiile Lui erau inspirate din experienţele vieţii de zi cu zi şi, deşi erau simple, semnificaţia lor era uimitor de profundă. Păsările cerului, crinii de pe câmp, seminţele, păstorul şi turma - acestea erau parabolele prin care Domnul Hristos ilustra realităţi nepieritoare; şi după aceea, întotdeauna când se întâmpla ca ascultătorii Lui să întâlnească scenele despre care le vorbise, îşi aminteau învăţăturile Lui. Ilustraţiile Domnului Hristos continuau să repete lecţiile prezentate.

Domnul Hristos nu i - a flatat niciodată pe oameni. El nu a rostit niciodată ceva care să hrănească fantezia şi imaginaţia lor; şi nici nu a lăudat născocirile lor seducătoare; dar gânditorii profunzi şi fără prejudecăţi au acceptat învăţătura Lui şi au descoperit că le punea la încercare înţelepciunea. Ei se minunau auzind modul în care adevărul spiritual era exprimat în cel mai simplu limbaj. - DA 254 (1898)

Datoria de a controla imaginaţia. - Puţini conştientizează faptul că exercitarea controlului asupra gândurilor şi asupra imaginaţiei constituie o datorie. O minte nedisciplinată nu se poate concentra asupra unor subiecte valoroase. Dacă gândirea nu este utilizată în mod corespunzător, religia nu poate înflori în suflet. Dacă mintea nu este preocupată de lucruri sfinte şi veşnice, ea îşi va găsi plăcerea în lucruri superficiale şi triviale. Atât puterile

intelectuale, cât şi cele morale trebuie să fie disciplinate şi, prin exerciţiu, acestea se vor dezvolta şi se vor întări. - CT 544 (1913)

Boli generate de imaginaţie. [Vezi capitolul 75, "Imaginaţia şi boala"] - Uneori, boala este generată de imaginaţie şi, de cele mai multe ori, este agravată de aceasta. Mulţi oameni care sunt toată viaţa bolnavi ar fi putut fi sănătoşi, pur şi simplu dacă ar fi gândit într - un mod sănătos. Mulţi îşi imaginează că fiecare uşoară expunere le va cauza boala, iar efectul rău este produs deoarece este aşteptat. Mulţi mor de boli a căror cauză este în totalitate imaginară. - MH 241 (1905)

O imaginaţie pervertită. - Din ceea ce mi - a arătat Domnul, am înţeles că imaginaţia femeilor din această categorie [cele care au o părere exagerată despre calităţile lor] fusese pervertită datorită faptului că citiseră literatură de ficţiune şi visaseră cu ochii deschişi, construind castele de fum - trăind într - o lume imaginară. Ele nu - şi coboară gândurile la împlinirea datoriilor obişnuite şi folositoare ale vieţii. Nu - şi asumă responsabilităţile care le revin, nu se străduiesc să facă un cămin fericit şi plăcut pentru soţii lor şi lasă întreaga povară asupra soţilor lor. Aceste femei aşteaptă ca cei din jur să le anticipeze dorinţele şi să le împlinească, în timp ce ele îşi iau libertatea de a căuta greşeli şi de a comenta după plăcere. Aceste femei suferă de un sentimentalism bolnav, considerând fără încetare că nu sunt apreciate; că soţii lor nu le oferă toată atenţia pe care o merită. Ele se imaginează ca fiind nişte martire. - 2T 463 (1870)

Sfat adresat unui om cu o imaginaţie bolnavă. - Am văzut că Domnul ţi - a dat lumina şi experienţa necesare pentru a înţelege caracterul păcătos al unui temperament impulsiv şi nevoia de a - ţi stăpâni pasiunile. Eşecul în realizarea acestui fapt înseamnă un eşec sigur în ceea ce priveşte viaţa veşnică. Trebuie să învingi această boală a imaginaţiei.

Tu ești extrem de sensibil și, dacă cineva se pronunță în favoarea unei căi opuse celei pe care o urmezi, te simți jignit. Tu trăiești cu impresia că ești criticat, că trebuie să te aperi și să - ți salvezi viața; iar în efortul tău stăruitor de a - ți salva viața, o pierzi. Ceea ce trebuie să faci este să mori pentru sine și să cultivi un spirit de îngăduință și răbdare. Eliberează - te de gândul că nu ești bine tratat, că ești nedreptățit și că cineva dorește să te persecute și să - ți facă rău. Modul tău de a vedea lucrurile este greșit, iar cel care îți inspiră aceste imagini deformate ale lucrurilor este Satana. - 2T 424 (1870)

O rațiune dominată de imaginație. - Stă în puterea ta să - ți controlezi imaginația și să învingi aceste accese de nervozitate. Ești înzestrat cu o putere a voinței pe care ar fi trebuit să o folosești spre binele tău. Dar tu nu ai procedat astfel, ci ai îngăduit ca imaginația ta extrem de afectată să - ți domine rațiunea. Prin aceasta, ai întristat pe Duhul lui Dumnezeu. Faptul că nu ai avut nici o putere asupra simțămintelor tale nu ar constitui un păcat; dar aceasta nu va scuza faptul că ai cedat în fața inamicului. În loc de a fi angajată împotriva voinței lui Dumnezeu, voința ta trebuie să - I fie supusă și sfințită. - 5T 310, 311 (1885)

Dieta afectează imaginația. - Necumpătarea în alimentație începe prin folosirea unei hrane nesănătoase. După un timp, prin continuarea îngăduinței de sine, organele digestive își pierd vitalitatea, iar alimentele încetează să mai satisfacă apetitul. Astfel, se pun temeliile unor obiceiuri nesănătoase și apare o poftă nestăpânită după alimente tot mai stimulatoare. Ceaiul(negru), cafeaua și carnea produc un efect imediat. Sub influența acestor otrăvuri, sistemul nervos este excitat și, în unele cazuri, un anumit timp, intelectul pare înviorat și imaginația mai vie. - 3T 487 (1875)

Efectul ceaiului, al cafelei și al altor băuturi populare. - Ceaiul are o acțiune stimulatoare și, într - o anumită măsură, produce o stare de excitație nervoasă. Acțiunea cafelei și a multor

altor băuturi populare este similară. La început, au un efect înviorător. Nervii stomacului sunt excitaţi. Aceasta determină iritarea creierului, care, la rândul lui, determină o activitate sporită a inimii şi transmite întregului organism energii a căror sursă nu este nelimitată. Pentru un timp, extenuarea este uitată; puterea pare să fie mărită. Intelectul este trezit şi imaginaţia devine mai vie. - MH 326 (1905)

Redeşteptările populare şi imaginaţia. - Prea adesea, redeşteptările populare se realizează prin apeluri care se adresează imaginaţiei, prin excitarea emoţiilor, prin satisfacerea atracţiei faţă de ceea ce este nou şi incitant. Convertiţii câştigaţi în felul acesta nu au o dorinţă prea mare de a asculta de adevărul Bibliei şi nici nu sunt interesaţi de mărturia profeţilor şi a apostolilor. Dacă un serviciu religios nu conţine ceva senzaţional, nu exercită nici o atracţie asupra lor. Iar mesajele care fac apel la raţiune nu trezesc nici un răspuns în inima lor. Avertismentele simple ale Cuvântului lui Dumnezeu, care privesc în mod direct interesele lor veşnice, rămân neascultate. - GC 463 (1888)

Teatrul degradează imaginaţia. - Teatrul este unul dintre cele mai periculoase locuri frecventate de oameni în căutarea plăcerii. În loc să fie o şcoală a moralităţii şi a virtuţii, aşa cum se pretinde atât de des, teatrul este chiar pepiniera imoralităţii. În spectacole, sunt sugerate şi aprobate obiceiuri vicioase şi înclinaţii păcătoase. Cântecele josnice, gesturile obscene, expresiile şi atitudinile degradează imaginaţia şi înjosesc valorile morale. Tinerii care obişnuiesc să participe la aceste manifestaţii îşi vor pierde principialitatea.

În ţara noastră, nu există nimic care să exercite o influenţă mai puternică în otrăvirea imaginaţiei, în distrugerea convingerilor religioase şi în anularea gustului pentru plăceri sănătoase şi reconfortante şi pentru realităţile serioase ale vieţii, aşa cum sunt amuzamentele teatrale. Interesul pentru acestea creşte cu fiecare

participare, asemenea dorinţei după băuturi ameţitoare, care se măreşte pe măsură ce sunt consumate. Singura cale de a fi în siguranţă este evitarea totală a teatrului, a circului şi a oricărui alt loc de distracţie discutabil. - 4T 652, 653 (1881)

Literatura de ficţiune creează o lume imaginară. - Tu te - ai complăcut în lectura romanelor şi a poveştilor, până când ai ajuns să trăieşti într - o lume imaginară. Influenţa unei asemenea lecturi este dăunătoare atât pentru minte, cât şi pentru trup; ea slăbeşte intelectul şi afectează înfricoşător puterile fizice. Uneori, mintea ta este grav tulburată, deoarece, prin citirea literaturii de ficţiune, imaginaţia ta a fost stimulată în mod excesiv şi adusă în stare de boală. Mintea ar trebui educată într - o asemenea manieră, încât toate capacităţile ei să se dezvolte simetric...

Dacă imaginaţia este suprasolicitată în mod constant şi stimulată prin citirea literaturii de ficţiune, aceasta se va transforma într - o forţă tiranică, ce va domina toate celelalte facultăţi intelectuale, va genera o instabilitate a gusturilor şi va perverti înclinaţiile. - 4T 497 (1881)

Lectura afectează creierul. - Cunosc personal oameni care, datorită obiceiurilor greşite în domeniul lecturii, şi - au pierdut sănătatea mintală. Ei îşi trăiesc viaţa sub influenţa unei imaginaţii bolnave, exagerând orice mică neplăcere. Lucruri cărora o minte inteligentă şi serioasă nu le - ar acorda nici o atenţie devin pentru ei încercări insuportabile şi obstacole imposibil de trecut. - CTBH 124, 1890. (FE 162, 163)

Lucrurile pe care le privim corup imaginaţia. - Trăim într - un veac în care corupţia este întâlnită la fiecare pas. Pofta ochilor şi pasiunile degradate sunt trezite prin intermediul lucrurilor pe care le privim şi al cărţilor pe care le citim. O imaginaţie pervertită corupe inima. Mintea începe să se complacă în contemplarea unor scene care trezesc pasiuni josnice şi imorale. Aceste scene păcătoase, privite sub influenţa unei imaginaţii degradate, distrug

sensibilitatea morală, iar persoanele exaltate şi lipsite de stabilitate morală sunt pregătite să dea frâu liber domniei pasiunilor păcătoase. Apoi urmează păcatele şi crimele care înjosesc fiinţele create după chipul lui Dumnezeu, târându - le până la nivelul animalelor şi cufundându - le în cele din urmă în pierzare.

Evitaţi să citiţi şi să priviţi lucruri care sugerează gânduri păcătoase. Cultivaţi puterile morale şi capacităţile intelectuale. Nu îngăduiţi ca aceste însuşiri nobile să fie degradate şi pervertite prin lectura excesivă a unor cărţi de ficţiune lipsite de valoare. Cunosc minţi puternice care, datorită necumpătării în domeniul lecturii, au ajuns paralizate aproape complet şi şi - au pierdut echilibrul. - 2T 410 (1870)

Masturbarea şi imaginaţia. - Când oamenii sunt dependenţi de obiceiul autosatisfacerii sexuale, conştiinţa lor morală ajunge atât de insensibilă şi de imposibil de trezit, încât nu mai pot înţelege lucrurile veşnice şi nici nu găsesc plăcere în activităţile spirituale. Gândurile necurate se dezvoltă, pun stăpânire pe imaginaţie şi fascinează mintea, iar apoi apare o dorinţă aproape irezistibilă de a înfăptui acte păcătoase. Dacă mintea ar fi fost educată să contemple subiecte înălţătoare, imaginaţia, formată în aşa fel încât să reflecte asupra lucrurilor pure şi sfinte, ar fi fost fortificată împotriva acestei pasiuni teribile, care degradează şi distruge sufletul şi trupul. Prin disciplinare, mintea s - ar fi obişnuit să cugete numai la lucruri nobile, cereşti, curate şi sfinte şi nu ar fi putut fi atrasă în această patimă josnică, coruptă şi respingătoare. - 2T 470 (1870)

Visarea poate conduce la înălţare de sine. - Dacă mintea visează şi făureşte planuri în care predomină eul, cuvintele şi faptele vor da pe faţă înălţarea de sine. Asemenea gânduri nu conduc spre dezvoltarea unei relaţii strânse cu Dumnezeu. Cei care acţionează fără să judece în mod atent ceea ce fac acţionează neînţelept. Eforturile sporadice, oricât de mari ar fi, nu valorează

nimic. Ei se aseamănă cu viţa - de - vie: dacă sunt lăsate să se întindă în voie în toate direcţiile, mlădiţele se vor agăţa de orice lucru urât aflat în cale; de aceea, înainte ca via să poată aduce rod, mlădiţele trebuie tăiate şi oprite din înaintarea spre lucrurile spre care tindeau şi trebuie orientate astfel, încât să se prindă de lucrurile care le vor face graţioase şi bine dezvoltate. - Lt 33, 1886

Controlul imaginaţiei. - Dacă ţi - ai fi educat mintea astfel încât să stăruie asupra subiectelor înălţătoare şi să mediteze la subiecte cereşti, ai fi putut realiza mult bine. Tu ai fi putut exercita o influenţă benefică asupra minţii altora, ajutându - i să - şi îndrepte gândurile lor egoiste şi tendinţele lor lumeşti pe căile spiritualităţii. Dacă afecţiunile şi gândurile tale ar fi fost supuse voinţei lui Hristos, tu ai fi fost capabil să înfăptuieşti mult bine. Imaginaţia ta este bolnavă, deoarece i - ai permis să alerge pe căi interzise, devenind visătoare şi ruptă de realitate. Visatul cu ochii deschişi şi construirea castelelor romantice de fum te - au făcut incapabil să trăieşti o viaţă folositoare. Tu ai trăit într - o lume imaginară; ai fost un martir imaginar şi un creştin imaginar. - 2T 251 (1869)

Feriţi - vă de terenul fermecat al lui Satana (sfat adresat unei familii egoiste). - Voi ar fi trebuit să staţi departe de terenul fermecat al lui Satana şi ar fi trebuit să nu permiteţi ca mintea voastră să fie abătută de la supunerea faţă de Dumnezeu. Prin Hristos, puteţi şi trebuie să fiţi fericiţi şi este necesar să cultivaţi stăpânirea de sine. Chiar şi gândurile voastre să fie supuse voii lui Dumnezeu, iar simţămintele voastre să fie aşezate sub conducerea raţiunii şi a religiei. Imaginaţia nu v - a fost dată pentru a i se îngădui să alerge necontrolată în orice direcţie şi să - şi aibă propriile ei căi, fără nici un efort de restricţie sau disciplină. Dacă gândurile sunt greşite, şi simţămintele vor fi greşite, iar voi ajungeţi sub influenţa îngerilor răi şi invitaţi prezenţa şi conducerea lor. Dacă cedaţi în faţa impresiilor voastre şi îngăduiţi

gândurilor voastre să alunece pe calea suspiciunii, a îndoielii şi necredinței, veţi fi printre cei mai nefericiţi dintre muritori, iar vieţile voastre se vor dovedi a fi un eşec. - 5T 310 (1885)

Înţelegând viaţa aşa cum este ea. - Dacă nu înţelegeţi viaţa aşa cum este ea şi dacă nu lăsaţi la o parte fanteziile scânteietoare ale imaginaţiei, dedicându - vă preocupărilor serioase ale vieţii, vă veţi trezi la realitate când va fi prea târziu. Atunci veţi conştientiza teribila greşeală pe care aţi făcut - o. - 3T 43 (1872)

Goana după averi creează dorinţe imaginare. - Fratele I se află într - o situaţie periculoasă. Dumnezeul lui este lumea aceasta; el se închină banilor... Fratele I nu are nevoie de condamnarea tuturor, ci de mila tuturor. Viaţa lui a fost o teribilă greşeală. În timp ce trăia în mijlocul bunăstării, el suferea de simţământul unei nevoi financiare imaginare. Satana a pus stăpânire pe mintea lui şi, stimulându - i dorinţa de a aduna averi, l - a făcut să ajungă iraţional în această privinţă. Însuşirile cele mai înalte şi mai nobile ale fiinţei lui au fost subjugate de această puternică înclinaţie egoistă.

Unica lui speranţă este să sfărâme lanţurile lui Satana şi să biruie acest defect al caracterului lui. El a încercat să realizeze aceasta, când conştiinţa a început să - l mustre, dar nu a fost suficient. Efortul chinuitor pe care l - a făcut pentru a ceda o mică parte din averile pe care le deţinea, simţindu - se tot timpul ca şi cum ar renunţa la o parte din sufletul lui, pur şi simplu nu constituie rezultatul adevăratei religii.

El trebuie să cultive înclinaţia de a face binele şi să se angajeze într - o luptă directă contra tendinţei lui de a acumula averi. El trebuie să stăruie în fapte bune în toate domeniile vieţii, să cultive dragostea de bine şi să se ridice deasupra micimii sufletului lui şi a zgârceniei pe care a favorizat - o. - 2T 237, 238 (1869)

Superstiţia stimulează imaginaţia. - Mi - a fost arătat că experienţa ta nu este demnă de încredere, deoarece contravine

legilor naturii. Ea este în conflict cu principiile neschimbătoare ale naturii. Draga mea soră, superstiţia izvorâtă dintr - o imaginaţie bolnavă te situează în opoziţie cu ştiinţa şi principiile ei. De care dintre acestea vei asculta? Prejudecăţile accentuate şi ideile tale preconcepute, adânc înrădăcinate în mintea ta, cu privire la modul în care trebuie să acţionezi, te - au împiedicat multă vreme să înfăptuieşti binele. Sunt mulţi ani de când am înţeles starea în care te afli, dar m - am simţit incompetentă să prezint această situaţie într - o manieră suficient de clară, încât să o poţi înţelege şi să pui în practică lumina care ţi - a fost dată. - 3T 69 (1872)

Mamele şi imaginaţia. - Mi s - a descoperit că există mame care se lasă conduse de o imaginaţie bolnavă, iar influenţa acesteia se răsfrânge asupra soţului şi copiilor lor. Ferestrele trebuie ţinute închise, deoarece mama este sensibilă la curent. Dacă mama este tot timpul răcită şi trebuie să - şi schimbe îmbrăcămintea, ea crede că şi copiii trebuie trataţi în aceeaşi manieră. În felul acesta, întreaga familie este determinată să - şi piardă rezistenţa fizică. Imaginaţia bolnavă a unei femei care se consideră pe sine criteriul întregii familii face ca toţi membrii acesteia să fie îmbolnăviţi din cauza unei singure minţi...

Prin obiceiurile lor greşite, aceste persoane îşi provoacă singure boala şi, în ciuda luminii şi a cunoştinţei, aleg să - şi urmeze propriile lor căi. Ele gândesc astfel: "Nu s - a dovedit că am dreptate? Nu vedem noi aceasta din propria experienţă?" Dar nimeni nu ar trebui să acorde o prea mare semnificaţie şi să se bazeze pe experienţa unor persoane a căror imaginaţie este bolnavă. - 2T 524 (1870)

Subjugarea minţii. - Toate fiinţele omeneşti sunt înzestrate cu libertate morală şi, prin urmare, au responsabilitatea de a - şi controla gândurile şi de a le conduce pe calea cea dreaptă. Această cale este suficient de largă pentru ca mintea lor să se poată dezvolta în condiţii de siguranţă. Dacă Satana încearcă să vă abată

gândurile spre lucrurile josnice şi senzuale, aduceţi - le înapoi pe cale şi îndreptaţi - le asupra lucrurilor veşnice. Când vede efortul hotărât pe care îl faceţi pentru a vă menţine atenţia numai asupra gândurilor curate, Domnul vă va atrage mintea ca un magnet, vă va purifica gândurile şi le va face în stare să se elibereze de orice păcat ascuns. "Noi răsturnăm izvodirile minţii şi orice înălţime care se ridică împotriva cunoştinţei lui Dumnezeu; şi orice gând îl facem rob ascultării de Hristos" (2 Corinteni 10,5).

Prima lucrare pe care o au de îndeplinit cei care doresc o reformă în viaţa lor este aceea de a - şi purifica imaginaţia. Dacă mintea tinde să se îndrepte spre căile imoralităţii, trebuie înfrânată şi obligată să se concentreze numai asupra unor subiecte înalte şi curate. Când sunteţi ispitiţi să cedaţi în faţa unei imaginaţii corupte, alergaţi la tronul harului şi rugaţi - vă pentru putere din cer. Prin puterea lui Dumnezeu, imaginaţia poate fi disciplinată şi învăţată să se orienteze numai asupra lucrurilor cereşti şi sfinte. - Und MS 93

Cap. 64 – Obiceiurile

Biblia prezintă principii. - Cuvântul lui Dumnezeu abundă în principii fundamentale, care susţin formarea unor obiceiuri corecte ale vieţii; iar mărturiile generale sau particulare au fost date cu scopul de a atrage... în mod special atenţia asupra acestor principii. - 5T 663, 664 (1889)

Asemenea unei plase de fier. - O dată format, obiceiul este asemenea unei plase de fier. Oricât de disperat ai lupta împotriva lui, plasa în care eşti prins nu se va rupe. Singura ta şansă de a trăi în siguranţă este aceea de a aşeza temelii care să reziste atât în viaţa aceasta, cât şi în veşnicie. - Lt 117, 1901

Reguli în formarea obiceiurilor. - Este de datoria tuturor să - şi stabilească reguli stricte care să controleze formarea obiceiurilor

de viață. Dragi tineri, acest lucru este necesar pentru binele vostru, atât din punct de vedere fizic, cât și moral. Când vă treziți dimineața, luați în considerare, atât cât este posibil, întreaga lucrare pe care trebuie să o realizați pe parcursul zilei. Dacă este nevoie, păstrați un carnețel în care să notați lucrurile pe care le aveți de făcut și stabiliți un timp pentru fiecare. - YI, 28 ianuarie 1897. (Ev 562)

Obiceiul ordinii și al regularității îmbunătățește sănătatea. - Dumnezeul nostru este un Dumnezeu al ordinii și dorește ca toți copiii Lui să fie dispuși să - și organizeze viața și să se supună disciplinării Lui.

Prin urmare, nu ar fi mai bine să curmăm obiceiul de a transforma noaptea în zi și orele proaspete ale dimineții, în noapte? Dacă tinerii și - ar forma obiceiul ordinii și al regularității, și - ar îmbunătăți sănătatea, memoria, vigoarea și dispoziția sufletească. - YI, 28 ianuarie 1897

Îndepărtarea cauzei bolilor. - Obiceiurile sănătoase, practicate în mod rațional și perseverent, vor îndepărta cauza bolilor și nu va mai fi necesar să apelăm la medicamente. Mulți oameni înaintează pas cu pas în satisfacerea unor plăceri care încalcă legile naturii și îi conduc în situații cât se poate de neobișnuite. - MS 22, 1887. (MM 222)

Obiceiurile bune promovează sănătatea. - Prin cultivarea unor obiceiuri corecte în stilul de viață, sănătatea poate fi câștigată și poate fi făcută să prospere și să aducă profit. Dar acest capital, mai valoros decât orice cont bancar, poate fi sacrificat prin necumpătare în mâncare și băutură sau prin lipsa activității fizice, care duce la degradarea organismului. Plăcerile preferate trebuie abandonate; lenevia trebuie învinsă. - 4T 408 (1880)

Obiceiuri care degradează însușirile superioare ale ființei. - Orice obicei care nu contribuie la promovarea sănătății organismului degradează însușirile nobile și înalte ale ființei.

Practicile greşite în mâncare şi băutură conduc la comiterea erorilor în gândire şi acţiune. - RH, 25 ianuarie 1881. (CH 67)

Biruirea obiceiurilor înrădăcinate în stilul de viaţă. - în multe cazuri, înainte de fi capabili să progresăm în viaţa religioasă, trebuie să biruim ideile preconcepute şi obiceiurile înrădăcinate în stilul de viaţă. - RH, 21 iunie 1887. (FE 118)

Obiceiurile greşite sunt greu de dezvăţat (sfat adresat unei persoane aflate în conducerea administrativă). - pentru că în tinereţe ţi - a fost greu să fii consecvent şi prompt în acţiune, acum îţi va fi greu să realizezi, în caracterul tău, schimbările pe care Dumnezeu îţi cere să le înfăptuieşti. După ce caracterul este deja format şi după ce obiceiurile s - au cimentat şi însuşirile morale şi intelectuale au ajuns la maturitate, este extrem de dificil să renunţi la obiceiurile greşite şi să fii prompt.

Trebuie să conştientizezi valoarea timpului. Nu ai nici o scuză pentru faptul că amâni realizarea celor mai importante lucrări, în speranţa că vei reuşi să scapi de ele întru totul sau că vor deveni mai puţin neplăcute, în timp ce îţi ocupi timpul cu lucruri plăcute, dar nefolositoare. Mai întâi, trebuie să îndeplineşti lucrarea care trebuie îndeplinită şi care implică interese vitale ale cauzei lui Dumnezeu şi să te ocupi de lucrurile mai puţin importante numai după ce au fost realizate cele esenţiale.

Punctualitatea şi hotărârea în slujirea cauzei lui Dumnezeu sunt imperios necesare. Întârzierile sunt ca nişte înfrângeri. Minutele sunt de aur şi trebuie folosite la maximum. Relaţiile trecătoare şi interesele personale trebuie să fie întotdeauna pe locul al doilea. Cauza lui Dumnezeu nu ar trebui lăsată niciodată să sufere, nici măcar în cel mai nesemnificativ aspect, din cauza prieteniilor noastre pământeşti şi a rudelor noastre dragi. - 3T 499, 500 (1875)

Tendinţele ereditare şi cultivate devin obiceiuri. - Cea mai accentuată trăsătură de caracter pe care Iuda a moştenit - o şi pe care a cultivat - o a fost avariţia. Prin repetare, aceasta a devenit

obiceiul lui în toate afacerile. Principiile creştineşti ale corectitudinii şi onestităţii nu şi - au găsit nici un loc în tranzacţiile pe care le realiza. Uzanţele lui financiare au generat un spirit zgârcit, care a devenit pentru el o ispită fatală. Experienţa religioasă era evaluată în raport cu câştigul şi toate însuşirile unei neprihăniri veritabile erau supuse acestui criteriu. Deşi, în aparenţă, continua să fie un ucenic şi deşi se afla chiar în prezenţa lui Hristos, Iuda îşi însuşea bunurile care aparţineau vistieriei Domnului. - MS 28, 1897

Obiceiurile determină viitorul. - Trebuie să ne aducem aminte că tinerii îşi formează obiceiuri care, în nouă cazuri din zece, le vor determina viitorul.

Principiile pe care le adoptă şi influenţa anturajului şi a prieteniilor pe care le leagă se va răsfrânge asupra lor de - a lungul întregii vieţi. - 4T 426 (1880)

Obiceiurile rele se formează mai uşor decât cele bune. - Copiii sunt foarte receptivi la impresiile exercitate asupra lor; iar lecţiile pe care le primesc în primii ani vor rămâne în memoria lor de - a lungul întregii vieţi. Toată învăţătura pe care ar putea să o acumuleze mai târziu nu va reuşi niciodată să contracareze răul produs de o disciplină lipsită de fermitate în copilărie. O neglijenţă, repetată adesea, devine un obicei. O faptă greşită pregăteşte calea alteia. Prin repetare, acea faptă devine un obicei.

Obiceiurile rele se formează mai uşor decât cele bune, dar renunţarea la ele este mai dificilă. Anihilarea tendinţelor rele ale unui copil necesită mult mai puţin timp şi efort decât lucrarea de întipărire a principiilor şi obiceiurilor neprihănite pe tablele sufletului. Numai printr - o veghere constantă şi printr - o continuă corectare a greşelilor putem spera să îndreptăm înclinaţiile rele.

Dacă vă străduiţi să formaţi obiceiuri bune în viaţa copiilor voştri, Domnul va fi cu voi, mamelor. Dar procesul de educare trebuie să înceapă de timpuriu, deoarece, dacă nu veţi proceda

astfel, lucrarea voastră viitoare va fi foarte dificilă. Învăţaţi - i pe copii principiu după principiu, învăţătură după învăţătură, puţin aici, puţin acolo. Amintiţi - vă neîncetat că odraslele voastre Îi aparţin lui Dumnezeu şi trebuie să devină fiii şi fiicele Lui. El a plănuit ca familiile de pe pământ să fie modelul familiei cereşti. - RH, 5 decembrie 1899

Obiceiuri rareori schimbate. - faptele repetate într - un anumit context devin obiceiuri. De - a lungul vieţii, printr - o disciplină severă, acestea pot suferi modificări, dar rareori sunt schimbate. O dată formate, obiceiurile se întipăresc tot mai adânc şi tot mai adânc în caracter. - GH, ianuarie 1880. (CG 199, 200)

Criticarea obiceiurilor greşite nu este eficientă. - încercarea de a - i reforma pe alţii prin criticarea obiceiurilor lor, pe care noi le - am putea considera greşite, nu ajută cu nimic. Adesea, un asemenea efort produce mai mult rău decât bine.

În conversaţia cu samariteanca, în loc de a discredita fântâna lui Iacov, Hristos a prezentat ceva mai bun. "Dacă ai şti care este darul lui Dumnezeu", a spus El, "şi Cine este Cel ce - ţi zice:'Dă - mi să beau', tu singură ai fi cerut să bei şi El ţi - ar fi dat apă vie" (Ioan 4,10). El a îndreptat conversaţia spre bogăţia pe care avea să o reverse, oferindu - i femeii ceva mai bun decât avea ea, chiar apa vie, bucuria şi speranţa Evangheliei. - MH 156, 157 (1905)

Efortul de a schimba viaţa izvorăşte din dorinţa de a face binele. - Este adevărat că oamenii se ruşinează uneori de păcatele lor şi renunţă la unele dintre obiceiurile lor rele, înainte de a fi conştienţi de faptul că sunt atraşi spre Hristos. Dar, ori de câte ori fac efortul de a realiza o reformă izvorâtă din dorinţa sinceră de a face binele, aceasta este rezultatul puterii lui Hristos, care îi atrage. O influenţă de care ei nu sunt conştienţi lucrează asupra sufletului lor, iar conştiinţa le este trezită şi comportamentul este corectat. Pe măsură ce Domnul îi atrage spre crucea Sa şi pe măsură ce privirile lor sunt atrase spre Acela pe care L - au străpuns prin păcatele lor,

porunca divină se instaurează în conştiinţa lor. Nelegiuirea din viaţa lor, adâncimea păcatului din suflet le sunt dezvăluite. Ei încep să înţeleagă, puţin câte puţin, neprihănirea lui Hristos şi exclamă: "Cât de grav este păcatul care a costat un asemenea sacrificiu pentru răscumpărarea victimelor sale? Câtă iubire, câtă suferinţă şi câtă umilinţă au fost necesare pentru ca noi să nu pierim, ci să avem viaţă veşnică!" - SC 27 (1892)

Obiceiuri rele care trebuie învinse. - Privind ca într - o oglindă slava Domnului, prin Duhul Său, noi suntem realmente schimbaţi, din slavă în slavă, după chipul Lui. Noi aşteptăm prea puţin şi primim în conformitate cu credinţa noastră. Nu trebuie să ne bazăm pe căile, planurile şi ideile noastre; ci să fim transformaţi prin înnoirea minţii noastre, ca să putem înţelege voia lui Dumnezeu, care este bună, vrednică de primit şi desăvârşită.

Păcatele care ne învăluie trebuie biruite şi obiceiurile rele trebuie învinse. Înclinaţiile şi preferinţele greşite trebuie dezrădăcinate, iar emoţiile şi temperamentul nostru vor fi înnoite prin influenţa Duhului lui Dumnezeu. - Lt 57, 1887

Când ne opunem obiceiurilor noastre rele, acestea vor exercita cea mai puternică rezistenţă; dar dacă lupta este continuată în mod perseverent şi energic, acestea pot fi învinse. - 4T 655 (1881)

Harul lui Hristos sfărâmă lanţul obiceiurilor rele. - Oamenii trebuie să ştie că se pot bucura de toate binecuvântările ascultării numai dacă primesc harul lui Hristos. Harul îi oferă omului puterea de a asculta legile lui Dumnezeu. Prin har, omul este făcut în stare să sfărâme lanţul obiceiurilor rele. Aceasta este singura putere care îl face să meargă pe calea cea dreaptă şi să rămână statornic. - MH 115 (1905)

Prin puterea lui Hristos, mulţi bărbaţi şi femei au reuşit să rupă lanţurile obiceiurilor păcătoase. Ei au renunţat la egoismul lor. Cei lumeşti au devenit religioşi, alcoolicii au devenit abstinenţi, cei imorali au devenit curaţi. Suflete care s - au născut purtând chipul

şi asemănarea lui Satana au fost schimbate după chipul lui Dumnezeu. - AA 476 (1911)

Gândurile curate şi faptele bune pot deveni obiceiuri. - Nici un suflet nu poate fi în siguranţă decât prin intermediul unei gândiri corecte. "Ceea ce gândeşte omul în inima lui, aceea este el" (Proverbele 23,7 KJV). Puterea stăpânirii de sine se dezvoltă prin exercitare. Printr - o repetare constantă, ceea ce părea dificil la început devine uşor, până când gândurile şi acţiunile corecte devin o obişnuinţă. - MH 491 (1905)

Cap. 65 – Indolenţa

Obligaţia de a dezvolta intelectul la maxima lui capacitate. - Dumnezeu pretinde ca însuşirile noastre intelectuale să fie cultivate. În planul lui Dumnezeu, slujitorii Săi trebuie să fie mai inteligenţi şi să aibă un discernământ mai clar decât oamenii lumeşti. Dumnezeu este nemulţumit de aceia care sunt neglijenţi şi indiferenţi faţă de nevoia de a deveni nişte lucrători eficienţi şi bine pregătiţi din punct de vedere intelectual. Domnul ne porunceşte să - L iubim cu toate puterile noastre şi cu toată inima noastră. Această lege ne obligă să ne dezvoltăm intelectul până la maxima lui capacitate, pentru a - L iubi pe Creatorul nostru, investind toate capacităţile fiinţei noastre. - COL 333 (1900)

Omul descoperă fericirea în muncă. - Edenul era un cer în miniatură, iar Adam găsea multe subiecte de meditaţie în lucrările lui Dumnezeu. Cu toate acestea, Dumnezeu nu l - a creat pe om numai pentru a contempla lucrările Lui glorioase; şi de aceea, nu l - a înzestrat doar cu minte şi inimă pentru a medita, ci şi cu mâini pentru a lucra. Dacă fericirea omului ar fi putut fi găsită într - o

stare de inactivitate, Creatorul nu i - ar fi încredinţat lui Adam o lucrare precisă. Omul trebuia să descopere fericirea atât prin meditaţie, cât şi prin muncă fizică. - RH, 24 februarie 1874. (1BC 1082)

Lipsa activităţii este cel mai mare blestem. - Biblia nu oferă nici un argument în favoarea inactivităţii. Aceasta este cel mai mare blestem care afectează lumea noastră. - COL 343 (1900)

Plăcere în îndeplinirea responsabilităţilor cotidiene. - Unii consideră că bogăţia şi lipsa activităţii constituie adevărate binecuvântări; dar cei care sunt permanent ocupaţi şi care pornesc cu plăcere la îndeplinirea responsabilităţilor cotidiene sunt cei mai fericiţi oameni şi se bucură de cea mai bună sănătate. Oboseala sănătoasă care rezultă dintr - o muncă bine organizată le asigură beneficiile unui somn odihnitor. Atât verdictul prin care Dumnezeu a hotărât ca omul să trudească pentru pâinea cea de toate zilele, cât şi făgăduinţa fericirii şi a slavei viitoare au fost rostite de pe acelaşi tron şi ambele constituie o binecuvântare. - YI, 5 decembrie 1901. (ML 168)

Fericirea în îndeplinirea datoriilor încredinţate..- Adevărata fericire este găsită numai de cei buni şi care înfăptuiesc binele. Cei credincioşi în împlinirea totală a datoriilor care le - au fost încredinţate se bucură de cea mai profundă şi mai adevărată satisfacţie. - YI, 5 decembrie 1901. (ML 168)

Lenevia poate duce la descurajare. - Adesea, simţămintele de descurajare nu sunt altceva decât rezultatul leneviei. Inactivitatea îi oferă minţii timp pentru a stărui asupra necazurilor imaginare. Mulţi oameni, care nu au nici o problemă reală şi nici o încercare în prezent, trăiesc în aşteptarea unor necazuri viitoare sigure. Dacă ar căuta să uşureze poverile altora, ei ar uita de propriile lor poveri. Munca energică, ce solicită atât puterile fizice, cât şi pe cele intelectuale, se va dovedi o binecuvântare inestimabilă pentru minte şi trup. - ST, 15 iunie 1882

Dezvoltarea caracterului. - Aduceţi - vă aminte că, indiferent de poziţia în care slujiţi, veţi da pe faţă motivaţia ce stă la baza dezvoltării caracterului vostru. Indiferent de lucrarea pe care o realizaţi, executaţi - o cu sârguinţă şi precizie; învingeţi înclinaţia de a căuta lucrări uşoare. - MH 499 (1905)

Mintea să fie educată să nu privească la eul personal. - Mintea trebuie educată astfel încât să nu privească la eul personal, ci să stăruie asupra unor subiecte înălţătoare şi nobile. Nu risipiţi orele preţioase ale vieţii, visând cu ochii deschişi la cine ştie ce lucrări mărețe pe care le veţi înfăptui în viitor, în timp ce neglijaţi micile datorii din prezent. - ST, 15 iunie 1882

Inactivitatea este dăunătoare sănătăţii. - Bolnavii nu ar trebui să se complacă într - o stare de inactivitate. Aceasta este extrem de dăunătoare sănătăţii. Ei au nevoie să - şi exercite puterea voinţei şi să învingă aversiunea faţă de mişcarea fizică şi teama de a - şi asuma toate responsabilităţile. Până când nu se vor desprinde de această stare de letargie şi până când nu se vor angaja în mod energic în activitate, aceşti suferinzi nu vor avea nici o şansă de a - şi redobândi sănătatea. - ST, 15 iunie 1882

Prea nepăsător pentru a - şi folosi talentele. - Cei care sunt atât de nepăsători, încât nu conştientizează responsabilităţile ce le revin şi nu - şi folosesc talentele, nu vor primi binecuvântarea lui Dumnezeu, iar abilităţile pe care le - au avut, le vor fi luate şi date lucrătorilor zeloşi, care îşi dezvoltă talanţii prin utilizarea lor continuă. - 4T 458, 459 (1880)

O muncă bine organizată este esenţială pentru succes. - Unii tineri cred că fericirea supremă constă în a - şi petrece viaţa fără să facă nimic. Ei cultivă o atitudine de ură faţă de orice lucrare folositoare şi îi invidiază pe cei care îşi dedică vieţile amuzamentului şi plăcerilor... Rezultatul unei asemenea concepţii şi al unui asemenea stil de viaţă constă în nefericire şi necazuri.

Inactivitatea şi abandonarea responsabilităţilor au condus la pierzare mulţi tineri.

O muncă bine organizată este esenţială pentru succesul fiecărui tânăr. Dumnezeu nu ar fi adus niciodată asupra unor bărbaţi şi femei un blestem mai mare decât acela care a venit asupra lor prin trăirea unei vieţi lipsite de activitate. Inactivitatea va distruge atât sufletul, cât şi trupul. Inima, caracterul moral şi energiile fizice sunt epuizate. Intelectul suferă, iar inima se deschide în faţa ispitei, asemenea unui bulevard, cufundându - se în tot felul de vicii. Cel indolent îl ademeneşte pe diavol să - l ispitească. - MS 2, 1871. (HC 222)

Ravagiile obiceiului indolenţei (sfat adresat părinţilor). - Voi aţi fost orbi faţă de puterea pe care o avea vrăjmaşul asupra copiilor voştri. Munca în casă, chiar până la oboseală, nu le - ar fi provocat nici măcar a cincizecea parte din pagubele produse de obiceiul indolenţei. Dacă ar fi fost învăţaţi dinainte să - şi ocupe timpul cu activităţi folositoare, ar fi fost salvaţi de multe dintre pericolele pe care le - au avut de întâmpinat. Ei nu ar fi fost cuprinşi de stări de nelinişte şi de dorinţa de a schimba atmosfera şi de a ieşi în societate. Ei ar fi scăpat de multe tendinţe vanitoase şi de ispita de a se angaja în distracţii nefolositoare, în lecturi uşuratice şi în conversaţii frivole şi lipsite de sens. Modul în care şi - ar fi petrecut timpul le - ar fi adus mai multă satisfacţie şi ar fi fost mult mai puţin ispitiţi să caute compania sexului opus şi să - şi justifice comportamentul greşit. Vanitatea şi iubirea de sine, inutilitatea şi păcatele voite sunt rezultatul acestei indolenţe. - 4T 97, 98 (1876)

Folosirea tuturor puterilor. - O parte din marea luptă pentru viaţa veşnică, i - a fost încredinţată omului; el trebuie să răspundă la lucrarea Duhului Sfânt. Aceasta necesită un efort serios de a străbate puterile întunericului, iar Duhul lucrează în om, pentru a - l ajuta să reuşească. Dar omul nu este o fiinţă pasivă, care urmează

să fie mântuită în timp ce zace în indolență. El este somat să - şi pună în mişcare toate resursele şi toate însuşirile, angajându - se în lupta pentru nemurire; totuşi, Dumnezeu este Cel care îi oferă reuşita.

Nici o ființă umană nu poate fi mântuită, atâta timp cât se află într - o stare de nepăsare. Domnul ne îndeamnă: "Nevoiți - vă să intrați pe uşa cea strâmtă. Căci vă spun că mulți vor căuta să intre şi nu vor putea" (Luca 13,24). "Largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare, şi mulți sunt cei ce intră pe ea. Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață, şi puțini sunt cei ce o află" (Matei 7,13.14). - MS 16, 1896

Cap. 66 - Nevoile emoționale

[Vezi Secțiunea a V - a, "Puterea înviorătoare a vieții" şi Secțiunea a XI - a, "Probleme emoționale".]

Scopurile existenței. - Legea lui Dumnezeu este legea iubirii. El v - a înconjurat cu lucruri frumoase pentru a vă învăța că nu sunteți aşezați pe pământ doar pentru a munci ca să vă câştigați existența şi pentru a trudi din greu, alergând încoace şi încolo, ci pentru a face ca viața să fie luminoasă, voioasă şi frumoasă, prin dragostea lui Hristos - asemenea florilor, să înfrumusețați viața altora prin împărtăşirea iubirii. - MB 97 (1896).

Iubirea împlineşte o nevoie lăuntrică. - Iubirea trebuie să fie un principiu de viață. Iubirea este principiul fundamental al guvernării lui Dumnezeu în cer şi pe pământ, şi acesta trebuie să fie temelia caracterului creştin. Numai acest principiu poate conferi stabilitate caracterului şi poate să - l facă în stare să reziste încercărilor şi ispitei. - COL 49 (1900)

Cultivarea iubirii. - Noi trebuie să cultivăm iubirea față de Dumnezeu și față de semeni, deoarece aceasta este tot atât de prețioasă precum aurul. Este necesar să oferim cea mai bună reprezentare a caracterului unei religii pure și neîntinate, care este opusul egoismului atât în ceea ce privește natura, cât și cerințele ei.

O iubire asemenea celei exemplificate de Hristos este incomparabilă; ea este mai valoroasă decât aurul, argintul și pietrele prețioase. Iubirea pe care a avut - o Isus trebuie să fie cerută în rugăciune și căutată. Creștinul care o posedă dezvoltă un caracter ce se ridică mai presus de toate infirmitățile omenești. - Lt 335, 1905

Toți oamenii au nevoie de iubire. - Motivul pentru care există în lumea noastră atât de mulți bărbați și atât de multe femei cu inimile împovărate este acela că adevărata afecțiune a fost considerată o slăbiciune și a fost descurajată și reprimată. Cea mai bună parte a naturii sufletești a acestor persoane a fost pervertită și deformată încă din copilărie și, dacă razele luminii divine nu vor putea risipi răceala și împietrirea egoistă a inimii lor, fericirea lor este pentru totdeauna pierdută. Dacă dorim să avem inimi duioase, așa cum a avut Isus când a fost pe pământ, și dacă dorim să nutrim o simpatie sfântă, asemenea simpatiei pe care o au îngerii față de muritorii păcătoși, trebuie să cultivăm acea compasiune copilărească, ce este caracterizată de simplitate. - 3T 539 (1875)

Inima, un izvor al iubirii. - Nici fratele și nici sora K nu au avut experiența sacrificiului pentru adevăr, a bogăției în fapte bune și adunării de comori în ceruri. Simpatia, purtarea de grijă și răbdarea lor nu au fost stimulate de existența unor copii dependenți și iubitori. Ei s - au orientat numai în scopul satisfacerii confortului și a dorințelor lor egoiste. Inimile lor nu au fost un izvor al iubirii care răspândește în jur valuri de afecțiune și duioșie. Dacă s - ar fi dedicat binecuvântării altora prin cuvinte amabile, care să exprime dragostea, și prin acte de milă și bunăvoință, ei înșiși ar fi fost

binecuvântaţi. Dispoziţia lor de a se implica în domeniile în care ar fi putut fi folositori a fost prea limitată. - 2T 649, 650 (1871)

Iubirea de sine alungă pacea. - Ceea ce alungă pacea noastră este iubirea de sine. Dacă eul nostru trăieşte, noi suntem într - o permanentă alertă, pentru a - l apăra de insulte şi umilinţe; dar dacă suntem morţi faţă de sine, vieţile noastre sunt ascunse cu Hristos în Dumnezeu şi, ca urmare, nu vom pune la inimă faptul că suntem desconsideraţi sau jigniţi. Atunci vom fi surzi la reproşuri şi orbi faţă de dispreţ şi insulte. "Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate: dragostea nu pizmuieşte; dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândeşte la rău, nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr, acoperă totul, crede totul, nădăjduieşte totul, suferă totul. Dragostea nu va pieri niciodată" (1 Corinteni 13,4 - 8). - MB 16 (1896)

Siguranţa fondată pe o gândire corectă. - Nevoia noastră este aceea de a fi conştienţi în mod permanent de puterea înnobilatoare pe care o deţin gândurile curate. Nici un suflet nu poate fi în siguranţă decât prin intermediul unei gândiri corecte. "Ceea ce gândeşte omul în inima lui, aceea este el" (Proverbele 23,7 KJV). Puterea stăpânirii de sine se dezvoltă prin exercitare. Printr - o repetare constantă, ceea ce părea dificil la început devine uşor printr - o repetare constantă, până când gândurile şi acţiunile corecte devin o obişnuinţă. Dacă vrem, ne putem îndepărta de tot ce este ieftin şi inferior şi ne putem ridica la un standard înalt, astfel încât să fim respectaţi de oameni şi iubiţi de Dumnezeu. - MH 491 (1905)

Lipsa afecţiunii este degradatoare. - Domnul a prezentat înaintea poporului Israel rezultatele comuniunii cu spiritele rele pe care o întreţineau canaaniţii: ei erau lipsiţi de sentimente umane, idolatri, adulterini, ucigaşi şi respingători prin fiecare gând imoral şi prin fiecare faptă revoltătoare. - PP 688 (1890)

Rezultatul dorinţei de a face rău altora este moartea [Vezi capitolul 57, "Ura şi răzbunarea".] . - Spiritul urii şi al răzbunării şi - a avut originea în Satana, şi acest spirit l - a determinat să - L omoare pe Fiul lui Dumnezeu. Oricine cultivă lipsa bunătăţii şi dorinţa de a face rău altora împărtăşeşte acelaşi spirit, iar roadele lui vor duce la moarte. Aşa cum planta există în germenele seminţei, tot astfel fapta cea rea există în gândul răzbunării. "Oricine urăşte pe fratele său, este un ucigaş; şi ştiţi că nici un ucigaş n - are viaţa veşnică rămânând în el" (1 Ioan 3,15). - MB 56 (1896)

Nevoia asocierii. - Mulţi ar fi putut fi feriţi de influenţele păcătoase, dacă ar avut un anturaj bun şi prieteni care să le adreseze cuvinte amabile şi iubitoare. - 4T 364 (1879)

Căutarea tovărăşiei este ceva natural. - Căutarea tovărăşiei este ceva natural. Fiecare om are prieteni sau şi - i face. Iar influenţa spre bine sau spre rău, pe care o vor exercita prietenii unul asupra altuia, este tot atât de puternică, pe cât de strânsă este relaţia dintre ei. Toţi oamenii vor avea prieteni pe care îi vor influenţa şi, la rândul lor, vor fi influenţaţi.

Legătura care uneşte inimile, astfel încât simţămintele, preferinţele şi principiile a doi oameni să fie foarte apropiate, este de natură tainică. Fiecare împărtăşeşte starea de spirit a celuilalt şi îi copiază faptele. Aşa cum ceara reţine forma sigiliului, tot astfel mintea reţine impresiile produse asupra ei prin intermediul relaţiilor interpersonale şi al tovărăşiei. Poate că influenţa exercitată nu este conştientizată, dar aceasta nu înseamnă că este mai puţin puternică. - 4T 587 (1887)

Omul este creat pentru tovărăşie. - Dumnezeu a creat omul pentru tovărăşie şi planul Lui este că noi trebuie să fim impregnaţi de natura iubitoare şi amabilă a lui Hristos, să legăm prietenii şi, în calitate de copii ai Săi, să fim strâns uniţi în împlinirea lucrării

noastre, atât pentru viaţa aceasta, cât şi pentru veşnicie. - Lt 26a, 1889. (MM 48, 49)

Mândria distruge împreuna simţire. - Vrăjmaşii lui Hristos au văzut că adevărul, în maiestatea, puritatea şi frumuseţea lui, a avut o înrâurire profundă asupra multor minţi... Domnul sfărâmase zidurile despărţitoare, atât de favorabile pentru dezvoltarea mândriei şi a exclusivismului lor; şi se temeau că, dacă I se va îngădui, îi va îndepărta pe oameni întru totul de ei. Din această cauză, Îl urmăreau cu o ostilitate înverşunată, sperând să găsească ocazia de a atrage asupra Lui dispreţul mulţimilor şi de a oferi astfel Sinedriului posibilitatea de a - L condamna la moarte. - MB 47 (1896)

Anturajul şi caracterul. - Zicala care spune: "Arată - mi cu cine te însoţeşti, ca să - ţi spun cine eşti" este adevărată. Tinerii nu reuşesc să înţeleagă cât de profund sunt afectate caracterul şi reputaţia lor, prin modul în care îşi aleg anturajul. Fiecare om caută compania celor care au preferinţe, obiceiuri şi fapte asemănătoare cu ale lui.

Cel care preferă mai degrabă societatea persoanelor ignorante şi vicioase decât pe aceea a persoanelor bune şi înţelepte dovedeşte că propriul lui caracter este deficitar. Este posibil ca gusturile şi obiceiurile lui să fi fost la început total diferite de gusturile şi obiceiurile celor cu care se asociază, dar, pe măsură ce intră în rândul acestei categorii, gândurile şi simţămintele lui se schimbă; el sacrifică principiile drepte şi, în mod inconştient, coboară la nivelul prietenilor lui. Aşa cum râurile conţin substanţele solurilor pe care le străbat, tot astfel principiile şi obiceiurile tinerilor ajung, în mod inevitabil, impregnate de caracterul anturajului în care se implică. - CT 221 (1913)

O relaţie de care pot beneficia toţi oamenii. - În calitate de membri ai unei singure familii, Dumnezeu a stabilit o legătură ce ne uneşte, iar această relaţie poate şi trebuie să fie împărtăşită de

toţi oamenii. Există servicii pe care le datorăm celorlalţi şi pe care nu le putem ignora fără să încălcăm poruncile lui Dumnezeu. A trăi, a gândi şi a acţiona doar pentru sine înseamnă a fi inutil în calitate de slujitor al lui Dumnezeu. Titlurile răsunătoare şi marile talente nu sunt esenţiale pentru a fi buni cetăţeni sau creştini exemplari. - 4T 339, 340 (1879)

O legătură profundă. - Cea mai duioasă legătură de pe pământ este aceea dintre mamă şi copilul ei. Copilul este mult mai receptiv la impresiile exercitate de viaţa şi exemplul mamei, decât faţă de cele exercitate de către tată; deoarece sunt uniţi printr - o legătură mai profundă şi mai sensibilă. Mamelor le revine o grea responsabilitate. Aş fi fericită să le pot convinge cu privire la lucrarea pe care o pot realiza în formarea minţii copiilor lor. - 2T 536 (1870).

Hristos este cel mai bun prieten. - Asocierile noastre au o mare importanţă. Noi putem lega multe prietenii plăcute şi folositoare, dar nici una dintre acestea nu este atât de preţioasă ca aceea prin care omul limitat intră în relaţie cu Dumnezeul cel Infinit. Când suntem uniţi cu El în felul acesta, cuvintele lui Hristos rămân în noi... Rezultatul va fi o inimă curăţită, o viaţă atentă şi un caracter fără pată. Noi putem deveni asemenea lui Hristos, Exemplul desăvârşit, numai cunoscându - L şi împrietenindu - ne cu El. - ST, 10 septembrie 1885. (ML 190)

Mângâiere pentru minte şi pace pentru suflet. - Medicul care se dovedeşte vrednic de a fi numit în conducerea unui sanatoriu va face o mare lucrare. Dar, din perspectivă religioasă, această lucrare trebuie realizată într - o asemenea manieră, încât pacienţilor să li se prezinte întotdeauna antidotul divin pentru sufletele împovărate de păcat. Toţi medicii au nevoie să înţeleagă faptul că lucrarea lor trebuie îndeplinită cu înţelepciune şi sensibilitate. În instituţiile noastre, în care sunt aduşi pentru tratament bolnavi psihic, cuvintele mângâietoare ale adevărului,

adresate celor suferinzi, vor constitui adesea tratamentul cel mai eficient pentru liniştirea minţii şi pentru restaurarea păcii în suflet. - Lt 20, 1902. (MM 189)

Un dar din partea lui Dumnezeu. - Fiecare impuls sau aspiraţie spre bine constituie un dar din partea lui Dumnezeu; credinţa primeşte de la Dumnezeu acea unică viaţă ce poate produce adevărata dezvoltare şi eficienţă. - Ed 253 (1903)

Satisfacţia sufletească a corectitudinii. - Altruismul, principiul Împărăţiei lui Dumnezeu, este principiul pe care Satana îl urăşte; el neagă însăşi existenţa acestuia. Încă de la începutul marii lupte, Satana s - a luptat să dovedească faptul că principiile lui Dumnezeu sunt egoiste şi că el se comportă la fel ca toţi slujitorii lui Dumnezeu. Lucrarea lui Hristos şi a tuturor celor ce poartă Numele Lui este aceea de a contrazice pretenţia lui Satana.

Domnul Isus a luat chip omenesc tocmai pentru a oferi, în propria Lui viaţă, o ilustrare a altruismului şi dăruirii de sine. Şi toţi cei care acceptă acest principiu trebuie să coopereze cu El pentru demonstrarea lui practică în viaţa de zi cu zi. A alege binele pentru că este bine; a sta pentru adevăr cu preţul suferinţei şi al sacrificiului - "Aceasta este moştenirea robilor Domnului, aşa este mântuirea care vine de la Mine, zice Domnul" (Isaia 54,17). - Ed 154, 155 (1903)

Loialitatea şi cooperarea îndatorează lumea faţă de Legea lui Dumnezeu. - Toţi cei care fac posibilă loialitatea şi cooperarea îndatorează lumea faţă de Legea lui Dumnezeu, care a fost prezentată în Cuvântul Său şi continuă să fie întipărită în inimile oamenilor, chiar dacă adesea este abia perceptibilă şi aproape ştearsă. - Ed 137 (1903)

O viaţă de succes şi banii. - Dacă trăim într - o relaţie bună cu Dumnezeu, vom avea succes oriunde vom merge; şi ceea ce dorim noi este succesul, nu banii - un succes real, iar Dumnezeu ni - l va da, pentru că El ştie totul despre renunţarea noastră la sine. El

cunoaşte fiecare sacrificiu pe care îl facem. Chiar dacă aveţi impresia că umilinţa voastră nu contează prea mult, că ar fi trebuit să vă bucuraţi de mai multă consideraţie şi aşa mai departe. Dar umilinţa voastră valorează mult în ochii lui Dumnezeu.

Mi s - a descoperit de repetate ori că, atunci când oamenii încep să caute venituri tot mai mari, experienţa lor încetează să fie în siguranţă. Dar când primesc un salariu care evidenţiază în mod clar renunţarea la sine, Domnul vede sacrificiul lor şi le oferă succes şi victorie. Acest lucru mi - a fost descoperit din nou şi din nou. Domnul, care vede în ascuns, va răsplăti în mod public fiecare sacrificiu pe care slujitorii Lui încercaţi au fost dispuşi să - l facă. - MS 12, 1913. (2SM 179, 180)

Siguranţa nu se află în bogăţie. - Mulţi cred că vor afla siguranţă în bogăţiile pământeşti. Dar Domnul Hristos doreşte să îndepărteze din mintea lor orice urmă a acestei concepţii obscure şi să - i facă în stare să privească la valoarea mult mai mare şi veşnică a slavei. Ei confundă aparenţele cu realitatea şi pierd din vedere gloria lumii eterne. Domnul Hristos îi invită să - şi îndrepte privirile dincolo de prezent şi să includă veşnicia în concepţia lor cu privire la viaţă. - Lt 264, 1903. (SD 247)

Dependenţa de Dumnezeu este singura cale de a fi în siguranţă. - Satana este pe deplin conştient că cel mai slab suflet care rămâne în Hristos este mai puternic decât o legiune de îngeri ai întunericului şi că, dacă s - ar prezenta în mod deschis înaintea omului, ar fi recunoscut şi respins. Prin urmare, Satana caută să atragă soldaţii crucii departe de fortăreaţa lor puternică, în timp ce el se ascunde împreună cu armatele sale, pregătit să - i atace prin surprindere şi să - i distrugă pe toţi cei care se aventurează pe terenul lui. Noi nu putem fi în siguranţă decât dacă rămânem într - o atitudine de dependenţă umilă faţă de Dumnezeu şi respectăm toate poruncile Lui. - GC 530 (1888)

Dumnezeu oferă protecţie. - Dumnezeu doreşte ca noi să alegem lucrurile cereşti în locul celor pământeşti. El ne oferă posibilitatea unei investiţii cereşti. Dumnezeu este gata să încurajeze ţintele noastre înalte şi să protejeze comoara celor mai bune alegeri ale noastre. El declară: "Voi face pe oameni mai preţioşi decât aurul curat şi mai scumpi decât aurul din Ofir" (Isaia 13,12). Când bogăţiile, pe care le mănâncă moliile şi le roade rugina, vor fi spulberate, urmaşii lui Hristos se pot bucura de comoara lor cerească şi de bogăţii nepieritoare. - COL 374 (1900)

Influenţa sfinţitoare a adevărului. - Nici un suflet nu poate fi în siguranţă decât prin intermediul unei gândiri corecte. Toate mijloacele pe care Dumnezeu le - a aşezat la îndemâna noastră trebuie folosite pentru stăpânirea şi cultivarea gândurilor. Mintea noastră trebuie să fie adusă în armonie cu mintea lui Dumnezeu. Adevărul Lui ne va sfinţi trupul, sufletul şi spiritul, iar noi vom fi făcuţi în stare să ne ridicăm deasupra ispitei. Cuvintele pe care le vom rosti vor fi înţelepte. - Lt 123, 1904

Trăirea adevărului promovează sănătatea. - Când oamenii care şi - au îngăduit obiceiuri greşite şi practici păcătoase se lasă conduşi de puterea adevărului divin, în inima lor sunt trezite însuşiri morale ce păreau amorţite. Primitorul înţelege mai clar şi mai profund acum decât înainte de a - şi zidi sufletul pe Stânca Veşniciei. Chiar şi sănătatea lui fizică se va îmbunătăţi prin faptul că a descoperit siguranţa în Domnul Hristos. Binecuvântarea specială a lui Dumnezeu, revărsată asupra primitorului, este în ea însăşi putere şi sănătate. - CTBH 13, 1890. (Te 108)

Eliberare de vinovăţie. - Omul paralizat a descoperit în Hristos vindecarea atât pentru suflet, cât şi pentru trup. Înainte de a fi în stare să aprecieze sănătatea trupului, el avea nevoie de sănătatea sufletului. Înainte ca boala fizică să poată fi vindecată, Domnul Hristos trebuia să - i vindece mintea şi să - i cureţe sufletul de păcat. Această lecţie nu ar trebui să fie trecută cu

vederea. În zilele noastre, există mii de suferinzi din punct de vedere trupesc care, asemenea omului paralizat, tânjesc să audă cuvintele: "Păcatele îţi sunt iertate". Povara păcătului, cu dorinţele lui tulburătoare şi nestăvilite, stă la temelia bolilor lor. Ei nu vor găsi vindecarea trupului până când nu vor veni la Cel ce vindecă sufletele. Pacea, pe care nu o poate oferi nimeni în afară de El, va restabili vigoarea minţii şi sănătatea trupului. - MH 77 (1905)

Putere pentru ziua încercării. - Îngerii aşteaptă colaborarea voastră. Ei vor înfăptui pentru voi tot ce nu puteţi face. Ei aşteaptă să răspundeţi influenţei Domnului Hristos. Apropiaţi - vă de Dumnezeu şi unii de alţii. Puneţi - vă voinţa de partea voinţei lui Dumnezeu, dorind, rugându - vă şi respingând fără încetare agenţii lui Satana. Dacă sunteţi motivaţi de dorinţa puternică de a rezista diavolului şi dacă cereţi cu sinceritate să fiţi eliberaţi din ispită, în ziua încercării, veţi avea putere.

Lucrarea îngerilor este tocmai aceea de a fi lângă cei încercaţi, ispitiţi şi suferinzi. Ei trudesc neobosit şi fără încetare să salveze sufletele pentru care a murit Domnul Hristos. - RH, 4 iulie 1899. (SD 36)

Cap. 67 – Înclinaţiile

Diferite înclinaţii. - În relaţiile noastre unii cu alţii, trebuie să ne aducem aminte că nu avem aceleaşi talente şi aceleaşi înclinaţii. Planurile şi ideile lucrătorilor sunt diferite. Asocierea unor daruri diverse este necesară pentru succesul lucrării. Unii pot avea mai mult succes decât alţii în ocuparea unor poziţii. Lucrătorul căruia i s - a dăruit tact şi o abilitate ce îl face să fie potrivit într - un domeniu specific nu trebuie să îi acuze pe alţii pentru că nu sunt capabili să realizeze ceea ce el, probabil, realizează cu uşurinţă. Nu există oare lucruri pe care colegii lui le pot face cu mult mai mult succes decât el? - Lt 116, 1903. (Ev 103)

Diferite înclinaţii, diferite perspective. - Fiecare asociere în viaţă necesită exercitarea stăpânirii de sine, a răbdării şi simpatiei. Noi suntem atât de diferiţi din punct de vedere al înclinaţiilor, al obiceiurilor şi al educaţiei, încât modul fiecăruia de a privi lucrurile este diferit. Noi judecăm diferit. Înţelegerea adevărului şi ideile noastre despre felul în care trebuie trăită viaţa nu sunt aceleaşi în toate privinţele. Nu există doi oameni a căror experienţă să fie identică sub toate aspectele. Încercările unuia nu sunt încercările celuilalt. Datoriile pe care unul le consideră uşor de îndeplinit, pentru altul, pot fi extrem de complicate şi dificile. - MH 483 (1905)

Diversitatea înclinaţiilor în familie. - Adesea, în aceeaşi familie, există înclinaţii şi caractere foarte diferite; deoarece asocierea persoanelor cu temperamente diferite este în planul lui Dumnezeu. Dacă se întâmplă astfel, fiecare membru al casei trebuie să acorde atenţie simţămintelor celorlalţi şi să le respecte drepturile cu sfinţenie. În felul acesta, răbdarea şi consideraţia reciprocă vor fi cultivate, prejudecăţile vor fi atenuate, iar asprimile caracterului vor fi şlefuite. Armonia poate fi realizată şi

asocierea diferitelor temperamente poate constitui un beneficiu pentru fiecare. - ST, 9 septembrie 1886. (CG 205)

Părinţii transmit înclinaţii. - Această responsabilitate le revine atât taţilor, cât şi mamelor. Ambii transmit în copiii lor propriile lor trăsături intelectuale şi fizice, înclinaţiile şi gusturile lor. - PP 561 (1890)

Înclinaţii ereditare. - Dumnezeu doreşte să ne ajutăm unii pe alţii prin manifestarea simpatiei şi a unei iubiri neegoiste. Există unii care au moştenit anumite trăsături şi înclinaţii temperamentale. Ei pot fi greu abordabili, dar cine dintre noi este fără greşeală? Aceşti oameni nu trebuie descurajaţi. Greşelile lor nu trebuie scoase în evidenţă în ochii tuturor. Domnul Hristos îi compătimeşte şi îi ajută pe cei ce gândesc greşit. El a suferit moartea pentru toţi oamenii şi de aceea nutreşte pentru fiecare un interes profund şi mişcător. - 9T 222 (1909)

O schimbare a stării de spirit. - Îndemnul "Vegheaţi şi rugaţi - vă" este repetat deseori în Scriptură. În vieţile celor ce ascultă acest îndemn, va exista o fericire profundă, care îi va binecuvânta pe toţi cei ce vin în legătură cu ei. Cei supăraţi şi lipsiţi de bună dispoziţie vor deveni amabili şi plăcuţi; cei mândri vor deveni umili şi condescendenţi. - CT 293 (1913)

Regularitatea şi ordinea îmbunătăţesc sănătatea. - Dacă îşi formează obiceiul regularităţii şi al ordinii, tinerii vor fi mai sănătoşi din punct de vedere fizic, spiritual şi intelectual şi vor avea o stare de spirit mai bună. - YI, 28 ianuarie 1897. (CG 112)

Înclinaţiile pot fi modificate. - Este un har faptul că Domnul le dezvăluie oamenilor defectele lor ascunse. El doreşte ca ei să - şi examineze în mod critic simţămintele şi motivaţiile complexe ale inimii lor, să descopere ceea ce este greşit, să - şi modifice înclinaţiile şi să - şi educe comportamentul. Dumnezeu doreşte ca slujitorii Lui să - şi cunoască bine propriile lor inimi. Pentru a - i conştientiza de starea în care se află, El îngăduie să vină asupra lor

focul necazurilor, astfel încât să poată fi curățiți. - RH, 10 aprilie 1894. (ML 92)

O dispoziție întunecată afectează eficiența profesorului. - Cei care se ocupă de educația copiilor trebuie să fie conștienți, mai mult decât oricare alte persoane, de efectele pe care le are îngăduirea unei dispoziții rele, întunecate și morocănoase, deoarece o asemenea stare de spirit îi va priva de simpatia elevilor lor; și lipsiți de simpatia acestora, nu pot spera să aibă nici un succes. Nu trebuie să întunecăm propria noastră viață și viețile altora cu umbrele propriilor noastre încercări. Avem un Mântuitor căruia putem să - I vorbim și în urechile căruia putem să ne descărcăm de toate nemulțumirile. Dacă așezăm asupra Lui toate grijile și poverile noastre, munca nu ni se va mai părea atât de grea și nici încercările atât de severe. - CT 233 (1913)

Asocierea voioșiei cu integritatea. - Religia lui Hristos cizelează toate asperitățile temperamentului și șlefuiește tot ce este aspru și tăios în comportamentul nostru. Ea face ca manierele să devină atrăgătoare și cuvintele amabile. Să învățăm de la Domnul Hristos să îmbinăm înalta sensibilitate morală și integritatea cu o stare de spirit voioasă. Cel mai puternic argument care ar putea fi adus vreodată în favoarea creștinismului este un creștin curtenitor și amabil. - GW 122 (1915)

O alimentație necorespunzătoare afectează dispoziția sufletească. - Mulți își distrug buna dispoziție datorită unei alimentații necorespunzătoare. Noi trebuie să fim tot atât de preocupați de învățarea lecțiilor reformei sănătății, precum suntem în realizarea desăvârșită a studiilor noastre, deoarece obiceiurile pe care le adoptăm în acest domeniu ne ajută să ne formăm caractere pentru viața viitoare. Abuzurile produse asupra stomacului pot spulbera întreaga experiență spirituală a unui om. - Lt 274, 1908. (DC 126)

Alimentele cu carne produc o stare de spirit iritabilă. - În pustie, Dumnezeu nu i - a privat pe evrei de surse alimentare cu carne doar pentru a - Şi dovedi autoritatea pe care o deţine, ci pentru binele lor, ca să - şi poată păstra sănătatea fizică şi morală. El ştia că folosirea alimentelor cu carne favorizează pasiunile instinctuale şi slăbeşte puterile intelectului. El ştia că satisfacerea poftei după carne le va scădea puterea morală şi le va induce o stare de spirit atât de iritabilă, încât armata lor numeroasă ar fi putut deveni insubordonată, iar poporul şi - ar fi pierdut înaltul simţ al obligaţiei morale şi ar fi refuzat să fie condus de legile înţelepte ale lui Iehova. - ST, 6 ianuarie 1876. (Te 160)

Zahărul şi dispoziţia sufletească. - Zahărul nu este benefic pentru stomac. El provoacă fermentaţie, iar aceasta întunecă mintea şi produce o stare de irascibilitate. - MS 93, 1901. (CD 327)

Atenuarea înclinaţiilor pervertite. - Progresul experienţei creştine este caracterizat de umilinţă, iar aceasta este rezultatul dezvoltării cunoaşterii. Toţi cei care sunt uniţi cu Hristos se vor îndepărta de nelegiuire.

În temere de Dumnezeu, vă spun: mi s - a arătat faptul că mulţi dintre voi vor pierde viaţa veşnică, deoarece clădesc speranţa cerului pe o temelie falsă. Dumnezeu vă lasă în voia propriilor voastre alegeri, "pentru a vă umili şi pentru a vă pune la încercare, ca să cunoaşteţi ce... se află în propriile voastre inimi". Voi aţi neglijat Scriptura şi dispreţuiţi mărturiile, deoarece ele vă mustră păcatele care vă sunt dragi şi vă tulbură mulţumirea de sine.

Când Hristos este primit cu bucurie în inimă, asemănarea cu El se va dezvălui în viaţă. Acolo unde mândria era cândva predominantă, va domni umilinţa. Supunerea, condescendenţa şi răbdarea vor şlefui trăsăturile aspre ale acelor înclinaţii care în mod natural erau nestăpânite şi pervertite. Iubirea faţă de Isus se va manifesta în iubirea faţă de poporul Lui. Această iubire nu este sporadică şi spontană, ci liniştită, puternică şi profundă.

Viaţa creştinului va fi golită de orice prefăcătorie, liberă de orice sentiment artificial şi contrafăcut. Ea este sublimă, veritabilă şi statornică. Domnul Hristos este prezent în toate cuvintele creştinului. El este văzut în toate faptele lui. Viaţa radiază lumina ce vine de la Mântuitorul aflat în inima lui. Prin părtăşie cu Dumnezeu şi printr - o contemplare fericită a lucrurilor cereşti, sufletul este pregătit pentru cer şi se străduieşte să aducă şi alte suflete de partea Domnului Hristos. Mântuitorul nostru poate şi doreşte să facă pentru noi mai mult decât putem noi cere şi chiar mai mult decât gândim. - 5T, 49, 50 (1882)

Dumnezeu poate modela înclinaţiile. - Oricare ar fi înclinaţiile voastre, Dumnezeu este în stare să le modeleze astfel, încât să fiţi plăcuţi şi să vă asemănaţi cu Hristos. Printr - o credinţă vie, vă puteţi îndepărta de tot ce nu este în armonie cu voia lui Dumnezeu şi astfel puteţi aduce cerul în viaţa voastră chiar aici, pe pământ. Doriţi aceasta? Dacă doriţi, fiecare pas al drumului vostru va fi plin de lumină şi strălucire. - MS 91, 1901

O binecuvântare pentru bolnavi. - Pentru a aduce binecuvântarea asupra celor bolnavi, Domnul Se va folosi de starea de spirit plăcută şi de caracterul frumos. Adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu conţin o putere transformatoare şi sfinţitoare. Dacă sunt primite în inimă şi practicate, ele se vor dovedi o mireasmă de viaţă spre viaţă. Angajaţii instituţiilor noastre trebuie să fie astfel de oameni, încât lumina adevărului să strălucească în cuvintele şi faptele lor zilnice. Numai în felul acesta pot fi acceptaţi de către Domnul Hristos ca împreună lucrători cu El. - MS 69, 1909. (MM 173)

Armonia între oamenii cu înclinaţii diferite. - Armonia şi unitatea existente în relaţiile dintre oamenii cu diferite înclinaţii constituie cea mai puternică mărturie posibilă cu privire la faptul că Dumnezeu a trimis pe Fiul Său în lume pentru mântuirea celor păcătoşi. Este privilegiul nostru acela de a fi purtătorii unei

asemenea mărturii. Dar, pentru a realiza lucrul acesta, trebuie să ne aşezăm pe noi înşine sub conducerea lui Hristos. Caracterele noastre trebuie modelate în armonie cu caracterul Lui, voinţa noastră trebuie subordonată voinţei Lui. Apoi, vom lucra împreună, fără a fi în pericolul de a intra în conflict. - 8T 242, 243 (1904)

O dispoziţie plină de mulţumire şi pace. - Între toate lucrurile preţuite, căutate şi cultivate de către oameni, nimic nu este mai valoros în ochii lui Dumnezeu decât o inimă curată şi o dispoziţie plină de mulţumire şi pace. - 4T 559 (1881)

Înclinaţiile nu se vor schimba la înviere. - Dacă doriţi să fiţi sfinţi în cer, mai întâi trebuie să fiţi sfinţi pe pământ. Trăsăturile de caracter pe care le dezvoltaţi în viaţă nu vor fi schimbate prin moarte şi prin înviere. Voi veţi ieşi din morminte cu aceleaşi înclinaţii pe care le - aţi manifestat în societate şi în căminul vostru. - Lt 18b, 1891. (AH 16)

Cap. 68 - Relații sociale

Un domeniu al educației ce nu trebuie neglijat. - Sociabilitatea creștină nu este cultivată aproape deloc de către poporul lui Dumnezeu. Acest domeniu al educație nu trebuie neglijat sau trecut cu vederea în școlile noastre. - 6T 172 (1900)

Avantajele sociale sunt talanți. - Persoanele care au o mare putere de influență sunt responsabile înaintea lui Dumnezeu să exercite acest avantaj nu numai în favoarea prietenilor lor, ci și în favoarea tuturor celor ce au nevoie de ajutorul lor. Avantajele sociale constituie un dar ce trebuie folosit spre binele tuturor celor ce se află în sfera noastră de influență. - COL 353 (1900)

Nu entități independente. - Elevii trebuie învățați că ei nu sunt niște entități independente, ci că fiecare este asemenea unei șuvițe care trebuie să se alăture altor șuvițe și să formeze împreună o țesătură. Cel mai potrivit loc în care poate fi învățată în mod eficient această lecție este căminul școlii. Aici, elevii sunt înconjurați zilnic de ocazii care, dacă sunt folosite, îi vor ajuta într - o mare măsură în dezvoltarea sociabilității. Stă în puterea lor să folosească timpul și circumstanțele pentru a - și forma caractere care să le aducă succesul și fericirea.

Cei care se închid în ei înșiși și cei care nu sunt dispuși să se lase atrași în binecuvântarea altora prin asocieri prietenești pierd multe binecuvântări; deoarece, prin schimbul de experiență, mintea devine mai rafinată și mai strălucită; prin interacțiunile sociale, se formează relații și se leagă prietenii al căror rezultat constă în unitate sufletească și o atmosferă a iubirii, care sunt plăcute în ochii Cerului. - 6T 172 (1900)

Importanța relațiilor sociale. - Relațiile sociale constituie calea prin care creștinismul intră în legătură cu lumea. Toți bărbații sau femeile care au gustat iubirea lui Hristos și au primit în inimă iluminarea divină sunt însărcinați de Dumnezeu să răspândească

lumină pe calea întunecoasă a celor ce nu cunosc o altă cale mai bună... Puterea socială, sfinţită prin Spiritul lui Hristos, trebuie folosită pentru a câştiga sufletele pentru Mântuitorul. - 4T 555 (1881)

Sociabilitatea trebuie cultivată. - Când neglijăm privilegiul prieteniei, care ne încurajează şi ne conferă putere în slujba lui Dumnezeu, noi favorizăm producerea unei pagube. Adevărurile Cuvântului Său îşi pierd importanţa şi relevanţa în mintea noastră. Inimile noastre nu mai sunt iluminate şi trezite prin influenţa lor sfinţitoare, iar noi scădem din punct de vedere spiritual. Prin lipsa simpatiei reciproce, noi pierdem mult în asocierile pe care le realizăm în calitate de creştini. Cel care se izolează de alţii nu ocupă locul pe care Dumnezeu l - a rânduit pentru el. Cultivarea trăsăturilor sociabilităţii din natura noastră umană ne aduce simpatia celorlalţi, iar aceasta constituie o sursă a dezvoltării şi puterii în slujba lui Dumnezeu. - SC 101 (1892)

Isus a fost deosebit de sociabil. - Întreaga viaţă a Mântuitorului a fost caracterizată de o bunăvoinţă dezinteresată şi de frumuseţea sfinţirii. El este modelul nostru de bunătate. Încă de la începutul lucrării Sale, oamenii au început să înţeleagă mai clar caracterul lui Dumnezeu. Isus a aplicat învăţăturile pe care le predica în propria Lui viaţă. El a demonstrat ce înseamnă a fi consecvent fără a fi fanatic şi obtuz, binevoitor fără a fi influenţabil, plin de compasiune fără a fi sentimental. Domnul era deosebit de sociabil: cu toate acestea, manifesta o rezervă care descuraja orice familiaritate nepoliticoasă. Cumpătarea Lui nu a condus niciodată la bigotism sau austeritate. El nu era asemenea lumii, dar era întotdeauna atent chiar şi faţă de nevoile celui mai neînsemnat dintre oameni. - CT 262 (1913)

Deschiderea socială şi demnitatea umană. - Simpatia şi deschiderea socială a lui Hristos dovedeau că El recunoştea demnitatea fiinţei umane şi Îl făceau un oaspete onorat la mesele

vameşilor. Oamenii doreau din toată inima să devină vrednici de încrederea Lui. Pentru inimile lor însetate, cuvintele Lui erau o putere binecuvântată, dătătoare de viaţă. Ele trezeau noi imbolduri şi deschideau posibilitatea unei noi vieţi pentru aceşti renegaţi ai societăţii. - MH 26 (1905)

Ucenicii au învăţat adevăratele datorii sociale. - Domnul Hristos Şi - a învăţat ucenicii cum să se comporte în compania altora. El i - a instruit cu privire la îndatoririle şi regulile unei vieţi sociale adevărate, care sunt asemănătoare legilor Împărăţiei lui Dumnezeu. Prin exemplul Său, Domnul i - a învăţat ca, atunci când participă la o întrunire publică, să se abţină să spună ceva. Când se aflau la o masă festivă, conversaţia Lui era total diferită de tot ce auziseră în asemenea ocazii din trecut. Fiecare cuvânt pe care îl rostea Isus era o mireasmă de viaţă spre viaţă. El vorbea cu claritate şi simplitate. Cuvintele Lui erau ca nişte mere de aur într - un coş de argint. - RH, 2 octombrie 1900. (ML 190)

Să nu renunţăm la legăturile sociale. - Exemplul lui Hristos cu privire la felul în care Se interesa de nevoile omenirii ar trebui să fie urmat de toţi cei care vestesc Cuvântul Lui şi care au primit Evanghelia harului Lui. Noi nu trebuie să renunţăm la legăturile sociale. Nu trebuie să ne izolăm de semeni. Pentru a ajunge la toate categoriile sociale, este necesar să - i căutăm pe oameni acolo unde se află. Rareori se va întâmpla ca ei să ne caute şi să ne ofere acordul lor.

Inimile oamenilor nu pot fi mişcate de adevărul divin numai de la amvoane. Există un alt câmp de lucru, mai umil, probabil, dar pe deplin promiţător. Acesta se află în casa celui sărman şi în reşedinţa celui bogat; în salonul spitalului şi la întrunirile sociale dedicate plăcerilor nevinovate. - DA 152 (1898)

Nevoia părtăşiei. - Pierderea simţită când oamenii se sustrag de la adunările poporului lui Dumnezeu nu este mică. În calitate de copii ai lui Dumnezeu, noi trebuie să ne găsim locul în fiecare

adunare a lui Dumnezeu, unde poporul Lui este chemat să fie prezent şi unde este oferit Cuvântul vieţii. Toţi oamenii au nevoie de lumină, şi când aud şi acceptă mesajele preţioase ale cerului, prin slujitorii rânduiţi de Dumnezeu, primesc tot ajutorul necesar pentru a putea fi pregătiţi să reverse asupra altora lumina primită. - Lt 117, 1896

Educaţia modelează structura societăţii. - Educaţia dată tinerilor modelează întreaga structură socială. Pretutindeni în lume, societatea se află într - o stare de dezordine şi pretutindeni este necesară schimbarea. Mulţi consideră că facilităţile educaţionale mai bune, o abilitate mai mare şi metodele mai recente vor aşeza lucrurile în ordine. Ei pretind că acceptă şi descoperiri autentice; cu toate acestea, acordă Cuvântului lui Dumnezeu o poziţie inferioară în marea lucrare a educaţiei. Ceea ce trebuie să fie pe primul loc este subordonat invenţiilor omeneşti. - 6T 150 (1900)

Influenţa socială în cămin. [Vezi capitolul 29, "Atmosfera căminului"] - Misiunea căminului se extinde dincolo de proprii lui membri. Căminul creştin este o parabolă ce ilustrează excelenţa adevăratelor principii ale vieţii. O asemenea ilustraţie va avea o puternică influenţă spre bine în lume. Influenţa unui cămin adevărat asupra inimilor şi vieţilor oamenilor este cu mult mai puternică decât orice predică ce ar putea fi ţinută. O dată ce tinerii pleacă din sânul unui astfel de cămin, lecţiile pe care le - au învăţat se răspândesc. Principiile nobile ale vieţii sunt introduse în alte familii şi o influenţă înălţătoare este exercitată în societate. - MH 352 (1905)

Sociabilitatea este un factor de influenţă puternic. - Bunătatea şi sociabilitatea creştină constituie factori de influenţă plini de putere în câştigarea simpatiei celor tineri. - CT 208 (17 septembrie 1902)

Structura vieţii sociale se cutremură. - Doctrina care susţine că omul este liber de ascultarea cerinţelor lui Dumnezeu a slăbit

deja puterea responsabilităţii morale şi a deschis porţile unui potop de nelegiuire în lume. Neascultarea de lege, risipa şi corupţia morală năvălesc asupra noastră asemenea unui val uriaş. Satana lucrează în familii. Steagul lui flutură chiar şi în căminele aşa - zis creştine. Există invidie, bănuială, ipocrizie, înstrăinare, concurenţă, ambiţie, ceartă, trădarea celei mai sfinte încrederi, îngăduinţă faţă de pofte. Întregul sistem al doctrinelor şi principiilor religioase, care ar fi trebuit să constituie fundamentul şi structura vieţii sociale, pare a fi o construcţie aflată în mijlocul unui cutremur, pe punctul de a se prăbuşi. - GC 585 (1888)

Prevederile lui Dumnezeu pentru prevenirea nedreptăţii sociale. - Domnul doreşte să aşeze bariere în calea iubirii nestăvilite după averi şi putere. Acumularea continuă a bogăţiei de către o singură categorie socială va duce la mari rele, la sărăcirea şi degradarea celorlalte categorii. Dacă nu ar exista o anumită oprelişte, puterea celor bogaţi ar monopoliza totul, iar săracii, deşi în toate celelalte privinţe sunt pe deplin valoroşi în ochii lui Dumnezeu, ar fi priviţi şi trataţi ca fiind inferiori fraţilor lor mai prosperi.

Conştienţa acestei nedreptăţi ar trezi nemulţumirile claselor mai sărace. Ar exista un simţământ de disperare, care ar tinde să demoralizeze societatea şi ar deschide uşile pentru crime de tot felul. Rânduielile pe care le - a stabilit Dumnezeu erau destinate să promoveze egalitatea socială. Prevederea anului sabatic şi a jubileului repara, într - o mare măsură, tot ce fusese greşit în viaţa socială şi economică a naţiunii în acest interval de timp. - PP 534 (1890)

Stratificarea socială are scopul de a pune la încercare şi de a dezvolta caracterul. - Nu a fost în planul lui Dumnezeu ca sărăcia să dispară vreodată de pe pământ. El nu a prevăzut uniformizarea păturilor sociale, deoarece tocmai diversitatea ce caracterizează societatea umană constituie unul dintre mijloacele

rânduite de Dumnezeu pentru a pune la încercare şi pentru a dezvolta caracterul.

Mulţi au promovat cu entuziasm ideea că toţi oamenii ar trebui să se bucure în mod egal de binecuvântările trecătoare ale lui Dumnezeu, dar acest deziderat nu se află în planul Creatorului. Domnul Hristos a spus că săracii vor fi întotdeauna cu noi. Atât săracii, cât şi bogaţii sunt răscumpăraţi prin sângele Lui şi, de cele mai multe ori, în rândul celor ce se numesc urmaşi ai Lui, primii Îi slujesc cu toată inima, în timp ce aceia din a doua categorie se lasă atraşi fără încetare de bogăţiile pământeşti, iar Domnul Hristos este uitat. Grijile vieţii acesteia şi lăcomia după averi îi determină să piardă din vedere gloria vieţii veşnice. Dacă toţi ar ajunge egali din punct de vedere al posesiunilor pământeşti, aceasta ar fi cea mai mare nefericire ce s - ar abate asupra omenirii. - 4T 551, 552 (1881)

Dumnezeu şterge diferenţierile de rang. - Religia lui Hristos îl înalţă pe credincios în sfere mai înalte ale gândirii şi acţiunii şi, în acelaşi timp, îl înfăţişează înaintea întregului neam omenesc ca fiind obiectul cel mai de preţ al iubirii lui Dumnezeu, răscumpărat prin sacrificiul Fiului Său. La picioarele lui Isus, se întâlnesc atât cel sărac, cât şi cel bogat, cel învăţat şi cel ignorant, fără nici o deosebire în ce priveşte rangul sau avantajele lumeşti. Când privim la Cel străpuns de păcatele noastre, toate distincţiile pământeşti dispar.

Renunţarea la sine, umilinţa şi infinita compasiune a Aceluia care a fost înălţat mai presus de cer fac de ruşine mândria omenească, diferenţierile sociale şi iubirea de sine.

Prin unirea tuturor celor ce sunt sfinţiţi prin adevăr, religia curată şi neintinată dovedeşte valoarea principiilor ei de natură cerească. Ca suflete răscumpărate şi dependente în aceeaşi măsură de Cel care le - a răscumpărat pentru Dumnezeu, toţi oamenii se regăsesc în aceeaşi condiţie. - GW 330 (1915)

Un remediu pentru relele sociale. - Prosperitatea şi succesul lui Iosafat, în calitate de conducător, se datora în mare măsură prevederilor înţelepte care asigurau împlinirea nevoilor spirituale ale supuşilor lui. Ascultarea de Dumnezeu constituie sursa unor mari beneficii. În conformarea faţă de cerinţele divine, există o putere transformatoare care aduce pace şi bunăvoinţă printre oameni. Dacă învăţăturile Cuvântului lui Dumnezeu ar fi fost instaurate ca principii călăuzitoare în viaţa fiecărui bărbat şi a fiecărei femei şi dacă mintea şi inima s - ar fi supus puterii lui restrictive, relele care există acum în viaţa politică şi socială a naţiunilor nu şi - ar fi găsit locul. Fiecare familie ar fi constituit o sursă de influenţă care ar fi făcut ca bărbaţii şi femeile să dobândească o înţelegere spirituală mai profundă şi o putere morală mai mare, şi astfel, atât indivizii, cât şi naţiunile ar fi fost aşezate pe o temelie sigură. - PK 192 (1917)

Cultivarea sociabilităţii aduce fericire. - Cei care locuiau departe de tabernacol erau nevoiţi să călătorească mai bine de o lună de zile pentru a participa la sărbătorile anuale. Acest exemplu de devoţiune este menit să accentueze importanţa închinării religioase şi necesitatea subordonării egoismului şi a intereselor noastre lumeşti faţă de cele spirituale şi veşnice.

Când neglijăm privilegiul prieteniei, care ne încurajează şi ne întăreşte în slujba lui Dumnezeu, noi favorizăm o mare pierdere. Adevărurile Cuvântului Lui îşi pierd prospeţimea şi relevanţa în mintea noastră. Inimile noastre nu mai sunt luminate şi trezite de influenţa sfinţitoare, iar noi scădem din punct de vedere spiritual. Prin lipsa simpatiei reciproce, noi pierdem mult în asocierile pe care le realizăm în calitate de creştini. Cel care se izolează de alţii nu ocupă locul pe care Dumnezeu l - a rânduit pentru el. Cu toţii suntem copiii aceluiaşi Tată şi depindem unii de alţii în realizarea fericirii. Cerinţele lui Dumnezeu şi nevoile omenirii ne îndatorează. Cultivarea sociabilităţii din natura noastră omenească

constituie tocmai ceea ce ne aduce simpatia fraţilor şi ne conferă fericire şi satisfacţie în eforturile pe care le facem pentru a - i binecuvânta pe ceilalţi. - PP 541 (1890)

A nu fi guvernat de standarde omeneşti. - Nu voi înceta să prezint necesitatea ca fiecare om să facă tot ce poate mai bine, în calitate de creştin, în efortul lui de a se angaja într - un proces de educare pentru a - şi dezvolta intelectul, pentru a - şi lărgi capacitatea de gândire şi pentru a - şi forma un caracter nobil, până la limitele posibilităţilor omeneşti. În tot ce facem, trebuie să cultivăm o relaţie creştinească unii cu alţii. Să ne folosim toate resursele spirituale în vederea îndeplinirii unor planuri înţelepte, printr - o acţiune perseverentă. Darurile primite din partea lui Dumnezeu trebuie folosite pentru salvarea sufletelor. Relaţiile dintre noi nu trebuie guvernate de standarde omeneşti, ci de iubirea divină, acea iubire demonstrată în darul lui Dumnezeu pentru lumea noastră. - CT 256 (1913)

Dezvoltarea influenţei sociale pentru câştigarea sufletelor. - În mod deosebit, cei care au gustat iubirea lui Hristos trebuie să - şi dezvolte sfera de influenţă socială, deoarece, în felul acesta, pot câştiga suflete pentru Mântuitorul. Domnul Hristos nu trebuie ascuns în adâncul inimilor lor şi păstrat în mod egoist, asemenea unei comori sfinte şi dragi de care să se bucure în exclusivitate ei înşişi; iar iubirea lui Hristos nu trebuie manifestată numai faţă de cei care sunt pe placul lor.

Elevii trebuie învăţaţi cu privire la spiritul creştinesc ce se exteriorizează prin sociabilitate şi prin preocuparea binevoitoare faţă de cei care se află într - o situaţie mai strâmtorată decât ei, chiar dacă aceste persoane nu fac parte din cercul lor de prieteni. Isus a dovedit un interes plin de iubire faţă de familia omenească şi a răspândit lumina unei pietăţi voioase, indiferent de timpul şi locul în care Se afla. Elevii trebuie sfătuiţi să meargă pe urmele lui Isus, manifestând simpatia creştină, grija şi iubirea faţă de prietenii

lor tineri şi străduindu - se să - i atragă la Isus. Domnul Hristos va fi în inimile lor asemenea unui izvor ale cărui ape se revarsă spre viaţă veşnică, înviorând sufletele tuturor celor ce vin în legătură cu ei. - 6T 172, 173 (1900)

Toţi suntem chemaţi să fim martori ai lui Isus. Puterea socială, sfinţită prin harul lui Hristos, trebuie investită în câştigarea sufletelor pentru Mântuitorul. Fie ca lumea să vadă că noi nu suntem absorbiţi în mod egoist în propriile noastre interese, ci dorim să le împărtăşim altora binecuvântările şi privilegiile noastre. Fie ca ei să vadă că religia noastră nu face din noi nişte persoane respingătoare şi dificile. Fie ca toţi cei ce declară că L - au găsit pe Hristos să slujească asemenea Lui pentru binele oamenilor. - DA 152 (1898)

Cap. 69 – Respingerea

Exagerarea dificultăţilor aparente. - Mulţi exagerează dificultăţile aparente şi apoi încep să se plângă şi să dea curs descurajării. Asemenea oameni au nevoie de o schimbare totală a vieţii. Ei au nevoie de auto - disciplinare, pentru a da dovadă de perseverenţă şi pentru a învinge toate sentimentele copilăreşti. Ei trebuie să înţeleagă că nu merită să - şi irosească viaţa în preocupări lipsite de însemnătate... Toţi oamenii trebuie să aibă o ţintă în viaţă. Coapsele minţii lor trebuie încinse şi gândurile lor trebuie educate, pentru a învăţa să se concentreze asupra obiectivelor şi să se orienteze spre ţintă. Mintea trebuie călăuzită pe căi drepte şi învăţată să urmeze planuri bine întocmite. În acest fel, fiecare pas făcut va fi un pas înainte... Succesul sau eşecul în viaţă depinde într - o mare măsură de maniera în care sunt disciplinate gândurile. - RH, 6 aprilie 1886

Nici un motiv pentru disperare. - Nimeni nu trebuie să se abandoneze într - o stare de descurajare şi disperare. Este posibil ca Satana să vină la voi cu sugestii cumplite, spunându - vă: "Cazul tău este fără speranţă. Situaţia ta este iremediabilă". Dar există speranţă în Hristos. Dumnezeu nu ne lasă să biruim prin propriile noastre puteri. El ne cere să venim cât mai aproape de El. Oricare ar fi povara cu care ne trudim, care apasă greu asupra sufletului şi trupului nostru, El aşteaptă să ne elibereze. - MH 249 (1905)

Atenţie la autocompătimire. - Trebuie să fim atenţi la auto - compătimire. Nu îngăduiţi niciodată să se strecoare în sufletul vostru simţământul că nu sunteţi preţuiţi aşa cum ar trebui, că eforturile voastre nu sunt apreciate sau că lucrarea voastră este prea dificilă. Fie ca amintirea suferinţelor îndurate de Domnul Hristos pentru noi să aducă la tăcere orice murmurare. Noi suntem trataţi mai bine decât a fost tratat Domnul nostru. - MH 476 (1905)

Autocompătimirea distruge caracterele celor ce o nutresc şi exercită o influenţă care alungă fericirea celorlalţi. - MS 27, 1902. (MM 177)

Abilitatea de a suporta neglijarea. - Sufletul care iubeşte pe Dumnezeu se ridică deasupra ceţii îndoielii; el trăieşte o experienţă vie, luminoasă, vastă şi profundă şi devine umil, asemenea lui Hristos. Viaţa lui este consacrată lui Dumnezeu, ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. El va fi în stare să reziste încercării provocate de faptul că este neglijat, tratat rău sau respins, deoarece şi Mântuitorul lui a suferit toate aceste lucruri. Un asemenea creştin nu va fi iritat sau descurajat atunci când va fi presat de probleme, deoarece Isus nu a dat înapoi şi nici nu S - a lăsat pradă descurajării. Fiecare creştin adevărat va fi puternic, nu în virtutea propriei lui puteri sau a meritelor faptelor lui bune, ci în neprihănirea lui Hristos, care îi este atribuită prin credinţă. Este foarte important să fim umili şi smeriţi cu inima, să fim curaţi şi fără pată, aşa cum a fost Prinţul cerului când a umblat printre oameni. - RH, 3 decembrie 1889. (7BC 907)

A nu pune la inimă faptul că suntem neglijaţi. - Ceea ce ne distruge pacea este iubirea de sine. Când eul este viu, noi suntem gata să - l apărăm de insulte şi umilire; dar când eul este mort şi când viaţa noastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu, nu vom pune la inimă faptul că suntem neglijaţi sau jigniţi. Vom fi surzi la reproşuri şi orbi faţă de insulte şi dispreţ. - MB 16 (1896)

Descurajarea, un rezultat al lipsei de ocupaţie. - Adesea, simţămintele de descurajare sunt rezultatul lipsei de activitate. Mâinile şi mintea trebuie ocupate cu lucruri folositoare, uşurând poverile altora; iar cei care caută să - i ajute pe alţii vor fi ei înşişi binecuvântaţi. Lenevia şi lipsa de ocupaţie lasă timp pentru cultivarea unor suferinţe imaginare şi, deseori, cei ce nu trec prin încercări şi greutăţi reale le vor inventa pentru viitor. - ST, 23 octombrie 1884. (CH 629)

Un cuvânt de mângâiere pentru un băiat orfan. - Oh, lumea aceasta este o lume nepăsătoare şi egoistă! Rudele tale, care ar fi trebuit să te iubească şi să fie prietenoase, cel puţin datorită părinţilor tăi, dacă nu din dragoste pentru tine, s - au închis în egoismul lor şi nu au manifestat nici un interes pentru tine. Dar Dumnezeu este aproape de tine şi va fi mai iubitor decât ar putea fi oricare dintre rudele tale pământeşti. El va fi prietenul tău şi nu te va părăsi niciodată. El este tatăl celor fără părinţi. Prietenia Lui îţi va aduce pace şi te va ajuta să suporţi cu curaj şi răbdare marea ta pierdere.

Caută să - L faci pe Dumnezeu tatăl tău şi nu vei mai avea niciodată nevoie de un prieten. Vei întâmpina încercări, dar fii statornic şi străduieşte - te să - ţi îmbogăţeşti credinţa. Vei avea nevoie de har, dar ochii îndurători ai lui Dumnezeu veghează asupra ta, ca să poţi rezista. Roagă - te mult şi stăruitor, cu încrederea că Dumnezeu te va ajuta. Fereşte - te de un spirit irascibil şi capricios şi de tendinţa de a - i irita pe alţii. Ca să inspiri curaj, ai nevoie de virtutea răbdării. Caută sfinţirea inimii. Fii un creştin consecvent. Nutreşte dragoste faţă de curăţie, cultivă simplitatea umilinţei şi îngăduie ca toate acestea să se împletească cu viaţa ta. - 2T 314 (1869)

Nu vă simţiţi niciodată singuri. - Dacă Îl veţi accepta pe Isus ca Tovarăş şi Prieten pentru totdeauna, niciodată nu veţi fi nişte singuratici şi nu vă veţi simţi singuri. - Lt 4, 1885

Neglijenţa distruge sufletul. - Un suflet poate fi pierdut nu numai din cauza împotrivirii, ci şi din cauza neglijenţei. - DA 323 (1898)

Fiţi toleranţi unii cu alţii. - Trebuie să fim toleranţi unii cu alţii, amintindu - ne de propriile noastre căderi. Faţă de unii, trebuie să manifestăm compasiune, cu discernământ; alţii trebuie salvaţi cu teamă, împingându – i afară din foc. Nu toţi pot suporta aceeaşi disciplină rigidă. Nu toţi se pot adapta la ideile altora

despre comportament. Temperamentele diferite şi mentalităţile diferite au nevoie de îngăduinţă. Dumnezeu ştie cum să Se poarte cu noi. Dar inima mea s - a îmbolnăvit când am văzut felul în care un frate îl trata pe un alt frate şi înclinaţia lui de a interpreta cuvintele celuilalt, pentru a - l acuza de ofensă...

Acum este un timp în care trebuie să ne dedicăm întru totul lucrării, nu să ne oprim pentru a ne pândi greşelile unii altora; ci fiecare să - şi cerceteze inima, să - şi mărturisească greşelile şi să - şi lase fraţii în grija Domnului. Fiecare va răspunde pentru propriile lui greşeli; şi, în timp ce unii sunt atât de preocupaţi să smulgă neghina din grădina fraţilor lor, în propria lor grădină, plantele otrăvitoare îşi adâncesc rădăcinile tot mai puternic. Fiecare să se străduiască să - şi păstreze propriul lui suflet şi să cultive un spirit fericit, mulţumit şi răbdător în cămin şi totul va fi bine. - Lt 12, 1863

Nu toţi gândesc la fel. - Cei care se ocupă de mintea altora trebuie să lucreze cu toată inima. Să ne amintim aceasta. Adesea, suntem ispitiţi să criticăm pe cineva care ocupă o poziţie mai înaltă, pe motivul că nu acţionează aşa cum credem noi că ar trebui. Dar cel care are atât de multe responsabilităţi de îndeplinit nu de critică are nevoie din partea colaboratorilor, ci de încurajarea, răbdarea, îngăduinţa şi rugăciunile lor. El are nevoie de prezenţa neîncetată a lui Hristos, deoarece nu beneficiază întotdeauna de sfatul unor oameni înţelepţi şi lipsiţi de prejudecăţi.

În confuzia multor griji şi solicitări, cel care poartă răspunderi poate face greşeli. Printre nenumăratele apeluri care - i solicită ajutorul, tu poţi avea impresia că cererea ta este neglijată. În această situaţie, adu - ţi aminte de poverile grele care apasă pe umerii aceluia despre care crezi că nu şi - a făcut datoria. Gândeşte - te că poate i - a fost imposibil să răspundă solicitării tale. Sau poate că ar fi fost o mare greşeală să răspundă acestei solicitări. - Lt 169, 1904

Domnul este alături de solii Săi. - Domnul doreşte ca toate fiinţele umane inteligente care se află în slujba Lui să se abţină de la orice acuzaţie sau opoziţie severă. Noi suntem învăţaţi să ne purtăm înţelept cu cei ce sunt în afara bisericii. Lăsaţi în seama lui Dumnezeu lucrarea de judecare şi condamnare. Domnul Hristos ne invită: "Veniţi la Mine, toţi cei trudiţi şi împovăraţi, şi Eu vă voi da odihnă. Luaţi jugul Meu asupra voastră, şi învăţaţi de la Mine, căci Eu sunt blând şi smerit cu inima; şi veţi găsi odihnă pentru sufletele voastre" (Matei 11,28. 29).

Toţi cei ce răspund invitaţiei lui Hristos vor lua jugul Său. Noi trebuie să manifestăm blândeţea şi umilinţa Domnului Hristos, indiferent de timpul sau locul în care ne aflăm. Dacă vom proceda astfel, Domnul va sta alături de solii Săi şi îi va face purtătorii glasului Său, iar cel care este purtătorul glasului lui Dumnezeu nu se va comporta astfel, încât să stârnească fiinţele omeneşti să spună cuvinte pe care Maiestatea cerului nu le - ar fi rostit niciodată în lupta împotriva diavolului. - Lt 38, 1894

Nu vă gândiţi la simţămintele neplăcute (sfat adresat unei persoane aflate într - un post de conducere). - Nu te gândi prea mult la simţămintele tale neplăcute. Ignoră - le. Dacă porneşti pe calea criticii şi a asprimii, vei deveni tot mai neînţelegător şi tot mai înclinat spre critică. Opreşte - te înainte de a începe. Nu oferi vrăjmaşului nici măcar un centimetru de teren în avans. - Lt 169, 1902

Cap. 70 - Spiritul de critică

Rezultatele spiritului de critică. - Trupurile noastre sunt alcătuite din ceea ce bem şi mâncăm, iar calitatea experienţei noastre spirituale depinde de hrana pe care o consumă şi o asimilează mintea. Mulţi devin anemici din punct de vedere religios, pentru că se gândesc fără încetare la defectele altora.

Domnul ne sfătuieşte: "Tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună, şi orice laudă, aceea să vă însufleţească" (Filipeni 4,8). Dar cei ce sunt prea ocupaţi cu analizarea cuvintelor şi faptelor altora, pentru a descoperi ce este greşit sau discutabil, nu reuşesc să observe lucrurile plăcute şi bune. Ei nu consumă o hrană care conferă vitalitate spirituală şi creştere sănătoasă. - MS 4a, 1893

Respectul şi iubirea reciprocă. - Dacă ne concentrăm cu precădere asupra faptelor nedrepte şi lipsite de bunăvoinţă ale altora, vom considera imposibil să îi iubim aşa cum ne - a iubit pe noi Domnul Hristos; dar dacă gândurile noastre stăruie asupra iubirii şi milei minunate a lui Hristos faţă de noi, spiritul lui Hristos se va revărsa asupra celor din jur. Noi ar trebui să ne iubim şi să ne respectăm unii pe alţii, fără a ţine cont de greşelile şi nedesăvârşirile pe care nu le putem corecta. Să cultivăm umilinţa, smerenia şi răbdarea duioasă faţă de greşelile altora. Acestea vor dezrădăcina egoismul răutăcios şi ne vor face oameni inimoşi şi generoşi. - SC 121 (1892)

O lume ireală. - Este posibil să vă creaţi o lume ireală în minte şi să vă imaginaţi o biserică ideală, unde Satana nu ispiteşte pe nimeni la rău, dar perfecţiunea nu există decât în imaginaţia voastră. Lumea aceasta este căzută, iar biserica este reprezentată de un câmp în care creşte atât grâu, cât şi neghină. Ambele trebuie să crească alături, până la seceriş. Nu este rolul nostru acela de a

smulge neghina, în conformitate cu considerentele înţelepciunii noastre omeneşti, pentru că, dacă am proceda astfel, sub influenţa sugestiilor lui Satana, am putea smulge grâul, crezând că este neghină. Înţelepciunea cerească va veni asupra celui blând şi smerit cu inima, iar această înţelepciune nu - l va îndemna să distrugă poporul lui Dumnezeu, ci să - l zidească. - Lt 63, 1893

Refacere şi vindecare. - Noi nu trebuie să căutăm greşelile altora cu scopul de a - i condamna, ci pentru a - i ajuta să - şi revină şi să se vindece. Vegheaţi în rugăciune, mergeţi înainte şi în sus, căutând să împărtăşiţi tot mai mult spiritul lui Isus şi să semănaţi sămânţa de - a lungul tuturor apelor. - Lt 89, 1894. (HC 185)

Satana promovează spiritul de critică. - Eul va nutri întotdeauna o imagine exagerată cu privire la sine. Îndată ce îşi pierd dragostea dintâi, oamenii încetează să păzească Legea lui Dumnezeu şi încep să se critice unul pe altul. Acest spirit va lupta pentru supremaţie fără încetare, până la sfârşitul timpului. Satana încearcă să - l promoveze, pentru ca fraţii, în ignoranţa lor, să caute să se devoreze unul pe altul. Dumnezeu nu este glorificat prin aceasta, ci este foarte dezonorat; Duhul lui Dumnezeu este rănit.

Satana jubilează, deoarece ştie că, dacă îi poate determina pe fraţi să se pândească unul pe altul în biserică şi în lucrare, unii vor fi atât de dezamăgiţi şi descurajaţi, încât îşi vor părăsi locurile. Aceasta nu este lucrarea Duhului Sfânt, ci o putere care vine din afară şi acţionează în adâncurile minţii şi în templul sufletului, pentru a - şi aşeza atributele în locul în care ar trebui să fie atributele lui Hristos. - GCB, 25 februarie 1895, p 338

Alungaţi departe de Isus. - Mulţi dintre cei care pretind că îi aduc pe oameni la Isus, în realitate, îi alungă departe de El. Iată motivul pentru care biserica este atât de slabă. Mulţi se lasă în voia spiritului de critică şi acuzare fără nici o reţinere. Prin exprimarea suspiciunii, a geloziei şi nemulţumirii, ei devin instrumentele lui

Satana... Frivolitatea, îngăduinţa de sine, neglijenţa şi indiferenţa din partea aşa - zişilor creştini îndepărtează multe suflete de pe calea vieţii. - COL 340, 341 (1900)

Dependenţa de ceea ce este omenesc. - Domnul ştie că, dacă privim la oameni şi ne încredem în ei, vom tinde să depindem de ce este omenesc. Dumnezeu ne invită să ne bazăm pe El. Puterea Lui nu cunoaşte limite. Gândiţi - vă la Domnul Isus, la meritele şi la dragostea Lui, şi nu căutaţi să găsiţi defecte şi să stăruiţi asupra greşelilor pe care le - au făcut alţii. Concentraţi - vă atenţia asupra unor lucruri care să merite aprecierea şi consideraţia voastră; şi dacă sunteţi atât de inteligenţi încât descoperiţi erorile altora, fiţi şi mai inteligenţi, înţelegând şi apreciind binele. Dacă v - aţi cerceta pe voi înşivă, aţi putea găsi lucruri tot atât de nemulţumitoare ca şi acelea pe care le vedeţi la alţii. Prin urmare, să ne străduim fără încetare să ne întărim unii pe alţii în cea mai sfântă credinţă. - MS 151, 1898

Încercarea de a se apăra prin atac. - Nimeni să nu înceapă să - şi scuze propriile păcate prin dezvăluirea păcatelor altcuiva. Dumnezeu nu ne - a încredinţat nouă această lucrare. Fiecare trebuie lăsat să - şi umilească singur propria lui inimă, ca să poată ajunge la lumina cunoaşterii lui Dumnezeu. - MS 56, 1904

Consumarea nervilor cu lucruri fără însemnătate. - Cei care se critică şi se condamnă reciproc încalcă poruncile lui Dumnezeu şi reprezintă o ofensă la adresa Lui. Ei nu - L iubesc nici pe Dumnezeu, nici pe semenii lor. Fraţi şi surori, alungaţi din inimile voastre orice urmă de critică, suspiciune şi nemulţumire şi nu vă consumaţi nervii pentru lucruri fără însemnătate. Unii sunt atât de sensibili, încât nu se poate discuta cu ei în mod raţional. Fiţi foarte atenţi în privinţa păzirii Legii lui Dumnezeu şi nu vă întrebaţi dacă trebuie să o respectaţi sau să o încălcaţi. De aceea, Dumnezeu doreşte să fim atenţi cu privire la aceasta. - GCB, 1 aprilie 1903. (7BC 937)

Sfat adresat unuia care confundă mândria cu sensibilitatea. - Eşti întotdeauna gata să te justifici, motivând că eşti deosebit de sensibil, că te afectează profund şi că suferi foarte mult. Am văzut că toate acestea nu reprezintă o scuză în ochii lui Dumnezeu. Tu confunzi sensibilitatea cu mândria. Eul tău este proeminent. Când eul este crucificat, această sensibilitate a ta, adică mândria, va pieri; până atunci, nu te poţi considera creştin.

A fi creştin înseamnă a fi asemenea lui Hristos, a avea umilinţă, smerenie şi blândeţe, care te fac să suporţi contrazicerea fără să te înfurii şi fără să - ţi pierzi controlul. Dacă falsele scuze, în spatele cărora te ascunzi, ar putea fi date la o parte şi dacă ai putea să te vezi aşa cum te vede Dumnezeu, ai înceta să - ţi mai justifici eul şi ai cădea în umilinţă la picioarele lui Hristos, Singurul care poate îndepărta defectele caracterului tău şi te poate vindeca. - 2T 573 (1870)

O cercetare de sine onestă. - Dacă toţi creştinii şi - ar folosi capacităţile investigative pentru a - şi descoperi, în propriile vieţi, defectele pe care ar trebui să le descopere, în loc de a discuta despre greşelile altora, starea de sănătate a bisericii din zilele noastre ar fi mult mai bună.

Unii sunt gata să fie foarte cinstiţi, atunci când aceasta nu - i costă nimic; dar când viclenia este mai bine plătită, onestitatea este uitată. Viclenia şi onestitatea nu se pot asocia în aceeaşi minte. Cu timpul, fie va fi alungată viclenia, iar adevărul şi onestitatea vor prelua supremaţia, fie viclenia va fi cultivată, iar onestitatea va fi uitată. Acestea nu se pot asocia niciodată; ele nu au nimic în comun. Prima este un profet al lui Baal, cealaltă este adevăratul profet al lui Dumnezeu.

Când Domnul îşi va alege mărgăritarele, cel cinstit, onest şi deschis va fi privit cu plăcere. Îngerii făuresc coroane pentru asemenea oameni, iar aceste coroane de stele vor fi învăluite în

splendoarea luminii care străluceşte de la tronul lui Dumnezeu. - 5T 96 (1882)

Rădăcinile amărăciunii. - Atunci când sunteţi atât de dispuşi să gândiţi şi să vă vorbiţi de rău unii pe alţii, când permiteţi ca rădăcinile amărăciunii să fie cultivate şi să răsară, influenţa voastră va alunga inimile departe de Hristos şi le va împietri în opoziţia faţă de spiritul plăcut al păcii şi unităţii. Îndepărtaţi fără întârziere toate aceste rele. Domnul Hristos ne spune: "Iubiţi - vă unul pe altul, aşa cum v - am iubit Eu" (Ioan 15,12). Lt 33, 1890

Credinţa Îl crede pe Dumnezeu pe cuvânt. - Credinţă înseamnă a - L crede pe Dumnezeu pe cuvânt. Aduceţi - vă aminte de aceasta. Fiul lui Dumnezeu pregăteşte un loc pentru fiecare dintre voi în reşedinţele cerului. Aduceţi - I mulţumiri pentru faptul acesta. Să nu credeţi că, dacă nu vă simţiţi în permanenţă voioşi, nu mai sunteţi copiii Lui. Cu umilinţă şi zel, angajaţi - vă în îndeplinirea lucrării pe care vă cere să o realizaţi. Preţuiţi fiecare ocazie de a înfăptui o lucrare prin care puteţi fi o binecuvântare pentru cei din preajma voastră. Fiţi hotărâţi să vă faceţi partea, pentru ca locul în care sunteţi să fie un loc pe care Dumnezeu să - l poată aproba şi binecuvânta. - Lt 246, 1908

Garanţia acceptării celui păcătos. - Prin bunătatea şi harul Domnului Hristos, cel păcătos trebuie ajutat să se bucure din nou de favoarea divină. Domnul Hristos îi caută şi îi cheamă zilnic pe oameni să se împace cu Dumnezeu. Braţele Sale sunt deschise, gata să primească cu drag nu numai pe cel păcătos, ci şi pe cel risipitor care fuge de Dumnezeu. Iubirea Sa, dovedită pe Calvar, constituie garanţia păcii, a iubirii şi acceptării celui păcătos. Spuneţi aceste lucruri în limbajul cel mai simplu cu putinţă, pentru ca sufletul întunecat de păcat să poată vedea lumina strălucitoare a crucii de pe Calvar. - Lt 15a, 1890. (1 SM 178, 179)

Vă voi da odihnă. - Domnul mi - a dat o solie pentru voi, şi nu numai pentru voi, ci şi pentru alte suflete credincioase care sunt

încercate de îndoieli şi temeri cu privire la acceptarea lor de către Domnul Isus Hristos. Cuvântul Lui este: "Nu te teme de nimic, căci Eu te izbăvesc, te chem pe nume: eşti al Meu" (Isaia 43,1). Voi doriţi să - I fiţi plăcuţi Domnului şi puteţi să o faceţi prin credinţa în făgăduinţele Lui. El aşteaptă să vă urce în turnul unei experienţe pline de har şi vă îndeamnă: "Opriţi - vă, şi să ştiţi că Eu sunt Dumnezeu" (Psalmii 46,10). Aţi trecut prin perioade de nelinişte, dar Domnul vă spune: "Veniţi la Mine, ... şi Eu vă voi da odihnă" (Matei 11,28). Bucuria în Domnul merită totul. "Iar ei sunt fericiţi", deoarece au privilegiul de a fi în braţele iubirii nemuritoare. - Lt 2, 1913. (TM 516)

Cap. 71 – Fericirea

Acţiunea armonioasă a tuturor capacităţilor. - Activitatea armonioasă şi sănătoasă a tuturor capacităţilor trupului şi minţii conduce la fericire; cu cât aceste capacităţi sunt mai dezvoltate şi mai înnobilate, cu atât fericirea este mai nealterată şi pură. - RH, 29 iulie 1884. (CH 51)

Legătura dintre fericire şi sănătate. - Fericirea şi sănătatea sunt strâns legate, prima este imposibilă fără cea de - a doua. Pentru a - L slăvi pe Dumnezeu în trupurile noastre, este necesară o cunoaştere practică a ştiinţei vieţii umane. Prin urmare, este foarte important ca fiziologia să ocupe unul dintre primele locuri printre domeniile de studiu alese în vederea educării copiilor. Sunt foarte puţini cei care deţin un minimum de cunoştinţe despre structura şi funcţiile propriului lor organism şi despre legile naturii legate de sănătate! Fără să ştie, mulţi plutesc în derivă, asemenea unei corăbii aflate pe mare, fără busolă sau ancoră; şi mai mult decât atât, nici măcar nu sunt interesaţi să înveţe cum să - şi

păstreze starea de sănătate şi cum să prevină boala. - HR, august 1866. (CH 38)

Legea cauzei şi efectului. - Fericirea noastră este proporţională cu faptele lipsite de egoism şi inspirate de iubirea divină, deoarece planul de mântuire al lui Dumnezeu a stabilit o lege a cauzei şi a efectului. - ST, 25 noiembrie 1886. (WM 302)

Înfăptuirea binelui stimulează sistemul nervos. - Fiecare rază de lumină răspândită asupra altora se va reflecta asupra propriei noastre inimi. Toate cuvintele înţelegătoare şi amabile adresate celui întristat, toate faptele care uşurează poverile celui oprimat şi toate darurile care contribuie la împlinirea nevoilor semenilor noştri, înfăptuite spre slava lui Dumnezeu, vor aduce o binecuvântare asupra celui ce dăruieşte. Cei care lucrează în felul acesta respectă legea cerului şi se vor bucura de aprecierea cerului. Plăcerea de a face bine altora răspândeşte o atmosferă sufletească ce înviorează sistemul nervos, îmbunătăţeşte circulaţia sângelui şi determină sănătatea mintală şi fizică. - 4T 56 (1876)

Fiecare este sursa propriei fericiri. - O viaţă trăită în Hristos este o viaţă liniştită. Simţămintele de insatisfacţie, nelinişte şi disconfort dovedesc absenţa Mântuitorului. Dacă Domnul Isus este primit în viaţă, aceasta se va umple de fapte bune şi nobile pentru Maestrul. Veţi uita să fiţi egoişti şi veţi trăi mai aproape de iubitul vostru Mântuitor; caracterul vostru va deveni asemenea caracterului lui Isus şi toţi cei din jur vor şti că aţi fost cu Isus şi că aţi învăţat de la El.

Fiecare om are în el însuşi sursa propriei fericiri sau nenorociri. Dacă doreşte, el se poate ridica deasupra simţămintelor de depresie ce caracterizează viaţa multora; dar, atâta timp cât este plin de sine, Domnul nu poate face nimic pentru el. Satana ne înfăţişează planuri ambiţioase pentru a ne întuneca simţurile, dar noi trebuie să păstrăm înaintea ochilor fără încetare "premiul înaltei chemări a lui Dumnezeu în Hristos Isus". În această viaţă, sunt nenumărate fapte

bune pe care le putem realiza. "Cei înţelepţi vor străluci ca strălucirea cerului, şi cei ce vor învăţa pe mulţi să umble în neprihănire vor străluci ca stelele, în veac şi în veci de veci" (Daniel 12,3). - 5T 387, 488 (1889)

Cel mai puternic imbold omenesc. - Biblia înfăţişează înaintea ochilor noştri bogăţiile incredibile şi comorile nepieritoare ale cerului. Cel mai puternic imbold omenesc este imboldul spre căutarea fericirii, iar Biblia recunoaşte această dorinţă şi ne descoperă că întregul cer este alături de om în efortul de a găsi adevărata fericire. Ea ne dezvăluie condiţia prin care oamenii pot primi pacea lui Hristos şi ne vorbeşte despre un cămin al fericirii şi al strălucirii veşnice, unde nu vor mai fi lacrimi sau dorinţe nerostite. - Lt 28, 1888. (ML 160)

Creştinii se bucură de o fericire adevărată. - Dacă există un om care ar trebui să fie tot timpul mulţumitor, acela este urmaşul lui Hristos. Dacă este cineva care se bucură de o fericire adevărată, chiar în viaţa aceasta, acela este creştinul credincios. - Lt 18, 1859. (HC 201)

Noi ar trebui să fim cei mai fericiţi oameni de pe faţa pământului şi să nu - i cerem scuze omenirii pentru faptul că suntem creştini. - MS 17, 1893

Un prieten loial. - Isus este izvorul harului, sursa fiecărei făgăduinţe, esenţa fiecărei legi, viaţa fiecărei binecuvântări. Isus este substanţa, slava şi strălucirea, viaţa însăşi. "Cine Mă urmează pe Mine, nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieţii" (Ioan 8,12). Prin urmare, calea regească pe care trebuie să meargă cei răscumpăraţi nu este învăluită în întunericul descurajării. Chiar dacă peregrinajul nostru ar putea fi dureros şi ne simţim singuri, nu suntem fără Isus. "Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi" (Ioan 14,18). Să adunăm în inima noastră toate făgăduinţele scrise. Să le repetăm în timpul zilei, să medităm la ele noaptea şi să fim fericiţi. - Lt 7, 1892. (2SM 244)

Fericirea nu este determinată de voinţa eului. - Domnul Isus doreşte să fim fericiţi, dar nu putem fi fericiţi trăind după propria noastră voinţă şi urmând impulsurile propriilor noastre inimi... Opiniile şi particularităţile noastre sunt întru totul omeneşti şi nu trebuie tratate în mod uşuratic sau cu îngăduinţă. Eul trebuie crucificat, nu doar acum, ci zilnic; iar trupul, mintea şi sufletul trebuie subordonate voinţei lui Dumnezeu. Slava lui Dumnezeu şi desăvârşirea caracterului creştin trebuie să fie ţinta vieţii noastre. Urmaşii lui Hristos trebuie să imite starea de spirit a lui Isus... Asemenea lui Hristos este cuvântul de ordine; nu asemenea tatălui sau asemenea mamei, ci asemenea lui Isus Hristos - ascuns în Hristos, îmbrăcat în neprihănirea lui Hristos, umplut de Spiritul lui Hristos. - Lt 25, 1882. (HC 29)

Fericirea egoistă este dezechilibrată. - Fericirea căutată din motive egoiste, departe de locul datoriei, este o fericire excentrică, sporadică şi efemeră. După ce dispare această stare de fericire, sufletul se umple de singurătate şi de tristeţe; dar, în slujba lui Dumnezeu, se află bucurie şi satisfacţie. Creştinul nu este lăsat să meargă pe căi nesigure; el nu este lăsat în voia regretelor şi a dezamăgirilor zadarnice. Chiar dacă nu beneficiem de plăcerile acestei vieţi, putem fi totuşi fericiţi, privind spre viaţa de dincolo. - SC 124, 125 (1892)

O inimă împăcată cu Dumnezeu. - Cauza ruinei multor căsătorii este pasiunea de a epata şi de a face paradă. Mulţi bărbaţi şi femei îşi propun să câştige bunuri materiale numai pentru a reuşi să creeze impresia că sunt mai bogaţi decât vecinii lor. Cu toate acestea, chiar dacă au succes în lupta lor disperată, ei nu sunt cu adevărat fericiţi. Adevărata fericire izvorăşte dintr - o inimă împăcată cu Dumnezeu. - MS 99, 1902. (7BC 941, 942)

Iubirea aduce fericire. - Din punct de vedere omenesc, banii înseamnă putere; dar din punct de vedere creştin, puterea constă în iubire. Principiul iubirii presupune putere intelectuală şi spirituală.

Adevărata iubire are o eficienţă deosebită în facerea binelui şi nici nu poate face altceva decât binele. Ea împiedică apariţia neînţelegerilor şi frustrărilor şi aduce adevărata fericire. Adesea, bogăţia poate distruge şi poate corupe; forţa poate răni, dar calităţile adevăratei iubiri sunt adevărul şi bunătatea. - 4T 138 (1876)

Regula de aur făureşte fericirea. - "Tot ce voiţi să vă facă vouă oamenii, faceţi - le şi voi la fel" (Matei 7,12). Mântuitorul i - a învăţat pe oameni acest principiu pentru a - i face fericiţi, nu pentru a contribui la nefericirea lor; deoarece nu există altă cale prin care să poată veni fericirea. Dumnezeu doreşte ca bărbaţii şi femeile să atingă un nivel de vieţuire mai înalt. El le dăruieşte binecuvântările vieţii nu numai pentru a - i face capabili să adune averi, ci pentru a dezvolta însuşirile lor mai înalte, prin îndeplinirea lucrării pe care le - a încredinţat - o pentru lume - lucrarea de a căuta să cunoască şi să împlinească nevoile semenilor lor. Eforturile omului nu trebuie îndreptate spre realizarea intereselor lui egoiste, ci spre binele tuturor celor care se află în preajmă, binecuvântându - i prin influenţa şi prin faptele lui binevoitoare. Acesta este planul lui Dumnezeu, pe care l - a exemplificat pentru oameni în viaţa Domnului Hristos. - MS 132, 1902. (ML 165)

Fericirea trăită într - o activitate folositoare. - Nu contează cât de umilă este poziţia noastră sau cât de limitate sunt capacităţile noastre, noi avem de îndeplinit o lucrare pentru Maestrul. Capacităţile noastre se dezvoltă şi se maturizează prin exerciţiu. Dacă adevărul lui Dumnezeu arde în suflet, nu putem fi inutili. Fericirea pe care o vom experimenta, angajându - ne într - o activitate folositoare, va răsplăti fiecare efort, chiar în viaţa aceasta. Cine nu a trăit niciodată fericirea rezultată din efortul altruist în slujba Domnului Hristos nu poate înţelege despre ce este vorba. Bucuria aceasta este cu adevărat atât de curată şi de

profundă, încât nu poate fi exprimată în cuvinte. - Lt 9, 1873. (HC 186)

Fericirea noastră este fericirea altora. - Domnul Hristos face din biserica Sa un templu frumos al lui Dumnezeu. "Căci acolo unde sunt doi sau trei adunaţi în Numele Meu", spune El, "sunt şi Eu în mijlocul lor" (Matei 18,20). Biserica Sa este locul unei vieţi sfinte, plin de diferite daruri şi înzestrat cu Duhul Sfânt. Fiecărui membru al bisericii de pe pământ i se încredinţează îndatoriri corespunzătoare şi fiecare trebuie să - şi descopere propria fericire, în fericirea celor pe care îi binecuvântează şi îi ajută. - ST, 1 martie 1910. (HC 164)

Beneficii pentru întregul organism. - Dacă mintea este fericită şi liberă, datorită conştienţei înfăptuirii binelui şi a satisfacţiei de a - i fi făcut pe alţii fericiţi, starea de mulţumire şi bună - dispoziţie se va răspândi în întregul organism, determinând o mai bună circulaţie a sângelui şi un tonus general benefic. Binecuvântarea lui Dumnezeu constituie o putere vindecătoare, iar cei ce excelează în facerea binelui vor primi o binecuvântare minunată atât din punct de vedere sufletesc, cât şi în circumstanţele vieţii. - CTBH 3, 1890. (ML 150)

Cei ce merg pe calea înţelepciunii şi a sfinţirii nu vor fi tulburaţi de regrete zadarnice pentru orele greşit folosite şi nici nu vor fi copleşiţi de descurajare şi teamă, aşa cum sunt unii, atunci când nu sunt ocupaţi în amuzamente uşuratice şi nefolositoare. - HR, martie 1872. (ML 150)

Fericirea aflată la îndemână. - Lumea este plină de fiinţe nemulţumite, care trec cu vederea fericirea şi binecuvântările care sunt la îndemâna lor şi caută fără încetare o fericire şi o satisfacţie pe care nu le vor trăi niciodată. Ei se află într - o permanentă aşteptare, gândindu - se la un bine cu mult mai mare decât cel de care beneficiază, şi sunt întotdeauna dezamăgiţi. Aceşti oameni cultivă necredinţa şi lipsa de recunoştinţă, până acolo încât trec cu

vederea binecuvântările aflate chiar în faţa ochilor lor. Asemenea copiilor lui Israel care au primit mana din cer, ei nu întâmpină cu bucurie binecuvântările obişnuite ale vieţii de zi cu zi. - 2T 640 (1871)

Efectul amuzamentelor asupra minţii. - Amuzamentele excită mintea, dar va urma în mod sigur depresia. În schimb, munca folositoare şi exerciţiul fizic vor avea o influenţă cu mult mai benefică asupra minţii, vor fortifica muşchii, vor îmbunătăţi circulaţia şi se vor dovedi un mijloc foarte eficient pentru redobândirea sănătăţii. - HR, martie 1872. (ML 150)

Căutarea fericirii pe o cale greşită (sfat adresat unui tânăr). - Cu un an în urmă, noi am muncit pentru tine.

Mi - au fost descoperite pericolele care te pândeau şi am fost dornici să te salvăm; dar vedem că nu ai avut puterea să duci până la capăt hotărârile luate... În luna iunie, în timp ce mă aflam la Battle Creek, din nou mi - a fost descoperit că tu nu faci nici un progres şi că aceasta nu se datorează faptului că nu ai beneficiat de o bună îndrumare. Tu nu găseşti plăcere în religie. Te - ai îndepărtat de Dumnezeu şi de neprihănire. Ai căutat şi continui să cauţi fericirea pe o cale greşită, în plăceri interzise; şi nu ai curajul moral să - ţi mărturiseşti păcatele şi să renunţi la ele, ca să găseşti iertare şi har. - 2T 291 (1869)

O conştiinţă curată şi aprobarea lui Dumnezeu în locul pasiunilor fireşti şi poftelor inimii. - Care este binele de care ar dori să ne lipsească Dumnezeu? El ar dori să ne lipsească de dorinţa de a ne lăsa în voia pasiunilor fireşti şi de poftele inimii. Nimeni nu se poate înfuria şi în acelaşi timp să trăiască pe placul lui Dumnezeu, păstrându - şi conştiinţa curată şi aprobarea divină. Dar suntem noi dispuşi să renunţăm la tendinţa de a ne înfuria? Oare satisfacerea pasiunilor noastre corupte ne va face mai fericiţi? În aparenţă, nu există restricţii cu privire la tendinţa de a ne înfuria.

Dar furia şi cultivarea unui temperament pervertit nu vor mări cu nimic satisfacţia noastră. Faptul de a da curs imboldurilor inimii fireşti nu contribuie la fericirea noastră. Vom deveni noi mai buni dacă tolerăm aceste imbolduri? Nu. Ele vor aduce întunericul în căminele noastre şi vor înmormânta fericirea noastră. Satisfacerea neînfrânată a poftelor noastre fireşti nu va face decât să ne prejudicieze sănătatea şi să ne distrugă organismul. De aceea, Dumnezeu doreşte să punem frâu poftei, să ne stăpânim pasiunile şi să ne păstrăm sub control întreaga noastră fiinţă. Iar El a făgăduit că, dacă ne vom angaja în această lucrare, ne va da putere să o îndeplinim. - 2T 590, 591 (1871)

Sănătate şi viaţă lungă. - Curajul, speranţa, credinţa, simpatia şi iubirea aduc sănătate şi lungesc viaţa. O minte mulţumită şi un spirit voios constituie sănătate pentru trup şi putere pentru suflet. "O inimă veselă este un bun leac" (Proverbe 17,22). - MH 241 (1905)

O persoană a cărei minte este liniştită şi satisfăcută în Dumnezeu se află pe calea ce duce la sănătate. - RH, 11 martie 1880. (ML 150)

Rezultatul ascultării de legile organismului. - Sănătatea, viaţa şi fericirea sunt rezultatul ascultării de legile naturale care ne guvernează trupurile. Dacă voinţa noastră se află în acord cu voinţa lui Dumnezeu, dacă Îi facem pe plac Creatorului nostru, El va păstra organismul omenesc într - o bună condiţie şi va reface puterile fizice, mintale şi morale, pentru a putea lucra prin noi spre slava Lui. Puterea Lui restauratoare se manifestă în trupurile noastre fără încetare. Dacă noi cooperăm cu El în această lucrare, sănătatea şi fericirea, pacea şi succesul vor fi nişte rezultate sigure. - MS 151, 1901. (1BC 1118)

Vindecare pentru bolnavi. - Bolnavii trebuie să se îndeletnicească cu ceva util şi să nu - şi ocupe mintea cu jocuri, care îi înjosesc în propriii lor ochi şi îi fac să creadă că viaţa lor

este inutilă. Puterea voinței trebuie menținută activă, deoarece o voință activă și bine direcționată este un calmant deosebit de eficient al nervilor. Bolnavii ar fi mai bucuroși dacă ar fi angajați în activități utile, iar recuperarea lor ar fi mult mai ușor de realizat. - 1T 557 (1867)

Viața la țară și fericirea (sfat adresat unei mame). - Este adevărat că la țară nu vei fi întru totul scutită de griji și de provocări; dar acolo ai putea evita multe rele și ai putea închide ușa în fața unui potop de ispite care amenință să invadeze mintea copiilor tăi. Ei au nevoie de preocupare și varietate. Statul în casă le - a creat o stare de neliniște și neastâmpăr și de aceea au ajuns să se asocieze cu băieții de "gașcă" de la oraș și au primit o educație de stradă...

Viața la țară ar putea fi foarte benefică pentru ei; iar viața activă din natură le va dezvolta sănătatea mintală și fizică. Ei au nevoie de o grădină pe care să o cultive, unde să poată găsi atât un loc pentru amuzament, cât și pentru desfășurarea unei munci folositoare. Cultivarea florilor și plantelor tinde să îmbunătățească gusturile și judecata, în timp ce familiarizarea cu creaturile frumoase și folositoare ale lui Dumnezeu exercită o influență înnobilatoare și înălțătoare asupra minții, îndrumând - o spre Creatorul și Domnul tuturor lucrurilor. - 4T 136 (1876)

Apărarea "drepturilor noastre". - Este posibil ca aceia pe care îi iubim să vorbească sau să acționeze în mod neatent, ceea ce ar putea să ne rănească profund. Dar nu a fost intenția lor de a face aceasta, ci Satana exagerează efectul cuvintelor și faptelor lor în mintea noastră și astfel lansează proiectilele aflate în arsenalul său, pentru a ne străpunge inima. Dacă ne ambiționăm contra celor despre care credem că ne - au jignit, nu facem decât să încurajăm ispitele lui Satana.

În loc să - I cerem lui Dumnezeu putere de a rezista în fața lui Satana, noi acceptăm ca fericirea noastră să fie alungată, prin

încercarea de a lupta pentru ceea ce numim "drepturile noastre". Astfel, îi oferim lui Satana un avantaj dublu. Acţionăm mânaţi de simţămintele noastre de ofensă, iar Satana ne foloseşte ca agenţi ai săi, pentru a - i lovi şi descuraja pe cei care nu au avut nici o intenţie să ne jignească.

Uneori, o soţie ar putea să considere că pretenţiile soţului nu sunt rezonabile. Dar, dacă ar rămâne calmă şi ar evalua situaţia încă o dată, cu bunăvoinţă şi în lumina cea mai favorabilă cu putinţă, ar putea ajunge la concluzia că, renunţând la propriile ei preferinţe şi acceptând părerile soţului, chiar dacă sunt în conflict cu simţămintele ei, i - ar salva pe amândoi de nefericire şi le - ar oferi o mare victorie împotriva ispitelor lui Satana. - 1T 308, 309 (1862)

Dumnezeu îndepărtează piedicile din calea fericirii. - Dumnezeu doreşte fericirea noastră reală. Dacă există ceva în calea acesteia, El Se îngrijeşte să fie dat la o parte. Domnul va deturna planurile noastre şi va dezamăgi aşteptările noastre, trecându - ne prin eşecuri şi încercări, pentru a ne descoperi nouă înşine cine suntem... Cauza tuturor dezamăgirilor noastre este păcatul.

Dacă dorim fericirea şi adevărata pace a minţii, păcatul trebuie îndepărtat. - Lt 29, 1879. (HC 81)

Unii nu vor fi fericiţi în cer. - Oare ar putea fi strămutaţi dintr - o dată în cer cei ale căror vieţi au fost trăite în răzvrătire împotriva lui Dumnezeu? Ar putea fi ei martorii stării sfinte de desăvârşire care există dintotdeauna acolo unde toate sufletele sunt pline de iubire, toate feţele strălucesc de fericire, cuprinse de muzica melodiilor înălţate spre slava lui Dumnezeu şi a Mielului, şi unde lumina care vine de la faţa Celui ce stă pe tron se revarsă în valuri neîntrerupte asupra celor răscumpăraţi? Ar putea cei ale căror inimi sunt pline de ură faţă de Dumnezeu, faţă de adevăr şi sfinţire să se asocieze cu oştile cereşti şi să li se alăture în cântecele de laudă? Ar putea ei să suporte slava lui Dumnezeu şi a Mielului?

Nu, nicidecum. Acestora le - au fost acordaţi ani de probă, pentru ca ei să - şi poată forma caracterele pentru cer, dar nu au învăţat niciodată să iubească puritatea. Ei nu au învăţat niciodată limba cerului, iar acum este mult prea târziu.

O viaţă de răzvrătire împotriva lui Dumnezeu i - a făcut nepotriviţi pentru cer. Puritatea, sfinţenia şi pacea cerului ar fi o tortură pentru ei; slava lui Dumnezeu ar fi un foc mistuitor. Ei ar dori cu disperare să fugă din acel loc sfânt. Nelegiuiţii ar întâmpina cu bucurie distrugerea, ca să fie ascunşi de faţa Celui care a murit pentru a - i răscumpăra. Destinul celor nelegiuiţi este determinat chiar de propria lor alegere. Excluderea lor din cer este expresia propriei lor alegeri şi este corectă şi plină de har din partea lui Dumnezeu. - GC 542, 543 (1888)

Vieţile voastre pot fi fericite. - Să ne încredem cu toţii în Dumnezeu. Croiţi - vă calea prin întunericul pe care Satana îl aruncă de - a lungul drumului vostru şi prindeţi - vă de braţul Atotputernicului Isus. Încredinţaţi cazul vostru în linişte în mâinile Sale. Rugăciunea voastră să fie: "Doamne, Îţi prezint cererea mea. Îmi pun încrederea în Tine şi Îţi cer binecuvântarea pe care Tu o consideri folositoare pentru prezentul şi viitorul meu şi pentru binele meu veşnic". Când vă ridicaţi de pe genunchi, credeţi! Iar dacă vrăjmaşul vine la voi cu întunericul lui, cântaţi şi rostiţi credinţa şi veţi descoperi că aţi cântat şi aţi vorbit pentru voi, în lumină.

"Bucuraţi - vă totdeauna în Domnul! Iarăşi zic: Bucuraţi - vă!" (Filipeni 4,4). Cei care procedează aşa trăiesc o viaţă fericită. Nici de pe buzele lor, nici dinăuntrul sufletului lor, nu va ieşi vreun cuvânt de nemulţumire, deoarece ei nu se consideră cu nimic mai buni decât alţii. Ascundeţi - vă în Isus Hristos; atunci, adevărul pe care l - a avut Dumnezeu de - a lungul tuturor timpurilor vă va pregăti pentru viaţa viitoare, nemuritoare. Dacă aveţi încredere în

Cel Atotputernic, experienţa voastră nu va fi superficială, ci va fi o experienţă personală veritabilă. - MS 91, 1901

Fericirea crescândă spre eternitate. - Când intrăm prin Isus în odihnă, cerul începe aici. Noi răspundem invitaţiei Sale: "Veniţi şi învăţaţi de la Mine"; venind la El, începem viaţa veşnică. Cerul este o neîncetată apropiere de Dumnezeu prin Hristos. Cu cât stăm mai mult în cerul fericirii, cu atât mai multă slavă ni se dezvăluie; şi cu cât Îl cunoaştem mai bine pe Dumnezeu, cu atât mai intensă va fi fericirea noastră. Dacă umblăm cu Isus în viaţa aceasta, putem fi umpluţi de iubirea Lui şi mulţumiţi cu prezenţa Lui.

Noi putem primi aici atât cât este capabilă să cuprindă natura umană. Dar ce este aceasta, în comparaţie cu ceea ce va urma atunci? "Pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu, şi - I slujesc zi şi noapte în Templul Lui. Cel ce şade pe scaunul de domnie Îşi va întinde peste ei cortul Lui. Nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete; nu - i va dogorî nici soarele, nici vreo altă arşiţă. Căci Mielul, care stă în mijlocul scaunului de domnie, va fi Păstorul lor, îi va duce la izvoarele apelor vieţii, şi Dumnezeu va şterge orice lacrimă din ochii lor" (Apocalipsa 7,15 - 17). - DA 331, 332 (1889)

CUPRINS

Nu aveți capacitatea de a vă determina după dorință propriile impulsuri sau sentimente, dar puteți să vă controlați voința şi puteți produce o schimbare totală în viețile voastre. Prin supunerea voinței față de Domnul Hristos, viața voastră va fi ascunsă cu Hristos în Dumnezeu şi se va alia puterii care este mai presus de toate domniile şi de toate stăpânirile. Veți avea din partea lui Dumnezeu o putere care vă va lega strâns de puterea Lui; şi veți avea acces la o nouă lumină, lumina unei credințe vii... Atunci, vor fi în voi o putere, o perseverență şi o simplitate care vă vor face instrumente desăvârşite în mâna lui Dumnezeu. - 5T 514, 515 (1889).

ISBN (10) 973-648-600-1
ISBN (13) 978-973-648-600-5